

การศึกษาความประพฤติของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตภาคใต้

A STUDY OF STUDENTS' BEHAVIOUR IN RAJAMANGALA INSTITUTE
OF TECHNOLOGY SOUTHERN CAMPUS

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาตรี สาขาบริหารธุรกิจ คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

สาขาวิชาบริหารธุรกิจ

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2544

ISBN 974 - 648 - 173 - 8

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

การศึกษาความประพฤติของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตภาคใต้

A STUDY OF STUDENTS' BEHAVIOUR IN RAJAMANGALA INSTITUTE
OF TECHNOLOGY SOUTHERN CAMPUS

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พ.ศ. 2544

ISBN 974-648-173-8

เลขหมู่.....

เลขทะเบียน..... 39624

วัน, เดือน, ปี..... 8 ส.ย. 2544

.b.....
.i.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
แม้ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**A STUDY OF STUDENTS' BEHAVIOUR IN RAJAMANGALA INSTITUTE
OF TECHNOLOGY SOUTHERN CAMPUS**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION IN VOCATIONAL ADMINISTRATION
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG**

2001

ISBN 974-648-173-8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2001

SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

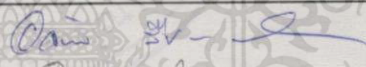
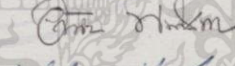

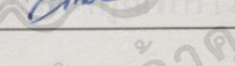
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองวิทยานิพนธ์

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การศึกษาความประพฤติของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตภาคใต้
A STUDY OF STUDENTS' BEHAVIOUR IN RAJAMANGALA
INSTITUTE OF TECHNOLOGY SOUTHERN CAMPUS

ชื่อนักศึกษา นายสันติพงศ์ ตั้งธรรมกุล
รหัสประจำตัว 41064136
ปริญญา ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ผศ.อัจฉรา สืบสินธุ์สกุลไชย
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม รศ.ดร.อัครวิณ พรหมโสภา

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์		ลายมือชื่อ
ผศ.อัจฉรา	สืบสินธุ์สกุลไชย	
รศ.ดร.อัครวิณ	พรหมโสภา	
ดร.มาลัย	จิรวัดนเกษตร	
ดร.ณรงค์	พิมสาร	
ผศ.ดร.เนาวรัตน์	วิไลชนม์	

วัน/เดือน/ปี ที่สอบ 30 มีนาคม 2544 เวลา 13.00 น. เป็นต้นไป

สถานที่สอบ ณ ห้องสมาคมศิษย์เก่าบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(รศ.ดร.บุญวัฒน์ อัครชู)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....๙.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕๔๔

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การศึกษาความประพฤตินักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้
นักศึกษา	นายสันติพงศ์ ตั้งธรรมกุล
รหัสประจำตัว	41064136
ปริญญา	ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	การบริหารอาชีวศึกษา
พ.ศ.	2544
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์	ผศ.อัจฉรา สืบสินธุ์สกุลไชย
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม	รศ.ดร.อัสวิน พรหมโสภา

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษา และอาจารย์เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 291 คน เป็นอาจารย์ช่างอุตสาหกรรมและอาจารย์คณะวิชา ศึกษาทั่วไปจำนวน 124 คน ในปีการศึกษา 2543 รวมทั้งสิ้น 415 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า แบ่งเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา นำไปหาค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์อัลฟาตามวิธีของครอนบัก ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .96

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 และอาจารย์ได้รับกลับคืนคิดเป็นร้อยละ 97.88 วิเคราะห์ข้อมูลคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและเปรียบเทียบค่า ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษาและอาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษาในภาพรวม และรายด้านอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 2 ระดับความผิด เรียงลำดับได้ดังนี้

1.1 ความประพฤตินักศึกษาที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง เรื่องที่นักศึกษาปฏิบัติ 3 ลำดับแรกคือ กระทำความคิดเกี่ยวกับชีวิตลักษณะฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ก่อการทะเลาะวิวาทชกต่อยยกพวกตีกัน และแสดงกิริยาก้าวร้าวต่อเพื่อนนักศึกษาในสถาบันเดียวกัน ส่วนเรื่องที่นักศึกษาปฏิบัติ น้อยคือ ปลอมแปลงเอกสาร

1.2 ความประพฤตินักศึกษาไม่สมควรกระทำ เรื่องที่นักศึกษาปฏิบัติ 3 ลำดับแรกคือ สูบบุหรี่ในสถานศึกษา สวมกางเกงยีน ผ้าลูกฟูกเข้าเรียนในชั้นเรียน และสวมเสื้อไม่ติดกระดุมเม็ดบน ส่วนเรื่องที่นักศึกษปฏิบัติน้อยคือ ข้อมหรือเปลี่ยนสีผม

2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษากับอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .001 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ความประพฤตินักศึกษาไม่สมควรกระทำและความประพฤตินักศึกษาที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง ทั้ง 2 ด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

Thesis Title	A Study of Students' Behaviour in Rajamangala Institute of Technology Southern Campus
Student	Mr.Suntipong Tungthumkul
Student ID	41064136
Degree	Master of Industrial Education
Programme	Vocational Administration
Year	2001
Thesis Advisor	Assist. Porf. Ashara Suebsinskulchai
Thesis Co-Advisor	Assoc. Prof. Dr. Aswin Promsopa

ABSTRACT

This research was aimed at studying opinions of students and teachers regarding behaviour of the second year industrial students at a higher vocational certificate level in Rajamangala Institute of Technology, Southern Campus. Another aim of the research was comparing the opinions of those students and teachers. The research sample included 415 subjects; 291 students, and 124 industrial and general subject teachers.

The data collection instrument was a rating scale questionnaire with two parts; part one asking about the respondent general background, and part two asking about opinions of students and teachers regarding behaviour of the second year industrial students. The Cronbach Alpha Coefficient was utilized for reliability analysis, and the results showed at the .96 level.

97.88 percent of the delivered sets of questionnaires were returned from those second year students at a higher vocational certificate level and teachers. The collected data were analyzed into percentage, mean, and standard deviation. The t-test was employed for testing hypothesis.

The results revealed that;

1. As a whole and by individual aspects, opinions regarding student's behaviour were at a moderate level. Priorities of misbehaviour were;

1.1 Student serious misbehaviours were found by these three aspects; life injury with intent to kill, starting a quarrel and team fighting, and showing aggressiveness to other students. The misbehaviour by an aspect namely document counterfeiting was found at the lowest level.

1.2 Student inappropriate misbehaviours were found by these three aspects; smoking in campus, wearing blue jeans or corrugation pants in class, wearing shirt without fastening upper button. The misbehaviour by an aspect namely hair dyeing was found at the lowest level.

2. As a whole, students and teachers indicated a statistically significant difference at the .001 level in their opinions regarding students' behaviour. When individual aspect was analyzed, it was found that it indicated a statistically significant difference at the .001 level in their opinions regarding students' serious behaviour and students' inappropriate misbehaviour.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์จาก ผศ.อัจฉรา สืบสินธุ์สกุลไชย และ รศ.ดร.อศวิน พรหมโสภา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจ ตลอดจนการปรับปรุงข้อบกพร่องต่าง ๆ จนวิทยานิพนธ์นี้สำเร็จได้อย่างสมบูรณ์ ผู้วิจัย รู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อให้วิทยานิพนธ์นี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ศุภณัฐ เพชรรัตน์ อาจารย์วินัย พันธุ์วิชัย ดร.วิรุฬห์ นิลโมจน์ อาจารย์เกียรติคุณ สิริชัย และรศ.วิไลลักษณ์ เล็กศิริรัตน์ ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และตรวจสอบแก้ไข เพื่อให้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีคุณภาพสูงสุด

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ หัวหน้าคณะวิชา และหัวหน้าแผนกวิชา ที่อำนวยความสะดวกในการทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัย และเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนอาจารย์และนักศึกษาทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามอย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณอาจารย์สุรชัย แยมทิม ที่ให้ความแนะนำ เสนอแนะ และความช่วยเหลือ ในการเขียนวิทยานิพนธ์ จนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณอาจารย์ธนชพร ตั้งธรรมกุล ที่ให้ความรัก ให้กำลังใจ ให้การสนับสนุน และความช่วยเหลือทุก ๆ ด้าน ตลอดมา

คุณค่า และประโยชน์ใด ๆ ที่เป็นผลจากวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยขอบอบแต่ คุณพ่อ คุณแม่ และครู - อาจารย์ทุกท่าน ด้วยความเคารพยิ่ง

สันติพงษ์ ตั้งธรรมกุล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	III
กิตติกรรมประกาศ.....	V
สารบัญ	VI
สารบัญตาราง	IX
สารบัญภาพ	X
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.3 สมมติฐานการวิจัย.....	3
1.4 ทฤษฎีหรือกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	3
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	3
1.6 ขอบเขตพื้นที่หรือสภาพทางภูมิศาสตร์.....	4
1.7 คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
2.1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้.....	7
2.1.1 ประวัติวิทยาเขตภาคใต้	7
2.1.2 การบริหารงานของวิทยาเขตภาคใต้.....	9
2.2 ระเบียบที่เกี่ยวข้อง.....	11
2.2.1 ระเบียบสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล	11
2.2.2 ระเบียบว่าด้วยเครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนักศึกษา.....	13
2.2.3 ระเบียบว่าด้วยความประพฤติของนักศึกษา	15
2.2.4 ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียน นักศึกษา และ กฎหมายความผิดต่อร่างกาย.....	18

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.3 การประพฤตินักศึกษานักศึกษา.....	19
2.3.1 ความหมายของความประพฤติ.....	19
2.3.2 ความหมายของวินัย.....	20
2.3.3 ปัญหาทางด้านพฤติกรรมกับการผิดวินัย.....	22
2.3.4 พฤติกรรมและอารมณ์ของวัยรุ่น.....	24
2.3.5 ความขัดแย้งของนักศึกษา.....	26
2.3.6 สาเหตุการประพฤตินักศึกษานักศึกษา.....	29
2.3.7 การควบคุมความประพฤติและการลงโทษ.....	33
2.4 ความประพฤติของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้.....	39
2.4.1 ความประพฤตินักศึกษาไม่สมควรกระทำ.....	40
2.4.2 ความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง.....	42
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	44
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	44
3.1.1 ประชากร.....	44
3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง.....	44
3.1.3 การเลือกตัวอย่าง.....	45
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	46
3.2.1 การสร้างเครื่องมือ.....	46
3.2.2 การทดสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	47
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	48
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	63
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	64
5.2 อภิปรายผล.....	66
5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับนำผลการวิจัยไปใช้.....	77
5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป.....	77

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บรรณานุกรม	78
ภาคผนวก	83
ประวัติผู้เขียน	99

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	45
3.2 สรุปจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่ส่งไป-ได้รับคืนและสมบูรณ์	48
4.1 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนแบบสอบถาม.....	51
4.2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประเภท ที่สังกัดและภาระการสอน (คาบ/สัปดาห์).....	52
4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และลำดับที่ของความคิดเห็น เกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ในภาพรวม.....	53
4.4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และลำดับที่ของความคิดเห็น เกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษาที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง.....	53
4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และลำดับที่ของความคิดเห็น เกี่ยวกับความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ.....	55
4.6 แสดงการเปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และลำดับที่ ตามความคิดเห็นระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ในภาพรวม.....	57
4.7 แสดงการเปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และลำดับที่ ตามความคิดเห็นระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง.....	58
4.8 แสดงการเปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และลำดับที่ ตามความคิดเห็นระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ.....	60

สารบัญญภาพ

ภาพที่

หน้า

2.1 โครงสร้างสายการบังคับบัญชา วิชาเขตภาคใต้..... 10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกในยุคโลกาภิวัตน์มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอย่างรวดเร็ว การพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าทันต่อการเปลี่ยนแปลงตามกระแสโลก จะต้องอาศัยวิทยาการต่าง ๆ เทคโนโลยีและองค์ประกอบหลายอย่างรวมกัน องค์ประกอบสำคัญที่สุดคือ มนุษย์ เพราะมนุษย์เป็นทรัพยากรสำคัญที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้นหรือเลวลง ดังนั้น การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ ให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขจึงเป็นสิ่งจำเป็น ปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่สมบูรณ์ก็คือการศึกษา เพราะการศึกษาเป็นกระบวนการที่ทำให้มีการพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ ทักษะ ทักษะ ค่านิยม และคุณธรรมของบุคคลเพื่อให้เป็นพลเมืองดี มีคุณภาพและประสิทธิภาพ การพัฒนาประเทศก็ย่อมทำได้โดยสะดวกราบรื่น (พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน อ้างใน ชำ เลื่อง วุฒิจันทร์ และคณะ. 2531 : 304)

การผลิตนักศึกษาออกไปรับใช้สังคม ได้อย่างมีคุณภาพนั้น ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญสามประการ คือ ความรู้ ความสามารถ และความประพฤติ ในองค์ประกอบทั้งสามนี้ความประพฤตินับว่าเป็นสิ่งสำคัญ เพราะถึงคนเราจะมีความรู้ดีความสามารถเป็นเลิศเพียงใด ถ้าความประพฤติไม่ดี ความรู้ความสามารถก็เสียเปล่า ใช้ทำงานให้เป็นผลดีเท่าที่ควรไม่ได้ ในการทำงานของบุคคลระเบียบเป็นกระบวนการควบคุมและเสริมสร้างความประพฤติที่สำคัญ (ประวีณ ฦ นกร. 2514 : 429) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เมธี ปิลันธนาพันธ์ (2523 : 57) ที่กล่าวไว้ว่า ระเบียบวินัยเป็นเครื่องปลูกฝังการรู้จักควบคุมตนเองทีละน้อยเพื่อให้เกิดผลดี บุคคลนั้นจะได้กลายเป็นผู้มีพฤติกรรมอันน่าพึงปรารถนาในสังคมของตน ควรชี้ให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการได้รับ ได้รู้จักปกครองตนเอง จึงเป็นสิ่งที่ครูต้องเอาใจใส่ปลูกฝังอยู่เสมอ จนเป็นอุปนิสัยติดตัวไปในภายภาคหน้า เพื่อเป็นพลเมืองดีที่มีคุณภาพในสังคมต่อไป

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ เป็นสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาสังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กระทรวงศึกษาธิการ ภารกิจสำคัญคือ จัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และระดับปริญญาตรีในสาขาอุตสาหกรรม ศิลปกรรม เกษตรกรรม ทักษะ และพลศึกษา โดยมุ่งเน้นการให้ความรู้คุณธรรม มุ่งมั่นพัฒนากำลังคนให้มีคุณสมบัติพร้อมที่จะประยุกต์และพัฒนาเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศ (สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. 2542 : 31)

อย่างไรก็ตาม ในการจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษา พบว่ามีปัญหาอุปสรรคในการควบคุมดูแลความประพฤติของนักศึกษา ไม่ว่าจะเป็นการหนีเรียน ทะเลาะวิวาท มั่วสุม เสพสารเสพติด ดำรงตนไม่เหมาะสมกับสภาพของนักศึกษา เป็นต้น ดังปรากฏเป็นข่าวทางสื่อมวลชนให้เห็นเป็นประจำ จนบางครั้งถึงกับบาดเจ็บหรือเสียชีวิต ในส่วนของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ มีระเบียบว่าด้วยความประพฤติของนักศึกษา พ.ศ. 2543 เป็นแนวทางในการถือปฏิบัติ ซึ่งในระเบียบข้อ 5 ข้อ 6 และข้อ 7 ได้กล่าวถึงพฤติกรรมที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรงซึ่งมีโทษให้ออกหรือพักการเรียน และความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ ซึ่งมีโทษตัดคะแนนความประพฤติ ภาคทัณฑ์ หรือทำทัณฑ์บน พฤติกรรมที่ถือว่ามิโทษร้ายแรงนั้นได้แก่ การแสดงกิริยาวาจา ไม่สุภาพต่อครู-อาจารย์ การขัดคำสั่งครู-อาจารย์ ซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบ การก่อการทะเลาะวิวาท การเสพสิ่งเสพติดให้โทษ การมีอาวุธร้ายแรงในครอบครอง การประพฤติตนในทำนองชู้สาว การเล่นพนัน การปลอมแปลงเอกสาร และการกระทำผิดตามประมวลกฎหมาย ส่วนความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ ได้แก่ การสูบบุหรี่ในห้องเรียน แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบของทางวิทยาเขต ขัดคำสั่งครู-อาจารย์ การส่งเสียงอึกทักเป็นที่รำคาญแก่ห้องเรียนอื่น และการประพฤติผิดแบบแผนหรือฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับ คำสั่งของทางสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ จากข้อมูลของแผนกพัฒนาวิทย์ (สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้. 2542 : 8) พบว่านักศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประพฤติผิดระเบียบมีตัวเลขเพิ่มขึ้นทุกปี ในปีการศึกษา 2541 ทางสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ได้ลงโทษนักศึกษาที่ประพฤติผิดระเบียบด้วยการตัดคะแนนความประพฤติ จำนวน 95 คน นักศึกษาที่ถูกลงโทษโดยให้พักการเรียน 1 ภาคเรียนจำนวน 30 คน ให้พักการเรียน 2 ภาคเรียนจำนวน 36 คน และถูกให้ออกจำนวน 7 คน ในปีการศึกษา 2542 ทางสถาบันได้ลงโทษนักศึกษาที่ประพฤติผิดระเบียบด้วยการตัดคะแนนความประพฤติ จำนวน 175 คน นักศึกษาที่ถูกลงโทษโดยให้พักการเรียน 1 ภาคเรียนจำนวน 57 คน ให้พักการเรียน 2 ภาคเรียนจำนวน 85 คน และถูกให้ออกจำนวน 16 คน ปัจจุบันทางสถาบันได้มี มาตรการแก้ไขปัญหาลักษณะความประพฤติของนักศึกษา โดยทำการปิดรับนักศึกษาไป 1 แผนกวิชา และลดจำนวนการรับนักศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงลง จากเดิมห้องเรียนละ 30 คน เหลือห้องเรียนละ 25 คน เพื่อลดจำนวนนักศึกษาให้น้อยลง ซึ่งจะทำให้การปกครองดูแลนักศึกษาเป็นไปอย่างครอบคลุมและทั่วถึง

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะเป็นข้าราชการครูสังกัดในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ เห็นว่าการแก้ไขปัญหาลักษณะความประพฤติผิดระเบียบของนักศึกษา จะต้องกระทำที่ต้นเหตุแห่งปัญหา ดังนั้นการศึกษาความประพฤติของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการกำหนดแนวทางในการแก้ปัญหาให้นักศึกษาประพฤติผิดระเบียบของสถาบัน อันจะส่งผลดีต่อการเรียนของนักศึกษา การแก้ปัญหาครอบครัวของนักศึกษา การแก้ปัญหาสังคม และการพัฒนาคุณภาพของประชากรโดยรวม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยี ราชมนคล วิทยาเขตภาคใต้

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมนคล วิทยาเขตภาคใต้

1.3 สมมติฐานการวิจัย

นักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมนคล วิทยาเขตภาคใต้ แตกต่างกัน

1.4 ทฤษฎีหรือกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้กรอบแนวคิดจากระเบียบสถาบันเทคโนโลยีราชมนคล วิทยาเขตภาคใต้ ว่าด้วยความประพฤตินักศึกษา พุทธศักราช 2543 (สถาบันเทคโนโลยีราชมนคล วิทยาเขตภาคใต้. 2543 : อัดสำเนา) มีสาระสำคัญ 2 ระดับ คือ ความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง มีโทษให้ออกหรือพักการเรียน และความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ มีโทษตัดคะแนนความประพฤติหรือทำทัณฑ์บน

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งที่จะศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมนคล วิทยาเขตภาคใต้ โดยศึกษาความประพฤตินักศึกษา 2 ระดับ คือ

1. ความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง
2. ความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ

1.5.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. นักศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ จำนวน 13 แผนกวิชา รวม 840 คน

2. อาจารย์ช่างอุตสาหกรรมและอาจารย์คณะวิชาศึกษาทั่วไป ที่สอนนักศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ จำนวน 13 แผนกวิชา รวม 133 คน

1.5.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. นักศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ จำนวน 13 แผนกวิชา รวม 291 คน

2. อาจารย์ช่างอุตสาหกรรมและอาจารย์คณะวิชาศึกษาทั่วไป ที่สอนนักศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ จำนวน 13 แผนกวิชา รวม 133 คน

รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 424 คน

1.5.3 ตัวแปรที่ศึกษา

1.5.3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

1. นักศึกษา
2. อาจารย์

1.5.3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์เกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษาที่ดีว่าเป็นความผิด แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ

1. ความประพฤติที่ดีว่าเป็นความผิดร้ายแรง
2. ความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ

1.6 ขอบเขตพื้นที่หรือสภาพทางภูมิศาสตร์

การวิจัยครั้งนี้กำหนดขอบเขตเฉพาะกลุ่มนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ จำนวน 13 แผนกวิชา คือ แผนกวิชาไฟฟ้า-ไฟฟ้ากำลัง แผนกวิชาอิเล็กทรอนิกส์ แผนกวิชาช่างโลหะ แผนกวิชาโลหะวิทยา แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกวิชาช่างกลโรงงาน แผนกวิชาช่างกลโรงงานสาขางานรองเครื่องจักรกลอัตโนมัติ แผนกวิชาเครื่องกลเรือ แผนกวิชาช่างกลเกษตร แผนกวิชาช่างสำรวจ แผนกวิชาช่างก่อสร้าง แผนกวิชาช่างโยธา และแผนกวิชาช่างเทคนิคสถาปัตยกรรม

1.7 คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้คำบางคำที่มีความหมายแตกต่างกันไปจากที่ใช้กันอยู่ทั่ว ๆ ไป เพื่อให้มีความหมายและเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของคำดังต่อไปนี้

1.7.1 ความประพฤติของนักศึกษา หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษาที่ประพฤติผิดกฎระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือคำสั่งของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ หรือกระทำความผิดอื่นทั้งภายในและภายนอกวิทยาเขตภาคใต้ แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ

1.7.1.1 ความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง มีโทษให้ออกหรือพักการเรียน หมายถึง นักศึกษาที่กระทำความผิดเกี่ยวกับ มีหรือครอบครองอาวุธปืน เครื่องกระสุน อาวุธสงคราม หรือวัตถุระเบิด ค้ายาเสพติดให้โทษ ปล้นทรัพย์ กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ ลักษณะโทรมหญิง ข่มขืนกระทำชำเรา กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิต ลักษณะฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ทำร้ายร่างกายจนได้รับบาดเจ็บสาหัส การแสดงกิริยา วาจา ที่ไม่สุภาพต่อครู-อาจารย์ เจ้าหน้าที่หรือผู้อื่น ขัดคำสั่งที่ชอบของครู-อาจารย์จนทำให้เกิดผลเสียหายแก่การปกครองนักศึกษา เสพสุราหรือของมึนเมาอย่างอื่น ประพฤติตนในทำนองชู้สาว เป็นอันธพาล เล่นพนัน กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ กระทำผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ การปลอมแปลงเอกสาร การรายงานเท็จหรือให้การเท็จ และประพฤติฝ่าฝืน กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งต่าง ๆ ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล หรือของวิทยาเขตภาคใต้อยู่เนื่อง ๆ

1.7.1.2 ความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ มีโทษตัดคะแนนความประพฤติหรือทำทัณฑ์บน หมายถึง นักศึกษาที่กระทำความผิดเกี่ยวกับ การสูบบุหรี่ในชุดนักศึกษา หรือชุดฝึกงานในสถานที่เปิดเผย การแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบของวิทยาเขต เช่น ทรงผม เสื้อ กางเกง เข็มขัด รองเท้า และเครื่องประดับต่าง ๆ จับกลุ่มและส่งเสียงอึกที่กจนเป็นที่รำคาญแก่ผู้อื่น และขัดคำสั่งของครู-อาจารย์โดยชอบ สวมเสื้อฝึกงานที่ปักเลขรหัสประจำตัวนักศึกษาหรือปักชื่อ-สกุลของผู้อื่น

1.7.2 นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ที่กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 13 แผนกวิชา สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

1.7.3 อาจารย์ หมายถึง อาจารย์ช่างอุตสาหกรรมและอาจารย์คณะวิชาศึกษาทั่วไป ที่ทำหน้าที่สอนนักศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 13 แผนกวิชา

1.7.4 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ หมายถึง สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งตั้งอยู่ ณ ถนนราชดำเนินนอก อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ที่เปิดสอนวิชาชีพสาขาต่าง ๆ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงและระดับปริญญาตรี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความประพฤตินักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ทฤษฎี กฎระเบียบ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำมาใช้อ้างอิงในการวิจัย มีเนื้อหาดังต่อไปนี้

2.1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

2.1.1 ประวัติวิทยาเขตภาคใต้

2.1.2 การบริหารงานของวิทยาเขตภาคใต้

2.2 ระเบียบที่เกี่ยวข้อง

2.2.1 ระเบียบสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

2.2.2 ระเบียบว่าด้วยเครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนักศึกษา

2.2.3 ระเบียบว่าด้วยความประพฤตินักศึกษา

2.2.4 ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียน นักศึกษา

และกฎหมายความผิดต่อร่างกาย

2.3 การประพฤติดิวินัยของนักศึกษา

2.3.1 ความหมายของความประพฤติ

2.3.2 ความหมายของวินัย

2.3.3 ปัญหาทางด้านพฤติกรรมกับการผิดวินัย

2.3.4 พฤติกรรมและอารมณ์ของวัยรุ่น

2.3.5 ความขัดแย้งของนักศึกษา

2.3.6 สาเหตุการประพฤติดิวินัยของนักศึกษา

2.3.7 การควบคุมความประพฤติและการลงโทษ

2.4 ความประพฤตินักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

2.4.1 ความประพฤตินักศึกษาไม่สมควรกระทำ

2.4.2 ความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

2.1.1 ประวัติวิทยาเขตภาคใต้

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ (สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. 2542 : 3-7) เดิมชื่อวิทยาลัยเทคนิคภาคใต้ ตั้งอยู่บนพระราชดำเนิรนอก ตำบลบ่อทราย อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามประกาศของกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อวันที่ 29 เมษายน พ.ศ. 2497 และเปิดรับนักศึกษาเป็น ครั้งแรกปีการศึกษา 2498 แผนกวิชาที่เปิดสอนครั้งแรกได้แก่ ช่างก่อสร้าง บริหารธุรกิจ ช่างไม้ ช่างยนต์ ช่างโลหะ ช่างไฟฟ้า และคหกรรมศาสตร์ รวมเป็น 7 แผนกวิชา แผนกวิชาทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ใช้เวลาเรียน 3 ปีการศึกษา

วิทยาลัยเทคนิคภาคใต้ มีเนื้อที่ทั้งหมด 250 ไร่เศษ และมีพื้นที่อยู่ที่อำเภอรัตนภูมิอีก ประมาณ 160 ไร่ สำหรับใช้เป็นสถานที่เรียนและฝึกงานของแผนกวิชาช่างกลเกษตร วิทยาลัยได้ปรับปรุงทั้งการเรียนการสอนอุปกรณ์ช่วยสอนและบุคลากรให้มีสมรรถภาพดียิ่งขึ้น จนกระทั่งสามารถขยายการศึกษาให้นักศึกษาที่เรียนจบในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้น ได้เรียนสูงเพิ่มขึ้น คือ เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงต่อจากประกาศนียบัตรวิชาชีพอีก 2 ปี คือ

ปีการศึกษา	2504	เปิดแผนกวิชาการบัญชี
	2507	เปิดแผนกวิชาช่างยนต์และช่างกลเกษตรพร้อมกัน
	2508	เปิดแผนกวิชาการเลขานุการ
	2509	เปิดแผนกวิชาอาหารและโภชนาการ แผนกวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย แผนกวิชาช่างก่อสร้างและแผนกวิชาออกแบบสถาปัตยกรรม
	2510	เปิดแผนกวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์
	2512	เปิดแผนกวิชาฝึกหัดครูมัธยมทั่วไป
	2514	เปิดแผนกวิชาช่างโลหะ
	2515	เปิดแผนกวิชาไฟฟ้า-ไฟฟ้ากำลัง

ดังนั้น ภายในไม่กี่ปีวิทยาลัยเทคนิคภาคใต้ สงขลา ได้บรรลุเป้าหมายตามโครงการของกระทรวงศึกษาธิการที่ได้กำหนดไว้ การดำเนินโครงการดังกล่าวนี้อยู่ในความดูแลบริหารราชการโดยกรมอาชีวศึกษา และได้เจริญก้าวหน้ามาตามลำดับ

ในปีการศึกษา 2518 ทางรัฐบาลได้จัดตั้งวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาขึ้น ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษเล่มที่ 92 ตอนที่ 1 หน้า 1 ลงวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2518 เพื่อสนองความต้องการของนักศึกษา เพื่อจัดตั้งเป็นมหาวิทยาลัยทางด้านอาชีวศึกษา สอนในระดับปริญญาตรีมีฐานะเทียบเท่ากรมเป็นนิติบุคคล ทำการเปิดเรียนในวันที่ 1 มิถุนายน 2518 มีอธิการบดีเป็นผู้บริหารงาน ดำเนินงานมาได้ 2 ปี กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศโอนกิจการบริหารวิทยาลัย

ต่าง ๆ ที่อยู่ในความดูแลและสังกัดกรมอาชีวศึกษา มาขึ้นกับวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาในวันที่ 1 มีนาคม 2520 และประกาศเปลี่ยนชื่อของวิทยาลัยต่าง ๆ ในสังกัดมาเป็น วิทยาเขต ขึ้นอยู่ในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ในวันที่ 27 กันยายน 2520 ซึ่งแต่นั้นเป็นต้นมา วิทยาลัยเทคนิคภาคใต้ สงขลา จึงเปลี่ยนชื่อเป็นวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคภาคใต้ และได้เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เพิ่มขึ้นอีก 6 แผนกวิชา ดังนี้

- 2522 เปิดแผนกวิชาช่างกลโรงงานและช่างโลหะ
- 2523 เปิดแผนกวิชาช่างสำรวจ
- 2524 เปิดแผนกวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป
- 2527 เปิดแผนกวิชาช่างเทคโนโลยีขนส่ง
- 2528 เปิดแผนกวิชาเครื่องกลเรือ

วิทยาเขตเทคนิคภาคใต้ ได้รับอนุมัติให้เปิดสอนระดับปริญญาตรี ในปีการศึกษา 2529 เปิด 2 สาขาวิชา คือ สาขาครุศาสตร์อุตสาหกรรมเครื่องกล-ช่างยนต์ และสาขาธุรกิจศึกษา (บัญชี)

ในปี พ.ศ.2530 กระทรวงศึกษาธิการได้กราบบังคมทูลขอพระราชทานนามใหม่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานนามให้ว่า “สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล” เมื่อวันที่ 15 กันยายน 2531 ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเล่มที่ 106 ตอนที่ 132 วันที่ 18 สิงหาคม 2532 และต่อมาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ได้เปลี่ยนชื่อวิทยาเขตต่าง ๆ เพื่อความเหมาะสมตามประกาศของกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อวันที่ 13 ตุลาคม 2532 วิทยาเขตเทคนิคภาคใต้ปัจจุบัน จึงได้ชื่อว่า “สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้”

วิทยาเขตภาคใต้ได้เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และปริญญาตรีสาขาต่าง ๆ ดังนี้

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง 25 แผนกวิชา คือ แผนกวิชาการบัญชี แผนกวิชาการตลาด แผนกวิชาการเลขานุการ แผนกวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ แผนกวิชาการโรงแรม แผนกวิชาการท่องเที่ยว แผนกวิชาเทคโนโลยีเสื้อผ้า แผนกวิชาช่างกลโรงงาน แผนกวิชาช่างโลหะ แผนกวิชาโลหะวิทยา แผนกวิชาช่างกลโรงงานสาขางานรองเครื่องจักรกลอัตโนมัติ แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกวิชาเครื่องกลเรือ แผนกวิชาช่างกลเกษตร แผนกวิชาไฟฟ้า-ไฟฟ้ากำลัง แผนกวิชาอิเล็กทรอนิกส์ แผนกวิชาเทคนิคคอมพิวเตอร์ แผนกวิชาช่างสำรวจ แผนกวิชาช่างก่อสร้าง แผนกวิชาช่างโยธา แผนกวิชาช่างเทคนิคสถาปัตยกรรม แผนกวิชาจิตรกรรม แผนกวิชาอาหารและโภชนาการ แผนกวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย และแผนกวิชาการบริหารงานคหกรรมศาสตร์

ระดับปริญญาตรี 15 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาการจัดการทั่วไป สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม-ไฟฟ้ากำลัง สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม-เครื่องมือกล สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม-เชื่อมประกอบ สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม-เครื่องกล สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม-โยธา สาขาวิชาวิศวกรรมโยธา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สาขาวิชาเทคโนโลยีเครื่องกล สาขาวิชาเทคโนโลยีสถาปัตยกรรม สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย และสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป

2.1.2 การบริหารงานของวิทยาเขตภาคใต้

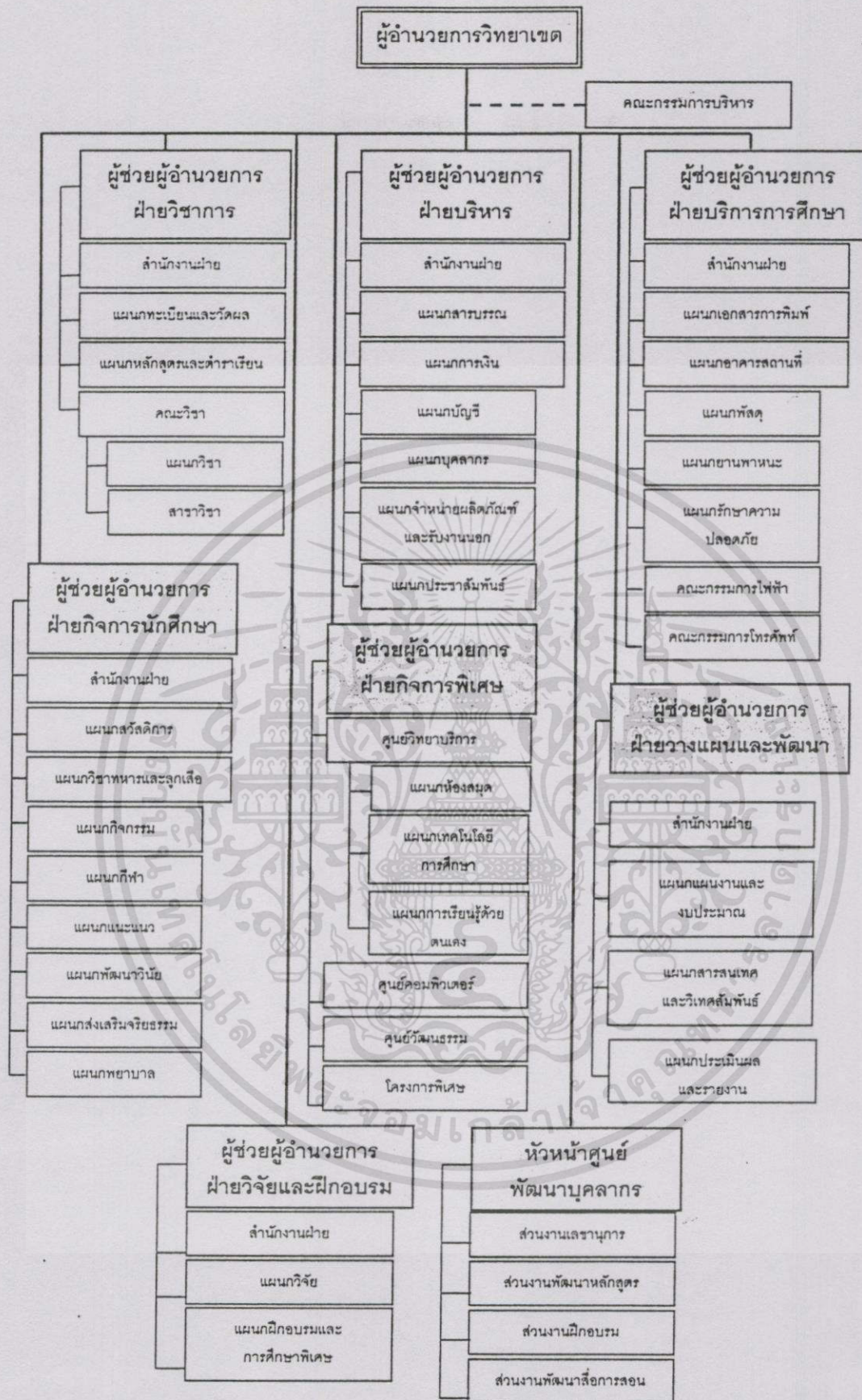
วิทยาเขตภาคใต้ ดำเนินนโยบายด้านการบริการตามแผนภูมิของวิทยาเขต โดยได้รับอนุญาตจากสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ซึ่งจะต้องดำเนินการให้การศึกษาอบรม ส่งเสริมการประกอบอาชีพของประชาชน ให้เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลและสอดคล้องกับแผนการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคม โดยดำเนินการดังนี้

1. ดำเนินการบริหารวิทยาเขตไปตามแนวทางประชาธิปไตยและตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ

2. บริหารงานบุคคลเป็นไปตามลำดับสายงาน และการบังคับบัญชา
3. การจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น
4. จัดการศึกษาในระดับวิชาชีพชั้นสูง และระดับปริญญาตรี
5. จัดการศึกษาหลักสูตรพิเศษ
6. จัดบริการและให้ความร่วมมือช่วยเหลือแก่หน่วยงานต่าง ๆ

วิทยาเขตภาคใต้ มีผู้บริหารและผู้ดำเนินงานภายใน ในระดับต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ผู้อำนวยการวิทยาเขต
2. ผู้ช่วยผู้อำนวยการวิทยาเขต
3. หัวหน้าคณะวิชา
4. หัวหน้าแผนกวิชา หัวหน้าศูนย์ และหัวหน้าแผนกงานต่าง ๆ
5. ครู-อาจารย์
6. พนักงาน
7. คนงานภารโรง

ภาพที่ 2.1 โครงสร้างสายการบังคับบัญชา วิทยาเขตภาคใต้
 ที่มา : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ (2542 : 13)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 ระเบียบที่เกี่ยวข้อง

2.2.1 ระเบียบสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ได้กำหนดระเบียบว่าด้วยการปฏิบัติตนของนักศึกษาและผู้มารับบริการทางวิชาการสถาบัน พ.ศ. 2530 (สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. 2542 : 26-28) ประกาศใช้เมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2530 ลงนามโดยนายสมาน แสงมณี ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ มีสาระสำคัญดังนี้

ข้อ 1. ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ว่าด้วยการปฏิบัติตนของนักศึกษาและผู้มารับบริการทางวิชาการจากสถาบัน พ.ศ. 2530

ข้อ 2. ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

ข้อ 3. ให้ยกเลิกระเบียบและข้อบังคับอื่นใดที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้หรือซึ่งขัดหรือแย้ง กับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4. ในระเบียบนี้

“สถาบัน” หมายความว่า สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

“คณะ” หมายความว่า คณะต่าง ๆ ที่จัดการสอนระดับปริญญาตรี

“วิทยาเขต” หมายความว่า วิทยาเขตในสังกัดสถาบัน

“สำนัก” และ “สถาบัน” หมายความว่า สำนักและสถาบันในสังกัดสถาบัน

“นักศึกษา” หมายความว่า ผู้เข้ารับการศึกษาในวิทยาเขตหรือคณะ

“ผู้มารับบริการทางวิชาการ” หมายความว่า ผู้ที่มาขอเข้ารับการศึกษาฝึกอบรบระยะสั้น หรือข้าราชการที่ทางราชการส่งเข้ารับการศึกษา หรือฝึกอบรบตามระยะเวลาที่กำหนด หรือตลอดหลักสูตร โดยไม่อยู่ในฐานะของนักศึกษาหรือข้าราชการที่สมัครมาขอรับการศึกษาหรือการฝึกอบรบด้วยตนเองระยะเวลาหนึ่งตลอดหลักสูตร ในคณะ วิทยาเขต สำนัก หรือสถาบัน

“คัดชื่อออก” หมายความว่า ให้พ้นจากสภาพการเป็นนักศึกษา โดยไม่ออกใบรับรองแสดงผลการเรียนให้และไม่มีสิทธิกลับเข้ามาเป็นนักศึกษาอีก

“ให้ออก” หมายความว่า การให้พ้นจากสภาพการเป็นนักศึกษา และให้ออกใบแสดงผลการศึกษา แต่ไม่มีสิทธิกลับเข้ามาเป็นนักศึกษาอีก

“ภาคทัณฑ์” หมายความว่า การดำเนินโทษเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อดักเตือนมิให้กระทำผิดขึ้นอีก

ข้อ 5. สิ่งพึงปฏิบัติ

5.1 นักศึกษาพึงปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ของสถาบัน คณะ วิทยาเขต สำนัก หรือสถาบันที่ตนเข้ารับการศึกษาอบรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2 ผู้มารับบริการทางวิชาการจากสถาบัน ฟังปฏิบัติโดยอนุโลมตามระเบียบข้อบังคับ ต่าง ๆ ของสถาบัน คณะ วิทยาเขต สำนัก หรือสถาบันที่ตนเข้ามาศึกษา หรือรับบริการทางวิชาการ โดยเฉพาะการแต่งกายแบบสุภาพเหมาะสมกับลักษณะวิชาที่ศึกษาอบรม

5.3 แสดงตนเป็นผู้ตั้งใจศึกษาและรับการอบรมตลอดระยะเวลาที่ศึกษาอบรม

5.4 รักษาและพยายามเชิดชูชื่อเสียงเกียรติคุณของสถาบัน

5.5 นำวิชาความรู้ที่ได้รับจากสถาบันไปก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติ

และสังคม

5.6 ประพฤติตนอย่างมีคุณธรรม วัฒนธรรม ศิลธรรม มีเหตุผล รอบคอบ รับผิดชอบ และเสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวม

ข้อ 6. สิ่งห้ามปฏิบัติและถือเป็นความผิดต้องถูกลงโทษ

6.1 ความผิดที่ต้องได้รับโทษคัดชื่อออกหรือให้ออก

6.1.1 ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ของสถาบัน คณะ วิทยาเขต สำนัก หรือ สถาบันที่ตนเข้ารับการศึกษอบรมซึ่งมีโทษระบุให้คัดชื่อออกหรือให้ออก

6.1.2 ประกอบอาชญากรรมอย่างร้ายแรง ซึ่งสถาบันได้สอบสวนแล้วเห็นว่าเป็นความจริง หรือต้องโทษจำคุก ตามคำพิพากษาของศาล เว้นแต่โทษฐานประมาท

6.1.3 ประพฤติตนเสียหายอย่างร้ายแรง เช่น ดินยาเสพติด เป็นโรคพิษสุรา เรือร่งหรือประพฤตินเป็นคนเกเรข่มเหงรังแกผู้อื่น ฯลฯ

6.1.4 กระทำการเป็นเหตุให้สถาบัน คณะ วิทยาเขต สำนัก หรือสถาบัน เสื่อมเสียชื่อเสียง

6.1.5 ยุยงส่งเสริมให้เกิดความไม่สงบขึ้นในสถาบัน คณะ วิทยาเขต สำนัก หรือสถาบัน เช่น จัดการประชุมหรือชุมนุมใด ๆ หรือขีดเขียนข้อความหรือรูปภาพหรือประกาศที่ก่อให้เกิดความไม่สงบขึ้นในสถาบัน คณะ วิทยาเขต สำนัก หรือสถาบัน

6.1.6 ก่อการประท้วง เช่น หยุดเรียน หยุดฝึกงาน ไม่เข้าห้องเรียน หรือเดินขบวน เพื่อเรียกร้องสิ่งที่ขัดต่อระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งต่าง ๆ อันชอบด้วยกฎหมาย

6.1.7 กระทำการอันเป็นการลบหลู่ดูหมิ่นครู-อาจารย์ ผิดธรรมเนียมประเพณีที่ศิษย์พึงปฏิบัติต่อครู-อาจารย์

6.1.8 กระทำโดยเจตนาหรือประมาทเลินเล่อจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ทรัพย์สินของสถาบัน หรือเป็นตัวอันตรายต่อนักศึกษา ครู-อาจารย์และเจ้าหน้าที่

6.2 ความผิดที่ต้องได้รับโทษให้พักการเรียน 1 ภาคการศึกษา หรือไม่เกิน 2 ภาคการศึกษาปกติติดต่อกัน

6.2.1 ก่อเหตุทะเลาะวิวาทในสถาบัน คณะ วิทยาเขตฯ สำนัก หรือสถาบัน

6.2.2 เล่นการพนันในสถาบัน คณะ วิทยาเขตฯ สำนัก หรือสถาบัน หรือต้องคดีลักลอบเล่นการพนัน

6.2.3 ขัดคำสั่งหรือกระด้างกระเดื่องต่อครู-อาจารย์

6.2.4 แสดงกิริยาไม่สุภาพหรือไม่เคารพตามสมควรต่อครู-อาจารย์ ทั้งภายใน และภายนอกสถาบัน คณะ วิทยาเขตฯ สำนัก หรือสถาบัน

6.3 ความผิดตามข้อ 6.1 และ 6.2 หากมีเหตุอันสมควรลดหย่อนผ่อนโทษจะลงโทษภาคทัณฑ์ก็ได้

ข้อ 7. เมื่อ คณะ วิทยาเขตฯ สำนัก หรือสถาบัน พิจารณาโทษตามข้อ 6.2 และ 6.3 แล้ว ให้คณบดีหรือผู้อำนวยการวิทยาเขตฯ สำนัก หรือสถาบัน เป็นผู้ลงนามในคำสั่งแล้วเสนอสถาบันเพื่อทราบ หากพิจารณาโทษตามข้อ 6.1 ให้เสนอสถาบันสั่งการ

ข้อ 8. คณะ วิทยาเขตฯ สำนัก หรือสถาบัน ในสังกัดสถาบันอาจจะออกระเบียบควบคุมความประพฤติหรือข้อบังคับอื่นที่ไม่ขัดกับระเบียบนี้

ข้อ 9. เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับระเบียบนี้ ให้อธิการบดีเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด

ข้อ 10. ให้อธิการบดีรักษาการตามระเบียบนี้

2.2.2 ระเบียบว่าด้วยเครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ได้กำหนดระเบียบว่าด้วยเครื่องแบบ เครื่องหมาย เครื่องแต่งกาย และการแต่งกายของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร พ.ศ. 2534 ประกาศใช้ตั้งแต่วันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2543 เป็นต้นไป ลงนามโดยนายชาญดำรง ภู นคร ผู้อำนวยการวิทยาเขตภาคใต้ มีสาระสำคัญดังนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ว่าด้วยเครื่องแบบ เครื่องหมาย เครื่องแต่งกาย และการแต่งกาย ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร พ.ศ. 2543”

ข้อ 2 ให้ใช้ระเบียบนี้ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2543 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิก

3.1 ระเบียบสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ สงขลา ว่าด้วยเครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร พ.ศ. 2529

3.2 ประกาศสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ เรื่อง เครื่องแบบเครื่องแต่งกายนักศึกษาวิทยาเขตภาคใต้ ลงวันที่ 17 พฤศจิกายน พ.ศ. 2542

3.3 ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศอื่นของวิทยาเขตภาคใต้ซึ่งขัดกับ
ระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4 เครื่องแบบนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ให้ใช้ได้เฉพาะ
ผู้ที่มีฐานะเป็นนักศึกษาปัจจุบัน

ข้อ 5 เครื่องแบบปกติ

5.1 นักศึกษาชาย ประกอบด้วย

ก) เสื้อแบบคอเชิดไม่รัดรูป และไม่หลวมเกินไป ผ้าสีขาวเกลี้ยงไม่
บางเกินสมควร ผ่าอกตลอด แขนสั้นเพียงข้อศอก ไม่ผ่าที่แขน มีกระเป๋านาฬิกาพอเหมาะติดหน้าอก
เบื้องซ้ายหนึ่งใบ บนเสื้อห้ามปักหรือสกรีนเครื่องหมายหรืออักษรอื่นใด เวลาสวมให้สอดชายเสื้อ
ไว้ในกางเกง ห้ามดึงเสื้อหย่อนบังเข็มขัด

ข) กางเกงขายาวทรงสุภาพ ไม่รัดรูปและไม่หลวมเกินไป สีของ
กางเกงให้ใช้สีกรมท่าหรือสีดำ มีหูสำหรับร้อยเข็มขัด ทั้งนี้ห้ามสวมกางเกงผ้ายีน ผ้าลูกฟูก และ
กางเกงทรงยีน

ค) เข็มขัดหนังสีดำ และหัวเข็มขัด ตามแบบและขนาดที่สถาบัน
เทคโนโลยีราชมงคลกำหนด

ง) รองเท้าหุ้มส้น ผ้าใบหรือหนัง สีดำล้วน แบบสุภาพ ถ้ามีเชือกผูก
ให้ใช้สีเดียวกับรองเท้านี้ สวมถุงเท้าสีดำ ไม่มีลวดลาย

5.2 นักศึกษาหญิง ประกอบด้วย

ก) เสื้อแบบคอเชิด ไม่รัดรูปและไม่หลวมเกินไป ผ้าสีขาวเกลี้ยง ไม่
บางเกินสมควร ผ่าอกตลอด สาบตลบเข้าใน ไม่มีสาบหรือจีบด้านหลัง มีกระดุมโลหะลายคุณตรา
เครื่องหมายสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ตามแบบและขนาดที่สถาบันฯ กำหนด แขนเสื้อปล่อย
ธรรมดาขาวเหนือข้อศอก ทิ้งเสื้อเบื้องซ้ายให้กลัดเครื่องหมายสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลตาม
แบบและขนาดที่สถาบันฯ กำหนด บนเสื้อห้ามปักหรือสกรีนเครื่องหมาย หรืออักษรอื่นใด เวลา
สวมให้สอดชายเสื้อไว้ในกระโปรง ห้ามดึงเสื้อหย่อนบังเข็มขัด

ข) กระโปรง สีกรมท่าหรือสีดำ ทรงตรงหรือทรงเอ (A) มีขอบเอว
ไม่รัดรูปไม่มีลวดลาย ยาวครึ่งน่อง ชายเสมอกัน ไม่ผ่า ห้ามใช้ผ้าชนิดบางหรือผ้ายีน

ค) เข็มขัดหนังสีดำ และหัวเข็มขัด ตามแบบและขนาดที่สถาบัน
เทคโนโลยีราชมงคลกำหนด

ง) รองเท้าคัทชูหุ้มส้น สีดำ ไม่มีลวดลาย

5.3 นักศึกษาที่เป็นข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ที่มีเครื่องแบบ อนุญาต
ให้ใช้เครื่องแบบข้าราชการ รัฐวิสาหกิจนั้น ๆ ได้

ข้อ 6 ทรงผมนักศึกษา

6.1 นักศึกษาชาย ให้ไว้ทรงสุภาพ ยาวไม่เกินทรงรองทรง ห้ามข้อมหรือเปลี่ยนสีผม

6.2 นักศึกษาหญิง ให้ไว้ผมทรงสุภาพเหมาะสมกับสภาพของนักศึกษา และถ้าไว้ผมยาวต้องรวบให้เรียบร้อย ห้ามข้อมหรือเปลี่ยนสีผม

ข้อ 7 การแต่งกายในงานพิธีตามกำหนดการ ให้แต่งกายเครื่องแบบปกติ

ข้อ 8 เครื่องแต่งกายชุดปฏิบัติการและชุดฝึกพลศึกษาของนักศึกษา

8.1 ชุดปฏิบัติการ ให้ใช้ตามที่วิทยาเขตภาคได้กำหนดเท่านั้น คือเสื้อทรงชาฟารีสีกรมท่า ปกฮวายผ่าหน้าตลอด มีกระดุมสีดำ ไม่ผ่าหลัง ด้านหลังจับจีบ แขนสั้น มีกระเป๋าสองใบ (ที่หน้าอกซ้ายหนึ่งใบ และอีกสองใบอยู่ข้างหน้าด้านล่าง)

กระเป๋าสีเสื้อที่หน้าอกซ้ายให้ปักตราสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ด้วยไหมสีแดง-ทองตามแบบ หน้าอกเสื้อด้านขวาให้ปักชื่อ-สกุล เป็นอักษรภาษาไทยด้วยไหมสีขาว และได้ชื่อ-สกุล ให้ปักรหัสประจำตัวนักศึกษา โดยใช้ตัวเลขอาราบิก ด้วยไหมสีขาวเช่นกัน ส่วนบนเสื้อห้ามปักหรือสกรีนเครื่องหมายหรืออักษรอื่น ๆ โดยเด็ดขาด

เวลาสวมเสื้อให้ติดกระดุมทุกเม็ด หากสวมเสื้ออื่นไว้ข้างในจะต้องไม่ปล่อยให้ชายเสื้อหรือปลายแขนเสื้อ หรือปกเสื้อควั่น โผล่ออกมานอกตัวเสื้อฝึกงาน

8.2 ชุดพลศึกษาให้ใช้ตามแบบที่แผนกวิชาร่วมกับอาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษากำหนด

8.3 การแต่งกายชุดปฏิบัติการหรือชุดฝึกพลศึกษา ให้แต่งได้เฉพาะในวันที่มีการเรียนวิชานั้น ๆ และในโอกาสที่แผนกวิชาเห็นสมควร

ข้อ 9 ห้ามนักศึกษาใส่เครื่องประดับที่ไม่เหมาะสมกับสภาพนักศึกษาและไม่เหมาะสมกับเพศ

ข้อ 10 ให้ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักศึกษาเป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามระเบียบนี้

2.2.3 ระเบียบว่าด้วยความประพฤติของนักศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ได้กำหนดระเบียบว่าด้วยความประพฤติของนักศึกษา พ.ศ. 2543 ประกาศใช้ตั้งแต่วันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2543 เป็นต้นไป ลงนามโดย นายชาญดำรง ฒ นคร ผู้อำนวยการวิทยาเขตภาคใต้ มีสาระสำคัญดังนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ว่าด้วยความประพฤติของนักศึกษา พ.ศ. 2543”

ข้อ 2 ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่ปีการศึกษา 2543 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิก

3.1 ระเบียบวิทยาเขตภาคใต้ สงขลา ว่าด้วยความประพฤติของนักศึกษา พ.ศ. 2521

3.2 ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศอื่นของวิทยาเขตภาคใต้ซึ่งขัดกับระเบียบนี้

ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4 นักศึกษาผู้ใดประพฤติผิดกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือคำสั่งของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ของวิทยาเขตภาคใต้ หรือกระทำความผิดอื่นทั้งภายในและภายนอก วิทยาเขตภาคใต้ ให้ลงโทษตามสภาพความผิด ความผิดอื่นให้หมายรวมถึงความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาด้วย

ข้อ 5 การกระทำต่อไปนี้ถือเป็นความผิดร้ายแรง วิทยาเขตจะเสนอชื่อไปยังสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เพื่อพิจารณาโทษให้ออกหรือกักขังออก

5.1 มีหรือครอบครองอาวุธปืน เครื่องกระสุน อาวุธสงคราม หรือวัตถุระเบิด

5.2 ค้ายาเสพติดให้โทษ

5.3 ปล้นทรัพย์

5.4 กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ ลักษณะโทรมหญิง ข่มขืนกระทำชำเรา

5.5 กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิต ลักษณะฆ่าผู้อื่น โดยเจตนา ทำร้ายร่างกายจนได้รับบาดเจ็บสาหัส

5.6 เคยถูกลงโทษให้พักการเรียนมาแล้ว และกระทำผิดถึงขั้นถูกลงโทษให้พักการเรียนอีก

ข้อ 6 การกระทำต่อไปนี้ ถือเป็นความผิดซึ่งจะต้องได้รับโทษให้พักการเรียน โดยมีกำหนดเวลาตามสภาพของความผิด หรือเสนอชื่อไปยังสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เพื่อพิจารณาโทษให้ออกหรือกักขังออก

6.1 แสดงกิริยา วาจา หรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่สุภาพต่อครู-อาจารย์ เจ้าหน้าที่ หรือผู้อื่น

6.2 ขัดคำสั่งของครู-อาจารย์ ซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการ โดยชอบและการขัดคำสั่งนั้น ทำให้เกิดผลเสียหายแก่การปกครองนักศึกษา

6.3 ก่อการทะเลาะวิวาท ขูข่ม หรือทำให้เกิดความไม่สงบ แยกแยะความสามัคคีในหมู่คณะนักศึกษา

6.4 เสพสุรา หรือเสพของมึนเมาอย่างอื่น

6.5 ประพฤติตนในทำนองซู้สาว

6.6 มีนิสัยเป็นอันธพาล

6.7 กระทำผิด พรบ. การพนัน (เช่น เล่นการพนัน ฯลฯ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.8 กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (เช่น ทำให้เสียทรัพย์สิน ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์สิน ชิงทรัพย์ ฉ้อโกงทรัพย์สิน ฯลฯ)

6.9 กระทำผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ (เช่น จับตัวเรียกค่าไถ่ หน่วงเหนี่ยวกักขัง บังคับผู้อื่นให้กระทำการใด ๆ ฯลฯ)

6.10 กระทำความผิดเกี่ยวกับอาวุธ ที่นอกเหนือจากข้อ 5.1

6.11 กระทำความผิด พรบ. ยาเสพติดให้โทษที่นอกเหนือจากข้อ 5.2

6.12 กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศที่นอกเหนือจากข้อ 5.4

6.13 กระทำความผิดเกี่ยวกับร่างกาย

6.14 กระทำอนาจาร

6.15 ปลอมแปลงเอกสาร

6.16 รายงานเท็จ หรือให้การเท็จ

6.17 ประพฤติฝ่าฝืนกฎ ระเบียบ ประกาศ ข้อบังคับ หรือคำสั่งต่าง ๆ ของ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล หรือของวิทยาเขตภาคใดอยู่เนื่อง ๆ

6.18 ถูกตัดคะแนนความประพฤติตลอดหลักสูตร รวมกันแล้วเกิน 30 คะแนน การลงโทษพักการเรียน ให้ถือว่านักศึกษากระทำผิดในภาคการเรียนใด ไม่ว่าช่วงไหน ของภาคการเรียนนั้น ให้มีผลการลงโทษในภาคการเรียนนั้น

ข้อ 7 พฤติกรรมที่นักศึกษาไม่ควรกระทำ ซึ่งจะถูกลงโทษตัดคะแนนความประพฤติหรือ ทำทัณฑ์บน

7.1 สูบบุหรี่ในชุนักศึกษาหรือชุดฝึกงาน ในสถานที่เปิดเผย

7.2 แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบของวิทยาเขต

7.3 จับกลุ่มนั่งตามที่ต่าง ๆ และส่งเสียงดังอึกที่กจนเป็นที่รำคาญแก่ผู้อื่น

7.4 ขัดคำสั่งของครู-อาจารย์โดยชอบ

7.5 สวมเสื้อฝึกงานที่ปักเลขรหัสประจำตัวนักศึกษาหรือปักชื่อ-สกุล ของผู้อื่น

7.6 พฤติกรรมอื่น ๆ ให้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของครู-อาจารย์ ที่จะเสนอกลงโทษ

ข้อ 8 การตัดคะแนนความประพฤติ

8.1 ครู-อาจารย์ เสนอวิทยาเขตตัดคะแนนความประพฤติได้ครั้งละไม่เกิน 10 คะแนน

8.2 หัวหน้าแผนกวิชา เสนอวิทยาเขตตัดคะแนนความประพฤติได้ครั้งละไม่เกิน 15 คะแนน

8.3 หัวหน้าคณะวิชา เสนอวิทยาเขตตัดคะแนนความประพฤติได้ครั้งละไม่เกิน 20 คะแนน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8.4 ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายต่าง ๆ เสนอวิทยาเขต ตัดคะแนนความประพฤติได้ครั้งละไม่เกิน 30 คะแนน

ข้อ 9 กรณีที่นักศึกษาถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจควบคุมตัวในคดีอาญา หรือวิทยาเขตทราบว่ามี การกระทำความผิดอาญาเกิดขึ้น อาจพิจารณาสั่งพักการเรียนไว้ก่อน จนกว่าวิทยาเขตจะดำเนินการสอบสวนหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความผิดนั้นจนถึงสิ้นสุด และดำเนินการลงโทษตามระเบียบต่อไป

ข้อ 10 กรณีนักศึกษาถูกลงโทษจากวิทยาเขตหรือจากสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลแล้ว จะนำเอาผลของการพิจารณาคดีในชั้นพนักงานสอบสวน หรือชั้นศาลมาเป็นข้ออ้างในการลดหย่อนผ่อนโทษ หรือลบล้างคำสั่งลงโทษของวิทยาเขต หรือของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลไม่ได้

ข้อ 11 ความผิดอื่นที่มีได้กำหนดไว้ในระเบียบนี้ วิทยาเขตจะพิจารณาเป็นคราว ๆ ไป

ข้อ 12 ให้ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักศึกษาเป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามระเบียบนี้ อย่างเคร่งครัด

2.2.4 ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียน นักศึกษา และกฎหมาย ความผิดต่อร่างกาย

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียน นักศึกษา ที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาท วิวุ่นวุ่น นักเรียนหรือนักศึกษาที่กระทำในลักษณะมั่วสุม ก่อความเดือดร้อนรำคาญ มีวัดถูระเบิด หรือ มีอาวุธติดตัวหรือซ่อนเร้นไว้เพื่อใช้ในการประทุษร้าย โดยให้สถานศึกษานั้นพิจารณาโทษตาม ความเหมาะสม ได้แก่ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2536 : 18)

1. ว่ากล่าวตักเตือน
2. เข้มยอ
3. ทำทัณฑ์บน
4. สั่งพักการเรียน
5. ให้ออก
6. ไล่ออก

ประเสริฐ เสียงสุทธีวงศ์ (2525 : 121-123) ได้เรียบเรียงประมวลกฎหมายอาญาที่เกี่ยวข้อง กับการลงโทษผู้กระทำความผิดจากการทำร้ายผู้อื่น ไว้ดังนี้

หมวด 2 ความผิดต่อร่างกาย

มาตรา 259 ผู้ใดทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดแก่กาย หรือจิตใจของผู้อื่นนั้น ผู้นั้นกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาตรา 288 ผู้ใดฆ่าผู้อื่นต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

มาตรา 297 ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายจนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี

อันตรายสาหัสนั้น คือ

- (1) ตาบอด หูหนวก ลิ่นขาด หรือเสียว่านประสาท
- (2) เสียวัยวะสืบพันธุ์ หรือความสามารถสืบพันธุ์
- (3) เสียนแขน ขา มือ เท้า นิ้ว หรืออวัยวะอื่นใด
- (4) หน้าเสียโฉมอย่างติดตัว
- (5) แหว่งลูก
- (6) จิตพิการอย่างติดตัว
- (7) ทูพพลภาพ หรือป่วยเจ็บเรื้อรังซึ่งอาจถึงตลอดชีวิต
- (8) ทูพพลภาพ หรือป่วยเจ็บเรื้อรังด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่ายี่สิบวัน

หรือจนประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน

มาตรา 298 ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 297 ถ้าความผิดนั้นมีลักษณะประการหนึ่งประการใดที่บัญญัติไว้ในมาตรา 289 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบปี

มาตรา 299 ผู้ใดเข้าร่วมในการชุมนุมต่อสู้ระหว่างบุคคลตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป และบุคคลหนึ่งบุคคลใดไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เข้าร่วมในการนั้นหรือไม่ รับอันตรายสาหัสโดยการกระทำการชุลมุนต่อสู้นั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

2.3 การประพฤติดวินัยของนักศึกษา

2.3.1 ความหมายของความประพฤติ

ทฤษฎีว่าด้วยความประพฤติที่ได้จากการเรียนรู้ (Learned delinquency behavior) และได้รับมาจากกระบวนการในชีวิตของบุคคลที่อยู่กับกลุ่ม ความประพฤติไม่ว่าดีหรือชั่ว เป็นสิ่งที่เรียนรู้มาแต่สมัยเด็ก ๆ และสืบต่อเรื่อยมาตลอดชีวิต ความประพฤติผิดจึงมีรากฝังลึกอยู่ในประสบการณ์ในชีวิตของบุคคล เพราะอุปนิสัยคนเป็นผลมาจากความเป็นมาแต่เด็ก ส่วนอัตราการกระทำผิดมาน้อยเพียงไรนั้นเป็นผลจากลักษณะการคบหาสมาคมกับบุคคลในกลุ่ม (สุพิตรา สุภาพ. 2531 : 46)

สยาม ปิยะนราธร (2532 : 15) กล่าวว่า คนแต่ละคนที่ดำรงชีวิตอยู่ได้ในแต่ละวันจะมีการประพฤติหรือการกระทำในลักษณะต่าง ๆ ลักษณะการกระทำเหล่านี้เรียกว่า “พฤติกรรม” ซึ่งผู้รู้หลายท่านให้ความหมายสรุปตรงกันว่า พฤติกรรม หมายถึง การประพฤติปฏิบัติหรือการกระทำหรือการแสดงออกมาในสภาพการณ์ใดสภาพการณ์หนึ่งที่สามารถสังเกตได้ เช่น หัวเราะ ร้องไห้ ซึ่งสอดคล้องกับ ปรีชา วิหคโต (2534 : 5) ที่ให้ความหมายของคำว่า “พฤติกรรม” ว่า หมายถึง การ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กระทำทุกอย่างของมนุษย์ ไม่ว่าจะการกระทำนั้นผู้กระทำจะทำโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม ไม่ว่าจะคนอื่นจะสังเกตการกระทำนั้นได้หรือไม่ได้ก็ตาม และไม่ว่าการกระทำนั้นจะพึงประสงค์หรือไม่พึงประสงค์ก็ตาม ดังนั้น การเดิน การยืน การคิด การตัดสินใจ การปฏิบัติตามหน้าที่ การละทิ้งหน้าที่ เป็นพฤติกรรมทั้งสิ้น

ปรีชา คัมภีรปรภรณ์ (2534 : 55) ได้เขียนถึงอารมณ์และพฤติกรรมนักเรียนวัยรุ่นว่า อารมณ์เป็นความรู้สึกที่เกิดจากการที่ร่างกายถูกสิ่งเร้ามากระตุ้น โดยทั่วไปนักจิตวิทยาจะแบ่งประเภทของอารมณ์ออกเป็น 2 ประเภทคือ อารมณ์ทุกข์หรืออารมณ์ที่ก่อให้เกิดความทุกข์ และอารมณ์สุขหรืออารมณ์ที่ก่อให้เกิดความสุข การเกิดอารมณ์ทั้งสองประเภทนี้ ย่อมจะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์และพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์ทุกวัย ตัวอย่างเช่น นักเรียนวัยรุ่นคนหนึ่งผิดหวังจากเพื่อนทำให้เกิดอารมณ์เครียด และอารมณ์นี้จะมีผลกระทบต่อถึงในเรื่องการเรียน และการแสดงพฤติกรรมทางสังคมที่ไม่เหมาะสมอื่น ๆ ได้อีก เช่น คนก้าวร้าว ก่อการทะเลาะวิวาท ยกพวกตีกัน เป็นต้น

2.3.2 ความหมายของวินัย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 : 744) ได้ให้ความหมายของวินัยว่า หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผนและข้อบังคับ และเพื่อการควบคุมคนในสังคม เป็นคำสั่งของสังคมให้ทำหรือไม่ให้ทำบางสิ่งบางอย่าง เช่น พระราชบัญญัติ พระราชฎีกา กฎหมาย กฎข้อบังคับ ระเบียบแบบแผน ธรรมเนียม คำสั่ง ประกาศ เป็นต้น

กรุณา กิจขยัน (2517 : 6) กล่าวว่า ผู้มีวินัยจะเป็นบุคคลที่รู้จักกาลเทศะ สนใจเอาใจใส่สังคม เป็นผู้มีระเบียบและปฏิบัติตามกฎระเบียบสังคม ทั้งมีศีลธรรม คุณธรรม หมายถึงบุคคลที่สามารถในการควบคุมอารมณ์ตนเองได้ตามที่ตนเองมุ่งหวัง แม้จะมีสิ่งเร้าภายใน เช่น มีอุปสรรคหรือความปรารถนาตนเองก็ตาม ก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มุ่งหวังเอาไว้ก็ได้เชื่อว่าเป็นผู้มีวินัยแห่งตน ซึ่งสอดคล้องกับ วิวัฒน์ อัสวานิชย์ (2528 : 8) อธิบายว่าการมีวินัยยังครอบคลุมถึงความสามารถที่บุคคลรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา ในการแสดงพฤติกรรมทางด้านความเป็นผู้นำ ความรู้สึกรับผิดชอบ ไม่กังวล มีความเชื่อมั่นในตนเอง และเชื่ออำนาจภายในตนเอง ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ตนเองต้องการ แต่ไม่ขัดกับกฎเกณฑ์ข้อบังคับของสังคมทั่วไป และปฏิบัติตามระเบียบที่สังคมวางไว้

วินัยของนักศึกษา คือการรู้จักปกครองตนเอง การกระทำตามระเบียบแบบแผนหรือข้อบังคับต่าง ๆ และเกิดขึ้นโดยความสมัครใจของผู้ปฏิบัติคือ นักศึกษาที่ได้มองเห็นแล้วว่าการปฏิบัติตามกฎข้อบังคับที่สร้างขึ้น และตัวเองเห็นชอบด้วยนั้น เป็นสิ่งที่จะธำรงไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยและนำมาซึ่งความสุข ความเสมอภาค แก่สมาชิกทุกคนในสังคมนั้น สมาชิกทุกคนในสังคมเห็นชัดว่าการที่แต่ละคนมุ่งที่จะทำอะไรได้ตามใจชอบนั้น ในที่สุดก็จะก่อความไม่สงบขึ้น สังคมนั้นก็

จะกลายเป็นสังคมที่ป่าเถื่อนไร้ระเบียบ ไร้ศีลธรรม ระเบียบวินัยจึงเป็นอำนาจที่รักษาความเป็นธรรมให้แก่ทุกคน (พนัส หันนาคินทร์. 2526 : 196)

วินัยในสถานศึกษาหมายถึง การรู้จักปกครองตนเอง การกระทำตามระเบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นโดยความสมัครใจของผู้สมัครใจปฏิบัติคือ นักเรียนที่ได้มองคุณค่าแล้วว่าการปฏิบัติตนตามกฎข้อบังคับที่สถานศึกษาสร้างขึ้นไว้และตนเองก็เห็นพ้องด้วยนั้น เป็นสิ่งที่จะสร้างไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย อันจะนำมาซึ่งความสุขและความเสมอภาคแก่สมาชิกทุกคนในสังคมนั้น (พนัส หันนาคินทร์. 2526 : 248)

จากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่าวินัยหมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะควบคุมตนเองในการปฏิบัติตามแบบแผนข้อบังคับ ซึ่งทางสถาบันศึกษาได้กำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษร หรือมิได้กำหนดเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้นักศึกษาวางตัวได้ถูกต้อง เกิดความสงบสุขในชีวิตของตน และเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม ทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา

ศุภนิศย์ วัฒนธาดา (2518 : 119) ได้แบ่งประเภทของวินัยออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. วินัยในตนเอง หมายถึง วินัยที่ปฏิบัติเพื่อบังคับตนเอง ถ้านักศึกษามีวินัยในตนเองแล้วก็จะลดปัญหาในด้านการปกครองนักศึกษาได้อย่างมาก เพราะตัวเองจะต้องรู้จักควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ให้บรรลุจุดหมายปลายทางได้อย่างสุขสบาย รู้จักความรับผิดชอบ ปฏิบัติตามหน้าที่ของตน วินัยในตนเองจะช่วยให้บุคคลมีลักษณะดังนี้

1.1 รู้จักบังคับตนเอง จะมีกำลังใจที่จะกระตุ้นเตือนให้ตนเองปฏิบัติสิ่งที่ปรารถนา

1.2 ปฏิบัติตามระเบียบที่ตนมีหน้าที่อยู่โดยไม่มีใครบังคับทำงานสำเร็จเรียบร้อยเสร็จตามเวลา

1.3 ปฏิบัติงานด้วยความเต็มใจและตรงต่อเวลา สนใจ ตั้งใจ ขยันทำงานเต็มความสามารถ

1.4 ไม่คิดเอาเปรียบ เมื่อทำงานกับหมู่คณะ

1.5 เป็นที่ยอมรับของสังคม สังคมนิยมยกย่อง

2. วินัยส่วนรวม หรือวินัยสำหรับหมู่คณะ หมายถึง วินัยที่ออกมาจากอำนาจภายนอกเพื่อบังคับให้ส่วนรวมปฏิบัติตามให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยขึ้น วินัยส่วนรวมนี้จะต้องตั้งกฎเกณฑ์เป็นแนวทางกว้าง ๆ ให้ทุกคนสามารถปฏิบัติตามได้ซึ่งมีข้อดีคือ

2.1 สามารถรักษาความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันให้อยู่ในระดับที่ดีและควรส่งเสริมให้ดียิ่งขึ้น

2.2 รู้จักดำเนินงานอย่างได้ผลแก่ส่วนรวม

2.3 สามารถควบคุมตนเองให้เป็นไปตามความต้องการ และข้อตกลงของหมู่คณะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 สามารถดำเนินงานเป็นหมู่คณะ โดยมีคณะกรรมการดำเนินงาน ซึ่งกรรมการจะต้องเป็นผู้มีวินัยที่ดี จึงจะทำงานของหมู่คณะได้สำเร็จ

2.3.3 ปัญหาทางด้านพฤติกรรมกับการผัดวันย

ปรีชา คัมภีรปรกรณ์ (2534 : 55) กล่าวว่า อารมณ์ของนักเรียนวัยรุ่นมักจะเกิดขึ้นได้ง่าย เร้าร้อน รุนแรง และเปลี่ยนแปลงได้ง่าย นักจิตวิทยาได้เรียกการแสดงออกของอารมณ์ของนักเรียนวัยรุ่นว่า วยพายุบูแคม (Storm and Stress) ซึ่งหมายถึงอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ง่าย รุนแรง อ่อนไหว สามารถเปลี่ยนจากอารมณ์หนึ่งไปเป็นอีกอารมณ์หนึ่งได้ค่อนข้างง่ายและรวดเร็ว อารมณ์เป็นความรู้สึกที่เกิดจากการที่ร่างกายถูกสิ่งเร้ามากระตุ้น โดยทั่วไปนักจิตวิทยาจะแบ่งประเภทของอารมณ์ออกเป็น 2 ประเภทคือ อารมณ์ทุกข์หรืออารมณ์ที่ก่อให้เกิดความทุกข์ และอารมณ์สุขหรืออารมณ์ที่ก่อให้เกิดความสุข การเกิดอารมณ์ทั้งสองประเภทนี้ ย่อมจะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์และพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์ทุกวัย ตัวอย่างเช่น นักเรียนวัยรุ่นคนหนึ่งผิดหวังจากเพื่อนทำให้เกิดอารมณ์เครียด และอารมณ์นี้จะมีผลกระทบถึงในเรื่องการเรียน และการแสดงพฤติกรรมทางสังคมที่ไม่เหมาะสมอื่น ๆ ได้อีก เช่น คนก้าวร้าว ก่อการทะเลาะวิวาท ยกพวกตีกัน ซึ่งปรีชา เกตุทัต (2527 : 192-193) ได้อธิบายเกี่ยวกับลักษณะอารมณ์ของนักเรียนวัยรุ่นไว้ดังนี้

1. มีความรุนแรง บางทีสาเหตุของอารมณ์จะเป็นสาเหตุเพียงเล็กน้อย เช่น การที่พ่อแม่ห้ามเที่ยว หรือห้ามคบเพื่อนบางคน อาจจะทำให้เด็กวัยรุ่นบางคนมีอารมณ์รุนแรงจนถึงกับคิดฆ่าตัวตาย
2. เปลี่ยนแปลงได้ง่าย อารมณ์ของนักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่จะไม่คงที่ ไม่สม่ำเสมอ อารมณ์บางอย่างอาจเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว และหายไปได้อย่างรวดเร็ว เช่น อารมณ์โกรธ อารมณ์ดีใจ เป็นต้น
3. ขาดการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์ เมื่อวัยรุ่นมีอารมณ์จะแสดงออกมาอย่างเปิดเผย เช่น การถกเถียง การกระแทกกระทั้น เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามการควบคุมอารมณ์ของนักเรียนวัยรุ่นนี้ขึ้นอยู่กับอายุด้วย กล่าวคือ ถ้าหากอายุมากการควบคุมอารมณ์ก็ยิ่งทำได้มากขึ้น
4. อารมณ์บางชนิดโดยเฉพาะอย่างยิ่งอารมณ์ที่เกิดจากความผิดหวัง แม้ในตอนแรกจะแสดงออกอย่างรุนแรง แต่เมื่อนานเข้าจะลดความรุนแรงลงไปก็ตาม แต่อารมณ์นี้จะติดค้างอยู่ในใจของนักเรียนวัยรุ่นอยู่นาน จนบางครั้งทำให้จิตใจเศร้า ว้าเหว จนกระทั่งเกิดความเครียดขึ้นได้

วัฒนา พัทธราวิช (2534 : 304-306) ได้กล่าวว่า ความมีปมด้อย ร่างกายไม่สมประกอบ สภาพจิตผิดปกติขาดคนเอาใจใส่ดูแล ถูกทอดทิ้งต้องว้าเหว อาศัยบุคคลอื่นอยู่ สติปัญญาของเด็กมีส่วนเกี่ยวข้องที่ทำให้เด็กเกิดปัญหาทางพฤติกรรม เด็กที่มีสติปัญญาคือส่วนมากถ้าไม่มีปัญหาอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องมักจะประสบความสำเร็จในการเรียน ไม่ก่อความวุ่นวาย หรือสร้างปัญหาให้กับสังคม

ส่วนเด็กที่มีสติปัญญาไม่คิดจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียน อาจทำให้เด็กหาทางออกในการสร้างพฤติกรรมไปในทางที่ผิด ซึ่งวัยรุ่นมักจะมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ดังต่อไปนี้

1. ความก้าวร้าว วัยรุ่นมักมีพฤติกรรมไปในทางก้าวร้าว เช่น อารมณ์รุนแรง พุดจาไม่สุภาพ อดคิด ชอบตำหนิผู้อื่น ไม่เคารพผู้ใหญ่ กล่าวเท็จ ชอบแสดงความโกรธ บึ้งตึง เป็นต้น การที่เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวอาจมีสาเหตุมาจากการขาดความรักความอบอุ่นในครอบครัว บิดา มารดา วางระเบียบหรือหลักเกณฑ์มากเกินไป บิดา มารดา ตามใจมากเกินไป สิ่งเหล่านี้ทำให้วัยรุ่นกลายเป็นคนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว

2. ความประพฤติที่เป็นปัญหาแก่สังคม วัยรุ่นมักมีพฤติกรรมทั่ว ๆ ไป ที่เป็นปัญหา เช่น การพกอาวุธประเภทมีด เหล็กแหลม ปืน และระเบิด นอกจากนั้นวัยรุ่นบางประเภทไม่ยอมจ่ายค่าอาหาร ค่ารถเมล์ ชอบขโมยของผู้อื่น ชอบทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นด้วยวาจา และการทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน ชอบทำหาย แกล้งผู้ที่มีกำลังน้อยกว่า ร่วมชุมนุมการเดินประท้วง สร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น

3. การแต่งกาย ชอบแต่งกายตามกลุ่มตามพวก คัดผมหยิกติดหนังสีระยะ ไว้ผมยาว โกนหัว ใส่เสื้อยัด สวมรองเท้ายาง ใส่กางเกงยีน นุ่งกระโปรงสั้น ใส่เสื้อพับแขน ปล้อยชาย เสื้อนอกกางเกง ไม่กัศคระคุมเสื้อ

4. ความประพฤติที่เป็นปัญหาทางเพศ วัยรุ่นมีการพัฒนาการทางเพศอย่างรวดเร็ว เริ่มสนใจในเพศตรงข้าม ต่อมโกนาคเริ่มทำงานทำให้วัยรุ่นเกิดความกระวนกระวาย อันมีสาเหตุมาจากเกิดความรู้สึกลงทางเพศ เริ่มสนใจเพศตรงข้าม เขียนจดหมายรักแสดงความรักระหว่างเพศ เพศชายเริ่มเที่ยวชองโสเภณี เข้าบาร์ ในดัลคลับ หรือสถานอบอบนวด พฤติกรรมที่มีปัญหาเกี่ยวกับเพศ ส่วนใหญ่วัยรุ่นชายมักกระทำมากกว่าวัยรุ่นหญิง

5. คือดั้งไม่ยอมเชื่อฟังผู้ใหญ่ การที่เด็กวัยรุ่นมีความต้องการอย่างรุนแรงที่จะเป็นอิสระ ทำให้วัยรุ่นไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่ ชอบขัดแย้ง โด่เถียง แสดงความไม่สนใจในคำสั่ง ฝ่าฝืนระเบียบวินัยหรือกฎเกณฑ์ของโรงเรียน สาเหตุที่วัยรุ่นมีนิสัยดังกล่าวอาจเกิดจากบิดามารดาตามใจบุตรมากเกินไปจนเหลือ มีความอิจฉาริษยาสมาชิกในครอบครัว หรือขาดความรักความอบอุ่น

ผดุง อารยะวิญญู (2528 : 119) ได้จัดความรุนแรงของลักษณะของการก้าวร้าวไว้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1. การก้าวร้าวด้วยวาจาที่ไม่รุนแรง เมื่อเด็กผิดหวังเด็กอาจกล่าวคำหยาบ บ่นพึมพำ แสดงอาการไม่พอใจ เป็นพฤติกรรมที่ไม่รุนแรง และอาจสิ้นสุดลงภายในเวลาอันสั้น

2. การก้าวร้าวด้วยวาจาที่รุนแรง เกิดการกล่าวคำหยาบคายและกล่าวด้วยเสียงอันดัง แสดงออกซึ่งความโกรธหลังจากนั้นก็เป็นการเผชิญหน้ากันของทั้งสองฝ่าย และการก้าวร้าว มักจะไม่สิ้นสุดลงเพียงแค่นั้น

3. การก้าวร้าวด้วยกำลัง เป็นการใช้อำนาจเข้าต่อสู้หรือทำร้ายกัน หลังจากการก้าวร้าวด้วยวาจาได้ผลไม่เป็นที่พอใจ บางครั้งอาจมีการใช้อาวุธเข้าทำร้ายร่างกายของอีกฝ่ายหนึ่ง

สรุปได้ว่า การประพฤตินักศึกษาที่กระทำความผิดเสมอมี 2 ด้าน คือ ความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง ได้แก่ มีหรือครอบครองอาวุธปืน ก้าวาเสพติดให้โทษ ปล้นทรัพย์ กระทำผิดเกี่ยวกับเพศลักษณะโทรมหญิง ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา และความประพฤติที่นักศึกษาไม่ควรกระทำ ได้แก่ สูบบุหรี่ในชุนักศึกษา การแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบ ก่อความรำคาญให้แก่ผู้อื่น จากที่กล่าวมาทางสถาบันจะต้องหาวิธีแก้ไข

2.3.4 พฤติกรรมและอารมณ์ของวัยรุ่น

2.3.4.1 พฤติกรรมของวัยรุ่น วัฒนา พัทธราวิช (2534 : 309) ได้กล่าวถึงลักษณะพฤติกรรมของวัยรุ่นไว้ว่า พฤติกรรมของวัยรุ่นจะแตกต่างกัน พฤติกรรมที่ผิดปกติดังอย่างของเด็กวัยรุ่นอาจจะไม่คงอยู่ตลอดไป สามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ ลักษณะพฤติกรรมของวัยรุ่นมีดังนี้

1. วัยรุ่นจะเอาใจใส่ความสวยงามของร่างกายเป็นพิเศษ รักษาใบหน้า ทรงผม หาเสื้อผ้าที่ทันสมัยมาสวมใส่ มีความรักสวยรักงาม
2. เด็กหญิงวัยรุ่นจะมีความสนใจทางเพศก่อนเด็กชาย ทั้งนี้เพราะเด็กหญิงเจริญเร็วกว่าเด็กชายประมาณ 1-2 ปี
3. เด็กวัยรุ่นชอบเลียนแบบผู้ใหญ่ แสดงพฤติกรรมให้เหมือนกับผู้ใหญ่ ต้องการที่จะทำตนเป็นผู้ใหญ่
4. เด็กวัยรุ่นชอบขัดคำสั่งผู้ใหญ่ ชอบหลีกเลี่ยงที่จะทำตามผู้ใหญ่ ชอบทำตามใจตนเอง
5. เด็กวัยรุ่นชอบโอ้อวด ชอบเด่นชอบดัง ชอบแสดงตนให้ปรากฏในสังคม
6. วัยรุ่นมีอุดมคติเป็นของตนเอง มีหลักและปรัชญาไว้ยึดเหนี่ยวเป็นที่พึ่งทางใจ
7. วัยรุ่นมีอารมณ์วู่วาม ตัดสินใจเร็ว ขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์
8. วัยรุ่นมีความเชื่อมั่นในตนเองมากเกินไป ชอบยึดถือความคิดเห็นของตนเอง

สำหรับวัยรุ่นแล้ว ความกระหายและความอยากอาหารจะเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา อย่างไรก็ตามเมื่อวัยรุ่นเกิดอารมณ์ไม่ปกติ ก็จะไม่มีความรู้สึกอยากรับประทานอาหาร เช่นเดียวกัน เมื่อเกิดอารมณ์โกรธ เสรีา โศกเสียใจ วัยรุ่นสามารถอดอาหารทำโทษตัวเอง หรือแสดงการประท้วง (วัฒนา พัทธราวิช. 2534 : 310)

2.3.4.2 อารมณ์ของวัยรุ่น ปรีชา คัมภีร์ปกรณ์ (2532 : 61-63) กล่าวถึงสาเหตุของการเกิดอารมณ์รุนแรงในนักเรียนวัยรุ่นไว้ว่า

1. สาเหตุจากการเปลี่ยนแปลงทางกาย สำหรับสาเหตุนี้สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประการ คือ

1.1 การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายรวดเร็ว เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่านักเรียนวัยรุ่นเป็นช่วงระยะเวลาที่ร่างกายมีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านรูปร่าง สักส่วน และสรีระภายใน การปฏิบัติงานต่าง ๆ ของต่อมไร้ท่อ สิ่งเหล่านี้จะให้นักเรียนวัยรุ่นเกิดความวิตกกังวลเกี่ยวกับร่างกายของตน นอกจากนี้ วัยนี้ยังเป็นวัยที่ชอบออกกำลังกาย ต้องการอาหาร และการพักผ่อนอย่างพอเพียงด้วย ดังนั้นถ้าหากขาดอาหารหรือได้รับการพักผ่อนไม่เพียงพอแล้ว จะทำให้เกิดอารมณ์เสียได้ง่าย

1.2 การเข้าสู่ภาวะทางเพศหรือสรีระเร็วหรือช้า นักเรียนวัยรุ่นที่เข้าสู่ภาวะทางเพศหรือสรีระเร็วหรือช้ากว่าเพื่อนจะทำให้เกิดอารมณ์วิตก เพราะเกรงว่าตนเองจะผิดไปจากคนอื่น ทำให้ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมได้

2. สาเหตุทางสภาพแวดล้อม จากการศึกษาโดยทั่วไปพบว่าการศึกษาของเด็กนักเรียนวัยรุ่นมีอารมณ์รุนแรงนั้น มีสาเหตุมาจากสภาพแวดล้อมทางสังคมมากกว่าสาเหตุอื่นเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ทั้งโรงเรียน เพื่อน และสิ่งอื่น การที่ต้องทำดังนี้เพราะนักเรียนวัยรุ่นมีความรู้สึกว่าคุณค่าความมั่นคงเปลี่ยนแปลงได้ง่าย สาเหตุที่ทำให้ให้นักเรียนวัยรุ่นมีความรู้สึกเช่นนี้ คือ

2.1 การปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมใหม่ ในระยะตอนต้นของวัยรุ่นคือระยะที่นักเรียนกำลังเริ่มเข้าสู่โรงเรียนมัธยมศึกษา เป็นระยะที่เด็กต้องปรับตัวค่อนข้างมาก ความจริงในระยะนี้เด็กยังต้องการความอบอุ่นและความรักจากพ่อแม่ แต่ในขณะที่เดียวกันก็พยายามปิดบังสิ่งเหล่านี้เพื่อแสดงให้เห็นว่าตนเป็นอิสระ และสามารถช่วยตนเองได้เท่าเทียมกับเพื่อน ๆ สาเหตุนี้บางครั้งทำให้เด็กเกิดความกังวล หงุดหงิด ไม่แน่ใจในตนเอง เกรงว่าจะไม่สามารถทำได้ตามที่ผู้ใหญ่มุ่งหวัง

2.2 การปรับตัวทางสังคมต่อเพื่อนต่างเพศ ปัญหานี้นักเรียนวัยรุ่นจะมีความวิตกกังวลเป็นอย่างมากที่จะทำตัวให้เหมาะสมกับเพศตรงข้าม ทั้งในด้านการพูด การวางตัว จนบางครั้งทำให้เกิดการวิตกกังวล และเกิดความเครียดหรือเกิดความตื่นเต้นในบางครั้ง

2.3 ปัญหาด้านการศึกษาเล่าเรียน การเรียนในระดับมัธยมศึกษาหรือระดับวิทยาลัย เป็นระดับการศึกษาที่นักเรียนวัยรุ่นจะต้องช่วยตนเองมากกว่าการเรียนในระดับประถมศึกษา การเรียนจะต้องใช้ความพยายามมากขึ้น ยิ่งถ้าหากคิดถึงการเลือกเรียนวิชาชีพในอนาคตด้วยแล้วก็จะทำให้เกิดความวิตกกังวลมากขึ้น กล่าวว่าจะไม่มีงานทำ กล่าวว่าจะได้เงินเดือนน้อย เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 ปัญหาอื่น ๆ นอกจากนี้ยังมีปัญหาอื่น ๆ อีกหลายประการ เช่น ปัญหาเรื่องการอบรมเลี้ยงดู สภาพเศรษฐกิจของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ย่อมมีผลทำให้นักเรียนวัยรุ่นมีอารมณ์รุนแรงได้ (คัมภีรปกรณ์. 2532 : 61-63)

จากพฤติกรรมและอารมณ์ของวัยรุ่นจะมีความสัมพันธ์กัน วัยรุ่นจะแสดงออกถึงพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ซึ่ง ปรีชา คัมภีรปกรณ์ (2534 : 55-56) กล่าวไว้ว่า เมื่อนักเรียนวัยรุ่นมีอารมณ์รุนแรงแล้ว แต่ละคนอาจจะแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกันได้ดังนี้

1. การแสดงอาการดึงเครียดทางประสาท การแสดงพฤติกรรมประเภทนี้ทำในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป เช่น การดูนิว กัดเล็บ ดึงจุก ดึงผม ลูบหน้า ชบหน้าลงกับฝ่ามือ เป็นต้น
2. การแสดงอารมณ์ออกอย่างรุนแรง เรียกว่าเป็นการ “ระเบิด” อารมณ์ออกมาก็ว่าได้ การระเบิดอารมณ์คือการที่นักเรียนวัยรุ่นเปลี่ยนแปลงอารมณ์จากอารมณ์หนึ่งเป็นตรงข้ามในเวลาอันรวดเร็วและไม่สมเหตุสมผล
3. ก้าวร้าว ได้แก่ การทะเลาะวิวาท โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อรวมกันเป็นกลุ่ม พฤติกรรมที่แสดงออกค่อนข้างชัดเจน เช่น ยกพวกตีกัน
4. อารมณ์เศร้าหมอง เมื่อผิดหวังนักเรียนวัยรุ่นที่มีอารมณ์อ่อนไหวจะเกิดการเศร้าหมองและกระทำการอย่างที่ไม่คาดคิดได้ เช่น เมื่อถูกห้ามคบเพื่อนหรือออกนอกบ้าน บางคนอาจจะแสดงกิริยาเงิบหงายซึมเซา แต่บางคนอาจแสดงกิริยารุนแรงถึงทำร้ายตนเองได้
5. หลบหนีปัญหา เมื่อเผชิญปัญหานักเรียนวัยรุ่นอาจแสดงออกโดยการไม่ยอมรับรู้และหลีกเลี่ยงปัญหา ซึ่งกรณีเช่นนี้อาจจะเป็นอันตรายภายหลังได้ โดยการที่นักเรียนวัยรุ่นไปจินตนาการหรือสร้างโลกของตนเอง โดยพยายามหลีกเลี่ยงความจริง จนในที่สุดหลุดจากความเป็นจริงได้

2.3.5 ความขัดแย้งของนักศึกษา

การก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักศึกษามาจากการขัดแย้ง (Conflict) สิ่งที่ทำให้เกิดการขัดแย้งจะเป็นระหว่างบุคคล หรือระหว่างกลุ่ม ซึ่งอาจเกิดจากการกระทำของอีกฝ่ายหนึ่งไปกระทบอีกฝ่ายหนึ่ง หรือจากความคิดเห็นอีกฝ่ายหนึ่งไม่ตรงกับอีกฝ่ายหนึ่ง การขัดแย้งอาจเกิดขึ้นได้ตั้งแต่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ จนถึงขั้นเป็นเหตุลุกลาม จนถึงขั้นใช้กำลังหรือใช้อาวุธร้ายแรงทำร้ายกัน ซึ่ง ฉลอง ภิมขันธ์ (2521 : 96-97) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการขัดแย้งไว้ดังนี้

1. เกิดจากความต้องการ โดยที่สิ่งตอบสนองความต้องการมีให้ไม่เพียงพอ หรือไม่ได้เท่ากันทุกคน
2. เกิดจากความแตกต่างของความคิดเห็น ซึ่งมักจะเรียกกันว่า การขัดแย้งทางความคิด หรืออุดมการณ์ที่มีต่อสิ่งใดมักจะมีเหตุผลเป็นเครื่องสนับสนุนแนวทางของความคิดเห็นนั้น ๆ เมื่อเหตุผลไม่ลงรอยกับความคิดเห็นก็จะไปกันคนละทางและเมื่อต่างฝ่ายต่างยืนยันในเหตุผลของตน ความขัดแย้งทางความคิดเห็นก็เกิดขึ้น การขัดแย้งนี้จะติดตามไปถึงแนวทางการ

ปฏิบัติด้วย การขัดแย้งประเภทนี้ส่วนใหญ่แล้วมักจะมีผลประโยชน์แอบแฝงอยู่เบื้องหลังแทบทั้งสิ้น กล่าวได้ว่าเป็นการขัดแย้งทางผลประโยชน์ คู่กรณีมักจะเกิดระหว่างผู้รักษาผลประโยชน์กับผู้เรียกร้องผลประโยชน์

3. เกิดจากพฤติกรรมที่คาดหวังมิได้เป็นไปตามที่คาดหวัง ในสังคมโดยทั่วไป บุคคลมักจะมี ความคาดหวังที่จะให้คนอื่น ๆ รอบตัวแสดงพฤติกรรมตามที่ตนคาดหวังไว้ พฤติกรรมที่คาดหวังในสังคมจำเป็นจะต้องมีความสามารถวิเคราะห์ ความคาดหวังของสังคมได้ทุกสถานที่ และสามารถแสดงพฤติกรรมได้ตามที่สังคมคาดหวังอย่างเหมาะสม บุคคลผู้นี้จึงเป็นคนที่สังคมปรารถนา หรือเป็นคนที่มิมีมนุษยสัมพันธ์คั่นเอง

4. เกิดจากความแตกต่างในค่านิยม ค่านิยมบางอย่างมีอิทธิพลต่อการดำรงชีวิตของบุคคลเป็นอย่างมาก กรณีที่เกิดมีค่านิยมไม่ตรงกันก็อาจก่อให้เกิดการขัดแย้งเช่นกัน ค่านิยมโดยทั่วไปมักจะไม่ขัดแย้งกัน เว้นแต่จะมีบางกลุ่ม เช่น ค่านิยมของคนต่างวัยมักจะมีค่านิยมต่างกัน บิดามารดาหัวโบราณมักจะขัดแย้งกับบุตรวัยหนุ่มสาวสมัยใหม่ เพราะไม่อาจจะปรับตัวให้สอดคล้องกันได้ ซึ่งมักจะกล่าวกันเสมอว่าเกิดช่องว่างระหว่างวัยขึ้น โดยปกติแล้วค่านิยมมักจะถ่ายทอดจากบุคคลสูงอายุให้แก่บุคคลรุ่นลูกหลานสืบทอดกันมา แต่ก็มีบางสังคมที่บุคคลวัยลูกหลานต่างสร้างค่านิยมขึ้นมาเอง และถือเป็นสมบัติชิ้นสำคัญที่บุคคลวัยรุ่นในหมู่ของคณะจะต้องรักษาไว้ การไม่ยอมรับค่านิยมเก่า ๆ ที่ผู้ใหญ่ตั้งใจจะถ่ายทอดให้ แต่กลับมาสสร้างค่านิยมใหม่ ๆ เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้เกิดการขัดแย้งจนเป็นศึกระหว่างวัย เหตุการณ์เช่นนี้มักจะเกิดขึ้นในสังคมเมืองมากกว่าในชนบท

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา (2530 : 39) ได้เขียนถึงความขัดแย้งไว้ว่า ความขัดแย้งเป็นปกติวิสัยของมนุษย์ เพราะมนุษย์แตกต่างกันทั้งด้านพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ต่างกันทั้งโดยพื้นเพเดิม ประสบการณ์ ความต้องการ ค่านิยม แนวความคิด บุคลิกภาพ และการแสดงออก ร้อยคนก็ร้อยอย่างต่าง ๆ กันไป ดังนั้นเมื่อคนที่แตกต่างกันมาพบกันเข้าก็ย่อมมีอะไร ๆ ที่ไม่ตรงกันเกิดขึ้น ความชอบก็ดี ความต้องการก็ดี ความคิดเหตุผลหรือจุดหมายก็ยากที่จะตรงกันได้ แนวโน้มของการเกิดความขัดแย้งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 2 ด้าน ได้แก่

1. ลักษณะและระดับความรุนแรงขององค์ประกอบเฉพาะตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความขัดแย้ง เช่น การมีปัญหาการปรับตัว ชอบป้องกันตนเอง ชอบใช้อำนาจเผด็จการ มีอคติ ก้าวร้าว มีความเครียด กับข้อใจสูง หรือเป็นคนที่มีความขาดแคลน มีความต้องการสูง

2. สภาพการณ์ที่เป็นชนวนก่อให้เกิดความขัดแย้ง เช่น การแก่งแย่งแข่งขัน การใช้อำนาจบังคับควบคุม และการกระตุ้นยั่วก่ออารมณ์ เป็นต้น

กรมพลศึกษา (2534 : 32-33) ได้กล่าวถึงการทะเลาะวิวาทไว้ว่า การก่อเหตุทะเลาะวิวาทส่วนใหญ่จะก่อเหตุกันนอกสถานศึกษา มีการปะทะกันเป็นกลุ่มย่อยหรือกลุ่มใหญ่ ในบางครั้งมีการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เตรียมการล่วงหน้ามาก่อน ทำให้มีการพหุอาวูช เช่น มืด ระเบิด เหล็กฟุต ฯลฯ บางรายมีการ
 คัดแปลงอุปกรณ์การศึกษามาใช้เป็นอาวูช โดยจัดเตรียมไว้ทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกันจนได้รับ
 บาดเจ็บ บางรายถึงแก่ชีวิต และสาเหตุของการก่อการทะเลาะวิวาทที่เกิดจากนักศึกษาด้วยกัน และ
 กลุ่มชนภายนอก มีสาเหตุดังนี้

1. ระหว่างนักเรียน นักศึกษาด้วยกัน

1.1 เกิดจากเรื่องชู้สาว

1.2 เกิดการเขม่นกันเนื่องจากปัญหาต่าง ๆ

1.3 ครู-อาจารย์ผู้สอนขาดการจัดการเรียนการสอนที่ดี ไม่มีกิจกรรม

ต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ให้กับนักเรียน นักศึกษา ได้กระทำในเวลาว่าง

1.4 ครู-อาจารย์ ปกป้อง หรือส่งเสริมเด็กของตนเอง

1.5 เกิดจากการถือศักดิ์ศรีของสถาบันของตนเองมากเกินไป

1.6 เกิดจากการแข่งขันกีฬาระหว่างสถาบัน

1.7 เกิดจากการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ของสถาบัน ที่ขาดการควบคุมดูแลอย่างเหมาะสม เช่น การจัดงานรื่นเริง มีดนตรี หรือการแสดงต่าง ๆ บางครั้งมีการจำหน่ายบัตร
 โดยนักเรียน นักศึกษา จึงเป็นเหตุให้มีการทะเลาะวิวาทกันขึ้น

1.8 นักเรียน นักศึกษา กำลังอยู่ในวัยรุ่น เป็นวัยคะนอง มีโอกาส
 ก่อเหตุทะเลาะวิวาทได้ง่าย

2. ระหว่างนักเรียน นักศึกษา กับกลุ่มชนภายนอก

2.1 เกิดจากเรื่องชู้สาว

2.2 เกิดจากการเขม่นกันเนื่องจากปัญหาต่าง ๆ

2.3 เกิดจากการเล่นพรรคเล่นพวก เมื่อเพื่อนมีปัญหา มักจะพา
 พวกมาช่วยเหลือตนเอง

2.4 เกิดจากระบบเจ้าถิ่น ที่เห็นใครเข้ามาเด่นดังในเขตตัวเองไม่ได้
 อาจจะมีการแสดงตนว่าเด่น หรือเพื่ออวดตนเองจึงเกิดปัญหาขึ้น

2.5 เกิดจากเมื่อเกิดการทะเลาะวิวาทกัน หรือถูกทำร้ายแล้วคิดว่า
 เจ้าหน้าที่บ้านเมือง หรือครู-อาจารย์ ไม่อาจช่วยเหลือได้จึงคิดแก้แค้นกันเอง

2.6 เกิดจากปัญหาหาเสพติด เครื่องดองของเมา ทำให้ครองสติไม่
 อยู่ มักจะเกิดปัญหาทะเลาะวิวาท หรือถูกข่มขู่จากเพื่อนได้ง่าย

2.7 เกิดจากการข่มขู่จากบุคคลที่สาม โดยปลอมเป็นนักเรียนของ
 โรงเรียนไปก่อความวุ่นวาย ทำให้เกิดความเข้าใจผิด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.6 สาเหตุการประพฤตินิสัยของนักศึกษา

สถานศึกษาเป็นสถาบันอย่างหนึ่งของสังคม ซึ่งมีหน้าที่ป้องกันและแก้ไขการกระทำผิดทางวินัยของนักศึกษา ตลอดจนช่วยวางแนวทางในการปรับปรุงพฤติกรรมให้ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมและระเบียบของสังคม ดังนั้นผู้บริหารการศึกษาและอาจารย์ผู้เกี่ยวข้องควรทราบสาเหตุของการกระทำผิดทางวินัยของนักศึกษา เพื่อจะได้เข้าใจและนำมาใช้ในการพิจารณาหาทางช่วยกันพัฒนาให้นักศึกษาเป็นบุคคลที่พร้อมไปด้วยความสามารถทางวิชาการ และความเป็นคนที่สมบูรณ์ต่อไป เชาวัน มณีวงษ์ (ม.ป.ป. : 169-170) ได้สรุปสาเหตุของการประพฤตินิสัยของนักศึกษาไว้ดังนี้

1. สาเหตุอันเกิดจากที่บ้าน

- 1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวไม่ราบรื่น
- 1.2 จำนวนสมาชิกในครอบครัวน้อยหรือมากเกินไป
- 1.3 สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่ดี
- 1.4 แบบของการปกครองเข้มงวดหรือหย่อนยานเกินไป
- 1.5 สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยไม่ดี
- 1.6 นักเรียน นักศึกษาขาดผู้ปกครองที่แท้จริง

2. สาเหตุอันเกิดจากสถานศึกษา

- 2.1 ครู-อาจารย์ไม่ให้ความรักความอบอุ่นแก่นักศึกษา ใช้วิธีสอนที่มุ่งเนื้อหาวิชามากเกินไป และใช้วิธีการปกครองอย่างเคร่งครัดจนเกินไป
- 2.2 อาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อมของสถานศึกษาไม่ดี เช่นขาดความน่าอยู่ ซึ่งจะมีผลต่อจิตใจของนักศึกษา และโน้มน้ำหนักใจให้ประพฤตินิสัยไม่ดีไปด้วย
- 2.3 จำนวนนักศึกษามีปริมาณมากเกินไปทำให้อาจารย์ดูแลไม่ทั่วถึง
- 2.4 ผู้บริหารสถานศึกษาใช้ระบบการบริหารแบบเคร่งครัด หรือหย่อนยานเกินไป อันเป็นเหตุให้นักศึกษาปรับตัวไม่ได้ หรือมีพฤติกรรมเสรีที่ขาดความเหมาะสม
- 2.5 ระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษาหรือของกระทรวงศึกษาธิการไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน จึงก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างการปฏิบัติตามระเบียบ กับการปฏิบัติตามสภาพสังคมปัจจุบัน

3. สาเหตุอันเกิดจากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและสถานศึกษา สาเหตุนี้อาจเกิดจากความเข้าใจผิดของผู้ปกครอง ว่าการอบรมสั่งสอนนักเรียนนั้นเป็นหน้าที่ของสถานศึกษาแต่เพียงฝ่ายเดียว ผู้ปกครองบางคนยังเข้าข้างบุตรหลานของตนในทางที่ผิดอีกด้วย แสดงให้เห็นว่าขาดความเข้าใจ และความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและผู้ปฏิบัติงานในสถานศึกษา

4. สาเหตุอันเกิดจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม ในปัจจุบันสภาพแวดล้อมและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลที่จะชักจูงให้นักศึกษายอมรับนับถือเอาลัทธิและค่านิยมที่ไม่เหมาะสม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มายึดถือปฏิบัติ โดยเฉพาะค่านิยมบางประการของต่างชาติที่ขัดต่อวัฒนธรรม และประเพณีที่ดีของไทยเรา นอกจากนี้สถานเสริมและความสะดวกมิชอบของผู้ใหญ่ก็สามารถชักจูงให้นักศึกษาประพฤติไปในทางที่ผิดได้โดยง่ายเช่นกัน

ประสาน ทิพย์ธารา (2523 : 86-87) ได้กล่าวถึงการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนว่า เกิดจากสาเหตุหลายประการ เมื่อพิจารณาตามความเห็นของบุคคลต่าง ๆ สามารถสรุปได้ 2 ประการ คือ สาเหตุจากตัวเด็ก และสาเหตุจากสิ่งแวดล้อม โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. สาเหตุจากตัวเด็ก ซึ่งแยกเป็น 2 ประเด็น คือ

1.1 จากสภาพตัวเด็ก อันได้แก่ สภาพร่างกายและสภาพจิตใจ เช่น ลักษณะทางพันธุกรรม ความสมบูรณ์ของร่างกายและสมอง ซึ่งอาจจะเป็นมาแต่กำเนิด หรือเกิดขึ้นภายหลังการเจริญเติบโต สติปัญญา ร่างกายผิดปกติ สุขภาพอ่อนแอ มีโรคประจำตัว สภาพเหล่านี้ อาจทำให้เรียนไม่ทันเพื่อน จึงเกิดความท้อแท้ไม่สนใจเรียน เหม่อลอย ซึมเศร้า หรือทำให้มีปมด้อย และทางการแสดงปมเด่น จึงทำให้เกิดปัญหาทางวินัยขึ้นได้ ส่วนสภาพทางใจ อาจเนื่องจากการขาดสนองตามความต้องการของสังคมและอารมณ์ ซึ่งลุ่มเหลว และอาจทำให้แสดงออกในทางรุนแรง ก้าวร้าวในที่สุด

1.2 จากวัยของเด็ก เด็กวัยรุ่นเป็นวัยที่เปลี่ยนจากวัยเด็กก้าวสู่ความเป็นหนุ่มสาว ซึ่งวัยนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญาและสังคม ทำให้เด็กวัยนี้เกิดอารมณ์และความคิดใหม่ ๆ ที่แตกต่างจากวัยเด็กอันมีผลต่อปัญหาวินัยได้

2. สาเหตุจากสิ่งแวดล้อม แยกเป็น 3 ประเด็น คือ

2.1 สิ่งแวดล้อมในครอบครัว เช่น สภาพครอบครัวที่แตกแยก ทำให้เด็กขาดความมั่นใจในตนเอง แสดงอวดเก่งต่อครู ต่อเพื่อนนักเรียน เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อื่น สัมพันธภาพในครอบครัวก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เด็กประพฤติผิดวินัย เพราะสภาพจิตใจและการแสดงออกของเด็กในสังคม นอกจากนี้วิธีการอบรมของครอบครัวก็เป็นสาเหตุให้เด็กเกิดอารมณ์กระวนกระวายตื่นเต้นอยู่เสมอ ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง หรือการปล่อยให้เด็กทำสิ่งต่าง ๆ ตามใจ จะทำให้เด็กขาดเหตุผลที่ดีทางจิตใจ ไม่แน่ใจว่าตัวเองทำถูกหรือผิด

2.2 สิ่งแวดล้อมที่โรงเรียน โรงเรียนบางแห่งเป็นดั่งการโดยทางอ้อมให้เด็กกระทำผิดวินัย ทั้งนี้เพราะโรงเรียนใช้วิธีทำให้เด็กบางคนประสบความล้มเหลว ซึ่งมีผลทำให้เด็กมีความมั่งร้ายหรือเป็นปฏิปักษ์ต่อครู-อาจารย์ ต่อโรงเรียน ตัวครูเองมีส่วนอย่างมากต่อเด็ก เช่นครูที่ให้การบ้านเด็กไม่ชัดเจน หรือไม่ให้เลย นักเรียนขอมไม่ทราบว่าจะทำอะไรดี หรือครูสอนไม่ดี ไม่เตรียมการสอน ทำให้เด็กไม่สนใจการเรียน ครูแต่งตัวไม่เหมาะสม จี้เกียจสอน เจ้าอารมณ์ ไม่ให้ความสนใจและเอาใจใส่เด็ก เด็กอาจเรียกร้องความสนใจด้วยการพูดเสียงดัง พูดโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือชุกชอนจนเกินเหตุ ทางด้านกลุ่มเพื่อนนั้น มีข้อยืนยันว่า เพื่อนมีความสำคัญต่อการส่ง

เสริมให้เกิดการกระทำผิดวินัย เพื่อนอาจคอยช่วยเหลือส่งเสริมให้กระทำผิดหนักกว่าเดิมมากขึ้น ชักจูงให้ซัดคำสั่งพ่อแม่ อันอาจเป็นแนวทางนำไปสู่การก่ออาชญากรรมในอนาคตได้

2.3 สภาพสังคมทั่วไป สังคมอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี อิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกที่หลั่งไหลเข้ามาสู่ประเทศพร้อมกับความเจริญต่าง ๆ วัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็น อยากรอง เด็กวัยรุ่นจะพยายามแสวงหาความรู้ โดยวิธีการต่าง ๆ จนกระทั่ง แสดงพฤติกรรมที่ทำให้เกิดปัญหา และส่งผลเสียต่อตัวเด็กและสังคมได้

ศุภนิศย์ วัฒนธาดา (2518 : 123) ได้แบ่งลักษณะปัญหาทางวินัยไว้ 19 ลักษณะ สรุปได้ คือ ความไม่ร่วมมือ ขาดเรียนเป็นประจำ มาเรียนสาย หนีเรียน ทูจิดในการสอบ ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน ไม่เชื่อฟังคำสั่งของครู พูดยาหยาบคาย ทิ้งสิ่งของไม่เป็นที่ ทำลายสิ่งของ รังแกเพื่อน เองงานคนอื่นมาทำขณะกำลังเรียน ไม่ทำการบ้านที่มอบหมาย แสดงอารมณ์ฉุนเฉียว เกรี้ยวกราด วางของไม่เป็นที่ คุกกั้นในห้องเรียน ผิดนัด และแสดงมารยาทไม่สุภาพ และอาไฟ อินฟ้าแสง (2524 : 277) ได้กล่าวถึงการหนีเรียนว่ามีสาเหตุของพฤติกรรมเหมือนกับเด็กหนีออกจากบ้าน คือ อาจจะต้องหนีจากสิ่งแวดล้อมที่จำเจที่เป็นกิจวัตรประจำวัน เพียงต้องการเปลี่ยนบรรยากาศ หรือลดความเครียดที่บังเกิดขึ้นในระหว่างที่เขาอยู่ในบ้านหรือโรงเรียน โรงเรียนอาจให้ความสุขหรือความพอใจไม่พอเพียง นอกจากนี้เด็กบางคนชอบฝึกลางวัน หรือมีจินตนาการในเรื่องต่าง ๆ ในช่วงเวลาที่หลบหนีออกไปจากโรงเรียน

จะเห็นว่าปัญหาการกระทำผิดวินัยของนักเรียนมีความสำคัญเป็นอันมาก จำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกคนจะต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษ โดยเฉพาะการรู้ถึงสาเหตุแห่งการกระทำผิดวินัยของนักเรียน เพราะถ้ารู้สาเหตุได้ชัดเจนก็สามารถแก้ปัญหาก็ได้อย่างถูกต้อง ซึ่ง กิติมา ปรีดีติส (2532 : 171-172) ได้สรุปสาระสำคัญของสาเหตุแห่งการกระทำผิดวินัยไว้ดังนี้

1. ตัวนักเรียนเอง เช่น เกิดความผิดปกติทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม การเก็บตัว การฝ่าฝืนกฎระเบียบข้อบังคับ การทะเลาะวิวาท ปัญหาทางเพศ ลักขโมย ขาดความสามัคคี ขาดความเคารพเชื่อถือ การสอบตก ความรู้สึกขาดความมั่นคงในโรงเรียน เป็นนักเลง อันธพาล ไม่เอาใจใส่ในกิจกรรมของโรงเรียน มั่วสุมในสถานที่ที่ไม่เหมาะสม

2. กลุ่มเพื่อน เช่น เพื่อนชักชวนก่อการวิวาท สร้างบรรยากาศตึงเครียด

3. สภาพแวดล้อมโรงเรียน เช่น การประพฤติปฏิบัติตนของครู-อาจารย์ต่อนักเรียน อารมณ์ครู วิธีสอน การควบคุมนักเรียน บรรยากาศทั้งนอกและในห้องเรียน ระเบียบกฎเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นหย่อนยานหรือดิ่งเกินไป

4. สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมทั่วไป เช่น ภาพข่าวจากสื่อมวลชน การทูจิดประพุดมิชอบ การฉ้อโกง การเอาเปรียบ ศูนย์การค้า สถานเริงรมย์

วิสิทธิ์ คลังสิน (2539 : 177-198) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาสาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยศึกษาจาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัจจัยสาเหตุ 5 ด้าน คือ สภาพความเป็นอยู่ภายในครอบครัว สภาพความเป็นอยู่ภายในสถานศึกษา ลักษณะการคบเพื่อน คุณลักษณะส่วนตัว และอิทธิพลทางสังคม โดยกลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษา 106 คน ครู-อาจารย์ 153 คน สารวัตรนักเรียน 67 คน เจ้าหน้าที่ตำรวจ 24 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพความเป็นอยู่ภายในครอบครัว ผู้ปกครองไม่มีเวลาดูแลบุตรหลานอย่างเพียงพอ ไม่เคยสนใจในการคบเพื่อน

2. สภาพความเป็นอยู่ภายในสถานศึกษา สถานศึกษาบางแห่งรับนักศึกษาที่ย้ายมาจากสถานศึกษาอื่นที่ถูกไล่ออกหรือลาออก โดยไม่คำนึงถึงเรื่องพฤติกรรม สถานศึกษาไม่ส่งเสริมกิจกรรมนอกหลักสูตร

3. ลักษณะการคบเพื่อน นักศึกษาต้องการสร้างจุดเด่นในหมู่เพื่อน ต้องการแก้แค้น ต้องการให้กลุ่มมีอิทธิพล

4. คุณลักษณะส่วนตัว นักศึกษามีกิริยา วาจา และการแต่งกายที่ยั่ว มีการสืบทอดเจตนารมณ์ของรุ่นพี่

5. อิทธิพลทางสังคม เจ้าหน้าที่บ้านเมืองปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะอะลุ่มอล่วย ทำให้นักศึกษาไม่เข็ดหลาบ

จากการศึกษาถึงทฤษฎี หลักการ กฎระเบียบและผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องชี้ให้เห็นว่า ความประพฤติของนักศึกษาที่เกิดขึ้นในสถานศึกษา จะเกี่ยวข้องกับตัวนักศึกษาเอง ครอบครัว กลุ่มเพื่อน ผู้ปกครอง ชุมชน สิ่งแวดล้อมทั้งในและนอกสถานศึกษา ครู-อาจารย์ และผู้บริหารสถานศึกษา รวมถึงความเข้มงวดในการใช้กฎระเบียบของทางสถาบัน

กอบทอง กลิ่นสุใจ (2530 : 84-96) ได้ศึกษาเรื่องวินัยของนักศึกษาวិทยาลัยเทคนิคใน 14 จังหวัดภาคใต้ ตามทัศนะของนักศึกษา อาจารย์และผู้บริหาร พบว่า

1. นักศึกษา อาจารย์และผู้บริหาร เห็นว่าความบกพร่องทางวินัยของนักศึกษามีน้อย

2. ทัศนะของนักศึกษา อาจารย์และผู้บริหาร ที่มีต่อการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักศึกษา ด้านการแต่งกาย ความประพฤติ และความบกพร่องทางวินัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.3.7 การควบคุมความประพฤติและการลงโทษ

การควบคุมการประพฤตินักเรียน นักศึกษาด้านความประพฤติ สมพงษ์ จิตต์ระดับ (2530 : 27-28) กล่าวว่า การควบคุมความประพฤติ จะเสริมสร้างให้นักเรียนเป็นผู้มีความประพฤติดี มีคุณธรรม ได้แก่การไม่ประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายของบุคคลและสัตว์ มีความเมตตา กรุณา และเสียสละ ไม่ละเมิดของรักของผู้อื่น การไม่ลองเล่นและใช้ของเสพติด ความเป็นผู้มีเหตุผล ความละเอียดและความเกรงกลัวต่อการกระทำชั่ว ความขยันหมั่นเพียร ความอดทน ความกตัญญู กตเวที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต่อผู้มีพระคุณ ความซื่อสัตย์สุจริต ความรับผิดชอบ ความมีน้ำใจเป็นธรรมไม่ลำเอียง ความมีระเบียบวินัยและการตรงต่อเวลา มีมารยาทและนิสัยส่วนบุคคลดี มีมารยาทในการแสดงความเคารพการขอร้องการขอบุญ มีหลักธรรมในการอยู่ร่วมกันเป็นผู้มีวัฒนธรรมและปฏิบัติตามระเบียบประเพณี นิยมความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

การแก้ไขข้อบกพร่องการปฏิบัติตาม จริยธรรมอันดีงาม กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2515) ว่า ความประพฤติดังต่อไปนี้ไม่เหมาะสมกับสภาพนักศึกษาตามความในข้อ 4 แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 (ไมตรี ชุมชัย และจิตพิงษ์ ธรรมานุสรณ์. 2529 : 97-98 ; อ้างใน ราชกิจจานุเบกษา. 2515) คือการเที่ยวเร่ร่อนในที่สาธารณะหรือทำลายสมบัติของโรงเรียนหรือของสาธารณะ แสดงกิริยาจาไม่สุภาพ มั่วสุมและก่อความรำคาญ เล่นการพนัน เที่ยวเตร่เวลากลางคืนตั้งแต่ 22.00 น. ถึง 04.00 น. เสพของเสพติดชนิดต่าง ๆ หรือของมีนเมาอื่น ๆ เข้าไปในสถานบริการ เว้นแต่อาศัยอยู่ในสถานทีนั้น เข้าไปในงานที่มีการเดินร่างกายสังสรรค์ เว้นแต่ไปกับผู้ปกครอง เข้าไปในสถานค้าประเวณี เว้นแต่อาศัยอยู่ในที่นั้น คบกับหญิงโสเภณี ประพฤติตนในทำนองชู้สาว มีอาวุธที่ใช้ประทุษร้าย หนีโรงเรียน กระทำหรือสนับสนุนให้เป็นปฏิปักษ์ต่อฝ่ายบริหารสถานศึกษา นอกจากนี้กระทรวงศึกษาธิการยังกำหนดเพิ่มเติมไว้ในกฎกระทรวงฉบับที่ 1 ว่า ความประพฤติต่อไปนี้ไม่เหมาะสมกับสภาพการเป็นนักเรียนคือการเล่นการพนัน การสูบบุหรี่ เสพยาเสพติดของมีนเมา การแสดงตนก้าวร้าว การแสดงกิริยาจาไม่สุภาพ การหลบหนีโรงเรียน และการมาโรงเรียนสาย

ราชกิจจานุเบกษา (สวาท มุสิกพันธ์. 2535 : 167 ; อ้างใน ราชกิจจานุเบกษา . 2515) ซึ่งเป็นประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 ว่าด้วยการควบคุมเด็กและนักเรียนในด้านความประพฤติ การแต่งกาย จรรยา มารยาท ซึ่งได้กำหนดว่านักเรียน นักศึกษา ต้องประพฤติตนอยู่ในระเบียบวินัยของโรงเรียนหรือสถานศึกษานั้น ๆ ต้องแต่งกายหรือเครื่องแบบตามระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษา ต้องประพฤติตนให้เหมาะสมกับสภาพนักเรียนหรือนักศึกษา ถ้าหากฝ่าฝืนต้องได้รับโทษตามระเบียบหรือข้อบังคับ และรายงานให้ผู้ปกครองทราบ และถ้าหากยังมีการฝ่าฝืนอีกให้แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจเรียกบิดามารดา หรือผู้ปกครองมาตักเตือน หรือทำทัณฑ์บน ถ้าฝ่าฝืนอีกให้ส่งตัวนักเรียนไปยังสถานที่จัดตั้งขึ้น เพื่ออบรมในกรณีที่นักเรียนหรือนักศึกษามีอายุไม่ครบ 18 ปีบริบูรณ์ และถ้าหากผู้ปกครองไม่ยอมทำทัณฑ์บน ให้วางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท

อาภา จันทรสกุล และอัญชัน เกียรติบุตร (2529 : 99) มีความเห็นในเชิงจิตวิทยาว่า การลงโทษมีแนวโน้มทำให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งได้แนะนำวิธีการลงโทษในแง่การปรับพฤติกรรมไว้ดังนี้

1. การแก้ไขเกินกว่าเหตุ โดยการที่ครูให้นักเรียนแก้ไขผลจากการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมให้กลับสู่สภาพเดิม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. การตำหนิหรือว่ากล่าว เป็นการลงโทษด้วยวาจาหมักทำควบคู่ไปกับการชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงผลเสียหายที่เกิดจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

3. การริบคืน เป็นการรับแรงเสริมบวกที่นักเรียนได้รับอยู่กลับคืนเมื่อนักเรียนกระทำพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

4. การใช้เวลานอก เป็นการให้นักเรียนออกไปจากสภาวะ หรือสิ่งแวดล้อมที่เขาได้รับแรงเสริมบวกทันทีที่เขาทำพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เมื่อหมดช่วงเวลาของการลงโทษแล้ว จึงอนุญาตให้กลับเข้ามาในสภาพแวดล้อมปกติได้

สมพร สุทัศนีย์ (2523 : 70-71) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนว่าวัตถุประสงค์ของการลงโทษส่วนใหญ่มุ่งว่ากล่าวตักเตือนหรือสั่งสอน โดยเจตนาที่จะแก่นิสัยและความประพฤติไม่ดีของนักเรียน/นักศึกษา ให้รู้สึกสำนึกถึงความผิดและเว้นการประพฤติชั่วกลับประพฤติตนในทางที่ดี ซึ่งสรุปสาระที่ควรคำนึงถึงในสิ่งต่อไปนี้

1. หลีกเลี่ยงการลงโทษด้วยวิธีแบบคลื่นแกล้ง ด้วยความเกลียดแค้นและพยายาม

2. หลีกเลี่ยงการลงโทษด้วยวิธีรุนแรง

3. หลีกเลี่ยงการลงโทษนักเรียน นักศึกษา ที่กำลังเจ็บป่วยหรือกระทบกระเทือนใจอย่างแรง

4. หลีกเลี่ยงการลงโทษลักษณะประจานนักเรียน นักศึกษา

5. ก่อนลงโทษควรชี้แจงให้นักเรียนทราบด้วยว่า พฤติกรรมอะไรที่ทำให้ถูกลงโทษ และควรบอกถึงพฤติกรรมที่ครูต้องการหรือพฤติกรรมที่ถูก

6. ลงโทษด้วยความยุติธรรม ไม่มีอคติ

7. พยายามให้นักเรียนรับรู้ว่าครูลงโทษด้วยความรักความปรารถนาดีและมีเหตุผล

8. การลงโทษควรคำนึงถึงอายุ เพศ และพัฒนาการของจิตใจนักเรียน

9. การลงโทษครูควรกระทำด้วยความสุจริต รอบคอบที่สุด

10. ควรลงโทษนักเรียนทันทีที่ทำความผิด

11. การลงโทษต้องไม่พร่ำเพรื่อมากเกินไป เน้นการลงโทษเพื่อปรับปรุงให้นักเรียนทำตัวดีขึ้น จึงจะเรียนรู้ได้ดี

12. เป็นการลงโทษที่นักเรียนยอมรับและเห็นด้วย

13. ควรลงโทษพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทุกครั้ง

14. การลงโทษเป็นวิธีสุดท้ายที่ครูจะใช้

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2528 : 122-123) ได้จำแนกความผิดที่เป็นปัญหาทางวินัยของนักศึกษาออกเป็น 2 ประเภท คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ความผิดที่เกี่ยวข้องกับสถานศึกษา หมายถึงความผิดที่สถานศึกษาควรจะช่วยพัฒนาให้แก่บัณฑิต นักศึกษาโดยตรง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น คือ

1.1 ความผิดทางด้านบุคลิกภาพ เช่น ความผิดด้านการแต่งกาย การใช้วาจาไม่สุภาพต่อบุคลากรหรืออาจารย์ เป็นต้น

1.2 ความผิดด้านความประพฤติ เช่นการประพฤติตนไม่เหมาะสมกับสภาพการเป็นนักศึกษา ได้แก่ การเล่นการพนัน การเสพสุราหรือของมีเมาหรือยาเสพติดให้โทษ การทะเลาะวิวาท การทำลายทรัพย์สินของสถานศึกษา การลักขโมย การพูดเท็จต่อเจ้าหน้าที่หรืออาจารย์ การปลอมแปลงเอกสาร การพูดจาเกะกะระรานอาจารย์ การขัดขวางหรือก่อกวนการดำเนินงานของสถานศึกษา การมีของผิดกฎหมายไว้ในครอบครอง การทุจริตในการสอบ การประพฤติผิดทางเพศ การก่อความไม่สงบในสถานศึกษา เป็นต้น

2. ความผิดที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายบ้านเมือง หมายถึง ความประพฤติที่นำกฎหมายบ้านเมืองมาพิจารณาแล้วเป็นการประพฤติดีกกฎหมายบ้านเมือง ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นความประพฤติที่ร้ายแรงผิดทั้งกฎหมายบ้านเมืองและผิดทั้งกฎระเบียบของสถานศึกษา ผู้กระทำความผิดนี้จะต้องรับโทษจากกฎหมายบ้านเมือง และรับโทษจากกฎระเบียบของสถานศึกษา ซึ่งอาจมีโทษถึงกักขังหรือไล่ออกก็ได้

ลำเนาวัลย์ ขจรศิลป์ (2525 : 37) มีความเห็นเช่นเดียวกันและได้ให้ทัศนะเพิ่มเติมว่า สถานศึกษาคควรมีข้อจำกัดให้แน่ชัดว่า ความผิดประเภทใดที่สถานศึกษาควรดำเนินการทางวินัยเอง และความผิดประเภทใดที่ควรมอบให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการ

โดยสรุปแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างมีระเบียบกฎเกณฑ์เพื่อให้สมาชิกอยู่กันด้วยความสงบสุข ผู้ละเมิดกฎเกณฑ์ก็ควรได้รับโทษ ในโรงเรียนก็เช่นเดียวกันเมื่อนักเรียนที่ผิดระเบียบวินัย ก็ควรที่จะได้รับโทษตามความผิดที่นักเรียนก่อขึ้น ดังนั้นการลงโทษนักเรียนจึงไม่ใช่เรื่องเสียหาย แต่วิธีการที่จะใช้ลงโทษควรเหมาะสมกับการกระทำผิดของนักเรียนทั้งในแง่ของจิตวิทยา และถูกต้องตามระเบียบที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ (สมพร สุทัศน์ีย์, 2523 : 70-71)

กอบทอง กลิ่นสุคติ (2530 : 84-96) ได้ทำการสำรวจทัศนะเกี่ยวกับการปฏิบัติเรื่อง วินัยของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคใน 14 จังหวัดภาคใต้ ตามทัศนะของนักศึกษาอาจารย์และผู้บริหาร ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษาจำนวน 739 คน อาจารย์ 251 คน และผู้บริหารจำนวน 55 คน เพื่อวัดทัศนะของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหารที่มีต่อการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักศึกษารวม 4 ด้าน คือ ด้านร่างกาย ด้านความประพฤติ ด้านความบกพร่องทางวินัย และด้านการลงโทษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษา อาจารย์และผู้บริหาร มีทัศนะในลักษณะการลงโทษที่เห็นตรงกันมากที่สุดคือทำทัณฑ์บนเป็นลายลักษณ์อักษร สำหรับนักศึกษา รองลงมาคือ สั่งพักการเรียนให้ออกจากสถานศึกษาและว่ากล่าวตักเตือน ตามลำดับ สำหรับอาจารย์และผู้บริหาร รองลงมาคือ ให้ออกจากสถานศึกษา สั่งพักการเรียน และว่ากล่าวตักเตือน ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วินัย พันธุ์วิชัย (2530 : 46-48) ได้ศึกษาปัญหาการควบคุมความประพฤติและระเบียบวินัยของนักศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตภาคใต้ ในทัศนะของอาจารย์โดยใช้ประชากรคือ อาจารย์ทั้งหมดในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตภาคใต้ จำนวน 170 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัญหาการควบคุมความประพฤติและระเบียบวินัยนักศึกษา ตามทัศนะของอาจารย์ตามกระบวนการบริหาร 7 ด้าน ด้านการวางแผน มีปัญหาอยู่ในลำดับสูงสุดรองลงมาตามลำดับคือ ด้านการประสานงาน ด้านการจัดหน่วยงาน ด้านการอำนวยความสะดวก ด้านการจัดงบประมาณ ด้านการจัดบุคลากร และด้านการประเมินผลและรายงาน

2. ปัญหาการควบคุมความประพฤติและระเบียบวินัยของนักศึกษา ด้านการวางแผนตามทัศนะของอาจารย์เพศต่างกัน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน ตามทัศนะของอาจารย์ที่มีวุฒิต่างกัน ด้านการประสานงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน ตามทัศนะของอาจารย์ที่มีคุณวุฒิทางวิชาชีพครูแตกต่างกัน ทุกด้านไม่แตกต่างกัน ตามทัศนะของอาจารย์ที่มีประสบการณ์การเป็นครูแตกต่างกัน ทุกด้านไม่แตกต่างกัน

กฤษดา แจ่มโสภณ (2538 : 105-113) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกันและการแก้ไขในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นผู้บริหารจำนวน 357 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

2. ทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัยว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

3. ทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

4. การเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย พบว่า

4.1 ทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทัศนะของครูสูงกว่าทัศนะของผู้บริหาร ทั้งส่วนรวมและเป็นรายข้อจำนวน 6 ข้อ

4.2 ทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทัศนะของผู้บริหารสูงกว่าทัศนะของครู ทั้งส่วนรวมและเป็นรายข้อจำนวน 20 ข้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3 ทักษะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทักษะของผู้บริหารสูงกว่าทักษะของครู ทั้งส่วนรวมและเป็นรายข้อจำนวน 10 ข้อ

สุชล หนูดำ (2540 : 65-66) การศึกษาการปฏิบัติงานการควบคุมความประพฤตินักเรียน นักศึกษา ของผู้บริหารวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคใต้ พบว่า

1. ระดับการปฏิบัติงานการควบคุมความประพฤตินักเรียน นักศึกษา ของผู้บริหารวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคใต้ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ ด้านการแต่งกายอยู่ในระดับปานกลาง และด้านความประพฤติอยู่ในระดับมาก

2. การเปรียบเทียบการปฏิบัติงานการควบคุมความประพฤตินักเรียน นักศึกษา ของผู้บริหารวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคใต้ ที่มีความแตกต่างกันด้านอายุและประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหาร ปรากฏว่า

2.1 ผู้บริหารวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคใต้ ที่มีอายุต่างกัน ปฏิบัติงานการควบคุมความประพฤตินักเรียน นักศึกษา โดยภาพรวมและรายองค์ประกอบไม่แตกต่างกัน

2.2 ผู้บริหารวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคใต้ ที่มีประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารต่างกัน ปฏิบัติงานการควบคุมความประพฤตินักเรียน นักศึกษา โดยภาพรวมและรายองค์ประกอบไม่แตกต่างกัน

3. ผลการประมวลข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไข การปฏิบัติงานการควบคุมความประพฤตินักเรียน นักศึกษา ของผู้บริหารวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคใต้

3.1 การปฏิบัติงานการควบคุมความประพฤตินักเรียน นักศึกษา ของผู้บริหารวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคใต้ ด้านการแต่งกาย ผู้บริหารเสนอแนะว่า ครู-อาจารย์ทุกคนว่ากล่าวตักเตือนนักเรียนนักศึกษาทันที เมื่อพบว่านักเรียนนักศึกษาแต่งกายไม่เรียบร้อย แจกคู่มือนักเรียนนักศึกษาและชี้แจงให้นักเรียนนักศึกษา และผู้ปกครองนักเรียนนักศึกษา เข้าใจในวันปฐมนิเทศ อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจเครื่องแต่งกายนักเรียนนักศึกษา ตอนเข้ากิจกรรมหน้าเสาธงทุกวัน ครู-อาจารย์เป็นแบบอย่างที่ดีในด้านการแต่งกายแก่นักเรียนนักศึกษา แจ้งให้ผู้ปกครองนักเรียนนักศึกษาทราบทุกครั้ง เพื่อร่วมมือป้องกันและแก้ไขปัญหาล่วงหน้า เมื่อนักเรียนนักศึกษาก่อทำผิด และทุกสถานศึกษาต้องปฏิบัติตามกฎกระทรวงว่าด้วยการแต่งกายอย่างเคร่งครัด

3.2 การปฏิบัติงานการควบคุมความประพฤตินักเรียน นักศึกษา ของผู้บริหารวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี ในภาคใต้ ด้านความประพฤติ ผู้บริหารเสนอแนะว่าให้จัดอบรมจริยธรรมและติดตามสอดส่องดูแลพฤติกรรมนักเรียนนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง ทุกฝ่ายในสถานศึกษาต้องร่วมมือกันกวดขันความประพฤติของนักเรียนนักศึกษา โดยการว่ากล่าวตักเตือนหรือลงโทษทันทีเมื่อพบเห็นมีการกระทำผิด กฎ ระเบียบ นโยบายของสถานศึกษาต้องชัดเจน และถือเป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวปฏิบัติแนวเดียวกัน อาจารย์ที่ปรึกษาต้องเอาใจใส่ดูแลนักเรียนนักศึกษาของตนเองอย่างใกล้ชิด ให้มากที่สุด ครู-อาจารย์ต้องเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียนนักศึกษา สถานศึกษาต้องประสานงานกับผู้ปกครองนักเรียน นักศึกษาทุกระยะ เมื่อนักเรียนนักศึกษาก่อทำความผิดหรือถูกลงโทษ

เทอดหญิง ณ พัทลุง (2542 : 45-46) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครู-อาจารย์ต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา พบว่า

1. ระดับการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา ตามความคิดเห็นของครู-อาจารย์ โดยส่วนรวมและรายองค์ประกอบอยู่ในระดับน้อย

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู-อาจารย์ต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา ตามตัวแปรเพศ พบว่าครู-อาจารย์ที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา โดยส่วนรวมและรายองค์ประกอบไม่แตกต่างกัน

3. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู-อาจารย์ ต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา ที่มีอายุต่างกัน พบว่าครู-อาจารย์ที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา โดยส่วนรวมและรายองค์ประกอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยครู-อาจารย์ที่มีอายุต่ำกว่า 35 ปี มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา สูงกว่าครู-อาจารย์ที่มีอายุตั้งแต่ 35 ปีขึ้นไป

4. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู-อาจารย์ ต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา ที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน พบว่า ครู-อาจารย์ที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา โดยส่วนรวมและรายองค์ประกอบไม่แตกต่างกัน

5. ผลการประมวลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขของครู-อาจารย์ ต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา สรุปได้ดังนี้

5.1 ด้านการแต่งตั้งครู-อาจารย์มีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขไว้ว่า โรงเรียนควรมีกฎระเบียบนโยบายการแต่งตั้งไว้อย่างชัดเจน และควรควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด ฝ่ายปกครองของโรงเรียนควรมีการกวดขันนักเรียน และเอาใจใส่ลงโทษเมื่อนักเรียนแต่งกายผิดระเบียบ โดยการตัดคะแนนความประพฤติ ควรมีการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการควบคุมความประพฤตินักเรียน รวมทั้งประสานงานกับผู้ปกครองของนักเรียนอย่างใกล้ชิด และครู-อาจารย์ควรจะเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียน

5.2 ด้านความประพฤติ ครู-อาจารย์มีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขไว้ว่า ควรจะให้ฝ่ายปกครองมีการกวดขันในเรื่องระเบียบวินัยให้มากขึ้น ควรมีสารวัตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้拿去ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักเรียนคอยสอดส่องดูแลความประพฤติทั้งในและนอกสถานศึกษา โรงเรียนควรจัดกิจกรรมอบรมด้านคุณธรรม จริยธรรม อย่างน้อยเดือนละครั้ง และในการสอนของครูทุกวิชาควรสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมทุกคาบ ควรออกตรวจนักเรียนที่ออกเที่ยวเตร่ยามวิกาลหลังเวลา 22.00 น. โรงเรียนควรจัดโครงการเยี่ยมบ้านของนักเรียนในโรงเรียน เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและครู ครูควรสอนวิธีการคบเพื่อนต่างเพศ ควรให้นักเรียนได้ควบคุม อบรม ตักเตือนกันเอง เมื่อเพื่อนประพฤติผิดวินัย และนอกจากนี้ได้เสนอแนะว่าครู-อาจารย์ควรประพฤติเป็นแบบอย่างที่ดีกับเด็ก

2.4 ความประพฤติของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

ตามประกาศในราชกิจจานุเบกษา (ไพโรจน์ นาคะสุวรรณ. 2527 : 325-327 ; อ้างอิงมาจากราชกิจจานุเบกษา. 2515) ซึ่งเป็นประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 ว่าด้วยการควบคุมเด็กและนักเรียนในด้านความประพฤติ การแต่งกาย และจรรยาบรรณ ซึ่งพอสรุปได้ว่า นักเรียนนักศึกษาต้องประพฤติตนอยู่ในระเบียบวินัยของโรงเรียนหรือสถานศึกษานั้น ๆ ต้องแต่งกายหรือเครื่องแบบตามระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษา ต้องประพฤติตนให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียนหรือนักศึกษา ถ้าหากฝ่าฝืนต้องได้รับโทษตามระเบียบหรือข้อบังคับและรายงานให้ผู้ปกครองทราบ และถ้าหากยังฝ่าฝืนอีกให้แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจเรียกบิดามารดา หรือผู้ปกครองมาตักเตือนหรือทำทัณฑ์บน ถ้าฝ่าฝืนอีกให้ส่งตัวนักเรียนไปยังสถานที่จัดตั้งขึ้น เพื่ออบรมในกรณีที่นักเรียนหรือนักศึกษามีอายุไม่ครบสิบแปดปีบริบูรณ์ ถ้าผู้ปกครองไม่ยอมทำทัณฑ์บนให้วางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาทและให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการรักษาการตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้พร้อมทั้งมีอำนาจ ออกกฎกระทรวงและระเบียบเพื่อปฏิบัติตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ด้วย

สำหรับสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ การควบคุมความประพฤติผิดวินัยของนักศึกษาได้กำหนดระเบียบไว้ในระเบียบว่าด้วยความประพฤติของนักศึกษา พ.ศ. 2543 ภายได้ 2 องค์ประกอบคือ ความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ และความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง

2.4.1 ความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ

ความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ หมายถึง ความประพฤติของ นักศึกษาที่สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ กำหนดขึ้นและห้ามนักศึกษาปฏิบัติ เช่น การสูบบุหรี่ในชุดนักศึกษาในที่เปิดเผย การแต่งกายที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบ ขัดคำสั่งครู-อาจารย์โดยชอบ ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2515) ว่าความประพฤติดังต่อไปนี้ไม่เหมาะสมกับสภาพนักศึกษาตามความในข้อ 4 แห่งประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 132 (อ้างใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไมตรี ชุมชัยและฐิติพงษ์ ธรรมมานุสรณ์. 2529 : 97-98) คือการที่ขี้วเรร้อนในที่สาธารณะหรือ ทำลายสมบัติของโรงเรียนหรือของสาธารณะ แสดงกิริยาไม่สุภาพ มั่วสุมและก่อความรำคาญ เล่น การพนัน ที่ขี้วเรเวลากลางคืน ตั้งแต่เวลา 22.00 น. ถึง 04.00 น. เสพย์สารเสพติดชนิดต่าง ๆ หรือ ของมีเมาอื่น ๆ เข้าไปในสถานบริการ เว้นแต่อาศัยอยู่ในสถานทีนั้น นอกจากนี้กระทรวงศึกษาธิการยังกำหนดเพิ่มเติมไว้ในกฎกระทรวงฉบับที่ 1 ไว้ว่า ความประพฤติต่อไปนี้ไม่เหมาะสมกับ สภาพการเป็นนักเรียน คือ การเล่นการพนัน การสูบบุหรี่ เสพยาเสพติดของมีเมา การแสดงคน ก้าวร้าว การแสดงกิริยาวาจาไม่สุภาพ การหลบหนีโรงเรียน และการมาโรงเรียนสาย

สุภาวดี บุญญวงษ์ (2542 : 17-18) กล่าวว่า การประพฤตินั้นไม่ควรแก่ สภาพนัก ศึกษา ได้แก่ การแต่งกายที่ไม่เหมาะสม นักศึกษาหญิงนุ่งกระโปรงสั้นมาก ชายกระโปรงสูงกว่ากึ่ง กลางสะบ้าหัวเข่าเกิน 5 เซนติเมตร ขอบกระโปรงต่ำกว่าสะดือ คาดเข็มขัดต่ำกว่าระดับขอบ กระโปรง หรือแต่งกายไม่เหมาะสมกับสภาพกุลสตรีไทย ใช้เครื่องสำอางเพื่อการเสริมสวย นัก ศึกษาชายไว้ผมยาวเลยตีนผม ไว้หนวด ไว้เครา การที่ขี้วเรร้อนในที่สาธารณะ การแสดงกิริยาวาจา หรือการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งที่ไม่สุภาพ เช่น พุดจาส่อเสียด กล่าววาจาหยาบคาย เข้าไปใน สถานบริการค้าประเวณี เล่นการพนัน ประพฤติตนทำนองชู้สาว เป็นต้น และระเบียบของสถาบัน เทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ พ.ศ. 2543 กล่าวถึงพฤติกรรมที่นักศึกษาไม่ควรกระทำ คือ

1. สูบบุหรี่ในชุนักศึกษา หรือชุนฝึกงานในสถานที่เปิดเผย
2. แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบของวิทยาเขต
3. จับกลุ่มนั่งตามทีต่าง ๆ และส่งเสียงดังอีกทีกจนเป็นที่รำคาญแก่ผู้อื่น
4. ขัดคำสั่งที่ขอบของครู-อาจารย์ โดยชอบ
5. สวมเสื้อฝึกงานที่ปักเลขนรหัสประจำตัวนักศึกษาหรือปักชื่อ-สกุลของผู้อื่น
6. พฤติกรรมอื่น ๆ ให้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของครู-อาจารย์ ที่จะเสนอลงโทษ

พร้อม มิตรสุวรรณ (2536 : 79) ได้ศึกษาการประพฤตินักเรียนตามทัศนคติของครูและนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดพัทลุง พบว่า

1. การประพฤตินักเรียนตามทัศนคติของครูและนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดพัทลุง โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับน้อยเช่นกัน

2. ผลการเปรียบเทียบการประพฤตินักเรียน ทัศนคติของครูและนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 โดยทัศนคติของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าของครู เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการเรียนทัศนคติของครูและนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยทัศนคติของครูมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าของนักเรียน ด้านการแต่งกาย และด้านการก่อความไม่สงบในสังคม ทัศนคติของครูและนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 โดย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทักษะของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าของครู ด้านการเสพสิ่งเสพติดและด้านความประพฤติเสื่อมเสีย ทักษะของครูและนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 โดยทักษะของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าของครู ส่วนด้านกิริยามารยาท ทักษะของครูและนักเรียนไม่แตกต่างกัน

กอบทอง กลิ่นสุตใจ (2530 : 96) ได้สำรวจทักษะเกี่ยวกับการปฏิบัติเรื่อง วินัยของ นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคใน 14 จังหวัดภาคใต้ ตามทักษะของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหารพบว่า

1. นักศึกษา อาจารย์และผู้บริหาร โดยส่วนรวมเห็นด้วยน้อยที่นักศึกษาแต่งกาย ประพฤติผิดระเบียบของวิทยาลัย เห็นด้วยน้อยที่สุดในการผิดระเบียบวินัยอย่างมาก

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะของนักศึกษา อาจารย์และผู้บริหาร พบว่าอาจารย์ ที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีทักษะต่อการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักศึกษา ด้านการแต่งกาย ความประพฤติ ไม่แตกต่างกัน

3. ผู้บริหารที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีทักษะต่อการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักศึกษา ด้านการแต่งกาย ความประพฤติไม่แตกต่างกัน ส่วนทักษะด้านความบกพร่องทางวินัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

แก้วอุษา ชูทอง (2535 : 114) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการประพฤติผิดวินัยของ นักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปัตตานี พบว่า

1. ครู-อาจารย์และนักเรียนมีทักษะต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการแต่งกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่ครู-อาจารย์มีทักษะสูงกว่านักเรียน

2. ครู-อาจารย์ที่มีเพศต่างกัน มีทักษะต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งโดยส่วนรวมและรายด้าน ซึ่งครู-อาจารย์เพศหญิงมีทักษะสูงกว่าครู-อาจารย์เพศชาย

3. ครู-อาจารย์ที่มีหน้าที่รับผิดชอบต่างกัน มีทักษะต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนไม่แตกต่างกัน ทั้งโดยส่วนรวมและรายด้าน

สรุปได้ว่า ขอบเขตการผิดวินัยของนักเรียน ซึ่งปรากฏอยู่เป็นประจำมีตั้งแต่ การหลบหนี การเรียน แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบ การดื่มสุรา สูบบุหรี่ ไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ และก่อการทะเลาะวิวาท และผู้เกี่ยวข้องกับการใช้ระเบียบวินัยก็มีความคิดเห็นหรือทักษะต่าง ๆ กัน

2.4.2 ความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง

ความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง หมายถึง ความประพฤติของนักศึกษาที่สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ กำหนดขึ้นและห้ามนักศึกษาปฏิบัติ ถ้า นักศึกษาได้ปฏิบัติถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง เช่น การมีอาวุธปืน ดินยาเสพติด การปล้นทรัพย์ การข่มขืนกระทำชำเรา การฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา และความผิดทางวินัยที่มักจะพบเสมอ คือ การละเมิด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สิทธิของคนอื่น หรือละเมิด กฎ ข้อบังคับของสถาบัน (พนัส หันนาภินทร์. 2529 : 295) ซึ่งความผิดในลักษณะนี้จะเป็นความผิดด้านความประพฤติตามกฎหมายบ้านเมืองด้วย ดังที่วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2528 : 122-123) ได้จำแนกความผิดที่เป็นปัญหาทางวินัยของนักศึกษาออกเป็น 2 ประเภท คือ ความผิดที่เกี่ยวกับสถานศึกษา และความผิดที่เกี่ยวกับกฎหมายบ้านเมือง และเมื่อให้ นักกฎหมายมาพิจารณาความผิดของนักศึกษาแล้ว ส่วนใหญ่จะเป็นความผิดทางกฎหมายบ้านเมืองด้วย ผู้กระทำผิดอาจต้องรับโทษจากกฎระเบียบของสถานศึกษาซึ่งมีโทษให้ออกหรือตัดชื่อออก และรับโทษจากกฎหมายบ้านเมือง ในเรื่องนี้ สำเนาวั ขจรศิลป์ (2525 : 36) ได้ให้ความคิดเห็นว่า สถานศึกษาควรมีข้อกำหนดให้แน่ชัดว่าความผิดประเภทใดที่สถานศึกษาควรดำเนินการทางวินัยเอง และความผิดประเภทใดที่ควรมอบให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการ และระเบียบของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ พ.ศ. 2543 กล่าวถึงพฤติกรรมที่นักศึกษากระทำ ที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง คือ

1. มีหรือครอบครองอาวุธปืน เครื่องกระสุน อาวุธสงคราม หรือวัตถุระเบิด
2. ค้ายาเสพติดให้โทษ
3. ปล้นทรัพย์
4. กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ลักษณะโทรมหญิง ข่มขืนกระทำชำเรา
5. กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิต ลักษณะฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ทำร้ายร่างกายจน

ได้รับบาดเจ็บสาหัส

6. เคยถูกลงโทษให้พักการเรียนมาแล้ว และการทำผิดถึงขั้นถูกลงโทษให้พักการเรียนอีก

ผิวพรรณ คัดโนภาส (2533 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการปฏิบัติตนของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ตามระเบียบว่าด้วยการปฏิบัติของนักศึกษา ตามที่เสนอของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา พบว่า

1. ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษามีทัศนคติต่อการปฏิบัติในสิ่งที่ห้ามปฏิบัติของนักศึกษา อยู่ในระดับสูง
2. ผู้บริหารวิทยาเขตในส่วนกลางและผู้บริหารวิทยาเขตในส่วนภูมิภาค มีทัศนคติต่อการปฏิบัติตนในสิ่งที่ห้ามปฏิบัติของนักศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. อาจารย์วิทยาเขตในส่วนกลางและอาจารย์วิทยาเขตในส่วนภูมิภาค มีทัศนคติต่อการปฏิบัติตนในสิ่งที่ห้ามปฏิบัติของนักศึกษา แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
4. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีทัศนคติต่อการปฏิบัติตนในสิ่งที่ห้ามปฏิบัติของนักศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีทัศนคติต่อการปฏิบัติตนในสิ่งที่ห้ามปฏิบัติของนักศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. นักศึกษาวิชาเขตใน ส่วนกลางและนักศึกษาวิชาเขตใน ส่วนภูมิภาค มีทัศนคติต่อการปฏิบัติตนในสิ่งที่ห้ามปฏิบัติของนักศึกษา แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

7. ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา มีทัศนคติต่อการปฏิบัติตนในสิ่งที่ห้ามปฏิบัติของนักศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มุ่งศึกษาความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ โดยมีรายละเอียดการดำเนินการวิจัยตามลำดับดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

3.1.3 การเลือกตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 การสร้างเครื่องมือ

3.2.2 การทดสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร ได้แก่

1. นักศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ จำนวน 13 แผนกวิชา รวม 840 คน

2. อาจารย์ช่างอุตสาหกรรมและอาจารย์คณะวิชาศึกษาทั่วไป ที่สอนนักศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ จำนวน 13 แผนกวิชา รวม 133 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่

1. นักศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ จำนวน 13 แผนกวิชา โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากตารางเครจซี่และมอร์แกน (ฮ้างโนปรัซซ์ เปี่ยมสมบุรณ์. 2541 : 458) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 265 คน เพื่อให้ข้อมูลมีความเชื่อมั่นผู้วิจัยได้เพิ่มจำนวนอีก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

10 เปอร์เซนต์ ได้จำนวนตัวอย่างทั้งหมด 291 คน โดยสัดส่วนของตัวอย่างแต่ละแผนกวิชาได้จากการเทียบสัดส่วนบัญญัติไตรยางค์ ดังแสดงไว้ในตารางที่ 3.1

2. อาจารย์ช่างอุตสาหกรรมและอาจารย์คณะวิชาศึกษาทั่วไป ที่สอนนักศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ จำนวน 13 แผนกวิชา รวม 133 คน ใช้ประชากรเป็นกลุ่มตัวอย่าง ดังแสดงไว้ในตารางที่ 3.1

3.1.3 การเลือกตัวอย่าง ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากร นักศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 840 คน และอาจารย์ช่างอุตสาหกรรมและอาจารย์คณะวิชาศึกษาทั่วไป จำนวน 133 คน กำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้ตารางเครจซี่และมอร์แกน ได้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 291 คน และอาจารย์ใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง ดังแสดงไว้ในตารางที่ 3.1

2. เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยแบ่งนักศึกษาแต่ละแผนกวิชา

3. เทียบบัญญัติไตรยางค์เพื่อหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาแต่ละแผนกวิชา ให้ประชากรในแต่ละกลุ่มมีโอกาสได้รับเลือกเท่า ๆ กัน โดยจับฉลากตามรายชื่อของนักศึกษาตามจำนวนที่ได้แสดงไว้ในตารางที่ 3.1 แล้วแจกแบบสอบถามตามรายชื่อ

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากร	แผนกวิชา / ประเภท ที่ประชากรสังกัด	จำนวนประชากร	จำนวนตัวอย่าง
นักศึกษา	1. ช่างยนต์	120	41
	2. ช่างโยธา	60	21
	3. ช่างโลหะ	60	21
	4. ช่างสำรวจ	30	10
	5. ช่างก่อสร้าง	60	21
	6. ช่างกลเกษตร	60	21
	7. ช่างกลโรงงาน	60	21
	8. ไฟฟ้า-ไฟฟ้ากำลัง	120	41
	9. โลหะวิทยา	60	21
	10. เครื่องกลเรือ	60	21
	11. ช่างเทคนิคสถาปัตยกรรม	60	21

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

กลุ่มประชากร	แผนกวิชา / ประเภท ที่ประชากรสังกัด	จำนวนประชากร	จำนวนตัวอย่าง
นักศึกษา	12. อีเล็กทรอนิกส์	60	21
	13.ช่างกลโรงงานสาขางานรองเครื่องจักรกลอัตโนมัติ	30	10
	รวม	840	291
อาจารย์	ช่างอุตสาหกรรม	89	89
	คณะวิชาศึกษาทั่วไป	44	44
	รวม	133	133

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 การสร้างเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยวิธีการสร้างเครื่องมือ ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักการ พฤติกรรม อารมณ์วัยรุ่น และระเบียบสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ว่าด้วยความประพฤติของนักศึกษา พุทธศักราช 2543
2. ศึกษาแบบสอบถามงานวิจัยของ กฤษดา แจ่มโสภาก (2538: 156-168) และ วิสิทธิ์ คลั่งสิน (2539: 233-242)
3. สร้างแบบสอบถามฉบับร่างตามกรอบแนวคิด โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้
 - ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check-list)
 - ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์เกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง มีการปฏิบัติมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีการปฏิบัติมาก
- 3 หมายถึง มีการปฏิบัติปานกลาง
- 2 หมายถึง มีการปฏิบัติน้อย
- 1 หมายถึง มีการปฏิบัติน้อยที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำถามเกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษาจำนวน 40 ข้อ แบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ

1. ความประพฤดิที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง จำนวน 20 ข้อ
2. ความประพฤดิที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ จำนวน 20 ข้อ
4. นำแบบสอบถามฉบับร่างเสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและภาษา

3.2.2 การทดสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.2.2.1 นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) และความถูกต้องของภาษา จำนวน 5 ท่าน มีรายนามดังนี้

1. นายสุภณัฐ เพชรรัตน์

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการ โรงเรียนทับช้างวิทยาคม
สังกัด กรมสามัญศึกษา จังหวัดสงขลา

2. นายวินัย พันธุ์วิชัย

ตำแหน่ง ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักศึกษา
สังกัด สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

3. ดร. วิรุพห์ นิลโมจน์

ตำแหน่ง หัวหน้ากลุ่มส่งเสริมคุณภาพการศึกษา
สังกัด ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนภาคใต้

4. นายเกียรติคุณ สิทธิชัย

ตำแหน่ง อาจารย์ 3 ระดับ 8 หัวหน้าแผนกวิจัย
สังกัด สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

5. รศ. วิไลลักษณ์ เล็กศิริรัตน์

ตำแหน่ง ประธานกรรมการบริหาร โปรแกรมวิชาภาษาไทย
สังกัด สถาบันราชภัฏสงขลา

3.2.2.2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนะไปปรึกษาอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม เพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปทดลองใช้ต่อไป

1.2.2.3 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงครั้งสุดท้าย ไปทดลองใช้ (Try-out) กับกลุ่มบุคคลที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาแผนกวิชาเทคโนโลยีเสื้อผ้า สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ จำนวน 50 คน

1.2.2.4 นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามไปทดสอบหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการคำนวณสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบัค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .96 และค่าความเชื่อมั่นในแบบสอบถามตอนที่ 2 แยกเป็น 2 ระดับ ได้ดังนี้

1. ความประพจน์ที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90
2. ความประพจน์ที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .94

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำเป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.3.1 บันทึกเสนอขออนุญาตสำนักงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ออกหนังสือขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามถึงผู้อำนวยการสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลจากนักศึกษาและอาจารย์ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างดังที่ได้กำหนดไว้

3.3.2 นำหนังสือเสนอต่อผู้อำนวยการสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขต ภาคใต้ เพื่อพิจารณาเห็นชอบในการออกหนังสือขอความร่วมมือไปยังแผนกวิชาที่ได้กำหนดเป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่ออำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลต่อไป

3.3.3 การส่งแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยส่งและรวบรวมแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง แบบสอบถามได้แจกในกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา 13 แผนกวิชาจำนวน 291 ฉบับ อาจารย์จำนวน 133 ฉบับ รวมทั้งหมด 424 ฉบับ ได้กลับคืนมาและเป็นฉบับสมบูรณ์จำนวน 415 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 97.88 ดังแสดงไว้ในตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 สรุปจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่ส่งไป-ได้รับคืนและสมบูรณ์

กลุ่มตัวอย่าง	แผนกวิชา / ประเภท ที่กลุ่มตัวอย่างสังกัด	แบบสอบถาม		
		ที่ส่ง	ได้รับคืน และสมบูรณ์	ได้รับคืน คิดเป็นร้อยละ
นักศึกษา	1. ช่างยนต์	41	41	100
	2. ช่างโยธา	21	21	100
	3. ช่างโลหะ	21	21	100
	4. ช่างสำรวจ	10	10	100
	5. ช่างก่อสร้าง	21	21	100
	6. ช่างกลเกษตร	21	21	100

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	แผนกวิชา / ประเภท ที่กลุ่มตัวอย่างสังกัด	แบบสอบถาม		
		ที่ส่ง	ได้รับคืน และสมบูรณ์	ได้รับคืน คิดเป็นร้อยละ
นักศึกษา	7. ช่างกลโรงงาน	21	21	100
	8. ไฟฟ้า-ไฟฟ้ากำลัง	41	41	100
	9. โลหะวิทยา	21	21	100
	10. เครื่องกลเรือ	21	21	100
	11. ช่างเทคนิคสถาปัตยกรรม	21	21	100
	12. อิเล็กทรอนิกส์	21	21	100
	13. ช่างกลโรงงานสาขาจมนอง เครื่องจักรกลอัตโนมัติ	10	10	100
	รวม	291	291	100
อาจารย์	ช่างอุตสาหกรรม	89	82	92.13
	คณะวิชาศึกษาทั่วไป	44	42	95.45
	รวม	133	124	93.23
	รวมทั้งหมด	424	415	97.88

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

3.4.1 ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS 10.0 For Windows (Statistical Package for the Social Science Version 10.0 For Windows) สำหรับการประมวลผลหาค่าสถิติต่าง ๆ

3.4.2 แบบสอบถามตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่และค่าร้อยละ (Frequency and Percentage)

3.4.3 แบบสอบถามตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยทำเป็นรายชื่อ เฉพาะระดับความผิดและในภาพรวม และใช้เกณฑ์การแปลผลคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.50 – 5.00	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด
1.50 – 4.49	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.4.4 วิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ วิเคราะห์เปรียบเทียบด้วยการทดสอบที (t-test)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปของตาราง และแปลผลด้วยการบรรยายตามวัตถุประสงค์ในการวิจัยตามลำดับดังนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามกลุ่มของผู้ตอบ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏตามตารางที่ 4.1 - 4.2

4.2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏตามตารางที่ 4.3 - 4.5

4.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏตามตารางที่ 4.6 - 4.8

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นรายละเอียดเกี่ยวกับตัวแปร แบ่งเป็นนักศึกษากับอาจารย์

ตารางที่ 4.1 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
1. นักศึกษา	291	70.10
2. อาจารย์	124	29.90
รวม	415	100

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่า มีนักศึกษาดตอบแบบสอบถาม จำนวน 291 คน คิดเป็นร้อยละ 70.10 และอาจารย์ตอบแบบสอบถาม จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 29.90

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประเภทที่สังกัดและภาระการสอน (คาบ/สัปดาห์)

ข้อมูลอาจารย์	จำนวน	ร้อยละ
ประเภทที่สังกัด		
1. ช่างอุตสาหกรรม	82	66.13
2. คณะวิชาศึกษาทั่วไป	42	33.87
รวม	124	100
ภาระการสอน (คาบ/สัปดาห์)		
1. ต่ำกว่า 10 คาบ	5	4.00
2. 11 – 20 คาบ	20	16.10
3. 21 – 30 คาบ	87	70.20
4. มากกว่า 30 คาบ	12	9.70
รวม	124	100

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่า มีอาจารย์ที่สังกัดช่างอุตสาหกรรมจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 66.13 สังกัดคณะวิชาศึกษาทั่วไปจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 33.87 และอาจารย์ส่วนใหญ่มีภาระการสอน 21 – 30 คาบ จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 70.20 รองลงมาคืออาจารย์ที่มีภาระการสอน 11 – 20 คาบ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 16.10 อาจารย์ที่มีภาระการสอนมากกว่า 30 คาบ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 9.70 และอาจารย์ที่มีภาระการสอนต่ำกว่า 10 คาบ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00

4.2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และลำดับที่ของความคิดเห็น เกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษาในภาพรวม

ความประพฤติของนักศึกษา	N = 415		ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. ความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง	2.56	0.72	ปานกลาง	2
2. ความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ	2.70	0.72	ปานกลาง	1
เฉลี่ยรวม	2.63	0.67	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาและอาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.63$) เมื่อพิจารณาเป็นระดับของความผิดแต่ละด้านพบว่า มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษาในระดับปานกลางทุกด้าน โดยเรียงลำดับคือ ความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ ($\bar{X} = 2.70$) และรองลงมาคือ ความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง ($\bar{X} = 2.56$)

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และลำดับที่ของความคิดเห็น เกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษาที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง

ความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง	N = 415		ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. แสดงกิริยา วาจา ก้าวร้าว ดูหมิ่นอาจารย์	2.32	1.07	น้อย	12
2. แสดงกิริยาก้าวร้าวต่อเพื่อนนักศึกษาในสถาบันเดียวกัน	3.30	1.02	ปานกลาง	3
3. ก่อการทะเลาะวิวาท ชกต่อย ขกพวกตีกัน	3.38	1.10	ปานกลาง	2
4. รับน้องใหม่ด้วยวิธีการรุนแรงซึ่งผิดต่อกฎหมายบ้านเมืองหรือศีลธรรมอันดีงาม	3.01	1.19	ปานกลาง	7
5. ดื่มสุราของมีนเมาในสถานศึกษา	2.34	1.13	น้อย	11
6. จำหน่ายยาเสพติดให้โทษ	1.84	0.82	น้อย	19

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ความประพฤติน ที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง	N = 415		ระดับ การปฏิบัติ	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
7. คิดสิ่งเสพติดชนิดอื่นที่นอกเหนือจาก บุหรี่กัญชา หรือสุรา	2.31	1.21	น้อย	13
8. มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในเชิงชู้สาว	3.10	1.15	ปานกลาง	5
9. กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ ลักษณะโทรมหญิง ช่มชืด กระทำชำเรา	2.18	1.24	น้อย	15
10. กระทำอนาจาร	1.86	0.95	น้อย	18
11. กระทำผิด พรบ.การพนัน (เล่นการพนัน)	2.47	1.16	น้อย	8
12. ขโมยทรัพย์สินของสถาบันหรือบุคคลอื่น	2.08	1.10	น้อย	17
13. พกพาอาวุธร้ายแรง เช่น มีด ปืน หรือวัตถุ ระเบิดเข้าในสถานศึกษา	2.45	1.23	น้อย	10
14. กระทำผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ เช่น กักขัง หน่วง เหนี่ยวบังคับให้ผู้อื่นกระทำการใด ๆ	2.17	1.20	น้อย	16
15. กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตลักษณะฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	3.44	1.34	ปานกลาง	1
16. กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตลักษณะทำร้ายร่างกาย จนได้รับบาดเจ็บสาหัส	3.10	1.24	ปานกลาง	6
17. ปลอมแปลงเอกสาร	1.77	0.76	น้อย	20
18. รายงานเท็จ หรือให้การเท็จ	2.46	1.08	น้อย	9
19. เคยถูกลงโทษให้พักการเรียนมาแล้ว และ กระทำความผิดจนถูกลงโทษให้พักการเรียนอีก	3.29	1.35	ปานกลาง	4
20. ถูกตัดคะแนนความประพฤติตลอดหลักสูตร รวมกันเกิน 30 คะแนน	2.29	1.05	น้อย	14
เฉลี่ยรวม	2.56	0.72	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาและอาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความประพฤตินของนักศึกษา ระดับความประพฤตินที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.56$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางจำนวน 7 ข้อ นอกนั้นมีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยจำนวน 13 ข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ ข้อ 15 กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตลักษณะฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ($\bar{X} = 3.44$) ข้อ 3 ก่อการทะเลาะวิวาท ชกต่อย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ยกพวกตีกัน ($\bar{x} = 3.38$) และข้อ 2 แสดงกิริยาก้าวร้าวต่อเพื่อนนักศึกษาในสถาบันเดียวกัน ($\bar{x} = 3.30$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดและมีการปฏิบัติน้อยลำดับสุดท้าย คือ ข้อ 17 ปลอมแปลงเอกสาร ($\bar{x} = 3.30$)

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และลำดับที่ของความคิดเห็น เกี่ยวกับความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ

ความประพฤติที่นักศึกษา ไม่สมควรกระทำ	N = 415		ระดับ การปฏิบัติ	ลำดับที่
	\bar{x}	S.D.		
1. พุดจาหยาบคาย ก้าวร้าว ต่อผู้อื่น	3.01	1.09	ปานกลาง	6
2. สูบบุหรี่ในสถานศึกษา	3.48	1.21	ปานกลาง	1
3. ไว้ผมยาว จนด้านข้างและด้านหลังยาวเลยตีนผม	3.04	1.13	ปานกลาง	4
4. ย้อมหรือเปลี่ยนสีผม	1.90	0.81	น้อย	20
5. ปลอมขายเสื้อ ใ้้นอกกางเกง	3.02	1.11	ปานกลาง	5
6. สวมเสื้อที่มีสีแตกต่างไปจากระเบียบ	2.54	1.13	ปานกลาง	13
7. สวมเสื้อไม่ติดกระดุมเม็ดบน	3.11	1.37	ปานกลาง	3
8. สวมเสื้อฝักงานที่มีชื่อและรหัสของผู้อื่น เข้าเรียน หรือเข้าทำกิจกรรมในสถาบัน	2.45	1.12	น้อย	15
9. สวมเสื้อฝักงานเข้าเรียนในวันที่ไม่มีวิชาด้าน ปฏิบัติการ	2.87	1.31	ปานกลาง	8
10. สวมเสื้อที่มีเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ของ แผนกวิชา	2.95	1.28	ปานกลาง	7
11. คาดเข็มขัดแตกต่างไปจากระเบียบหรือไม่คาด เข็มขัด	2.78	1.14	ปานกลาง	10
12. สวมกางเกงผ้ายีน ผ้าลูกฟูกเข้าเรียนใน ห้องเรียน	3.20	1.29	ปานกลาง	2
13. สวมกางเกงทรงยีนเข้าเรียนในห้องเรียน	2.45	1.17	น้อย	16
14. สวมรองเท้าแตกต่างไปจากระเบียบ	2.70	1.19	ปานกลาง	12
15. สวมรองเท้าแตะเข้าห้องเรียน หรือห้อง ปฏิบัติการ	2.13	1.11	น้อย	18
16. สวมเครื่องประดับที่ไม่เหมาะสมกับสภาพ นักศึกษา	2.00	0.88	น้อย	19

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ความประพฤติที่นักศึกษา ไม่สมควรกระทำ	N = 415		ระดับ การปฏิบัติ	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
17. สวมเครื่องประดับที่ไม่เหมาะสมกับเพศ	2.48	1.11	น้อย	14
18. จับกลุ่มส่งเสียงดัง และก่อความรำคาญให้ผู้อื่น	2.81	1.09	ปานกลาง	9
19. แสดงกิริยาหรือพูดจาที่อวดนงนุชที่อาจารย์ กำลังสอน	2.31	1.18	น้อย	17
20. ขัดคำสั่งครู-อาจารย์โดยชอบ	2.71	1.20	ปานกลาง	11
เฉลี่ยรวม	2.70	0.72	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาและอาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ระดับความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.70$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ระดับความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ ที่ระดับการปฏิบัติปานกลาง จำนวน 13 ข้อ นอกนั้นอยู่ในระดับปฏิบัติน้อย 7 ข้อ ระดับความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ ที่ระดับการปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ ข้อ 2 สูบบุหรี่ในสถานศึกษา ($\bar{X} = 3.48$) ข้อ 12 สวมกางเกงผ้ายีน ผ้าลูกฟูกเข้าเรียนในห้องเรียน ($\bar{X} = 3.20$) และข้อ 7 สวมเสื้อไม่ติดกระดุมเม็ดบน ($\bar{X} = 3.11$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดและมีการปฏิบัติน้อยลำดับสุดท้าย คือ ข้อ 4 ซ้อมหรือเปลี่ยนสีผม ($\bar{X} = 1.90$)

4.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

ตารางที่ 4.6 แสดงการเปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และลำดับที่ ตามความคิดเห็นระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ในภาพรวม

ความประพฤตินักศึกษา	นักศึกษา N = 291				อาจารย์ N = 124				t
	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่	
1. ความประพฤติที่ดีว่าเป็นความผิดร้ายแรง	2.47	0.71	น้อย	2	2.76	0.70	ปานกลาง	2	-3.78***
2. ความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ	2.59	0.73	ปานกลาง	1	2.95	0.63	ปานกลาง	1	-5.08***
เฉลี่ยรวม	2.53	0.67	ปานกลาง		2.86	0.61	ปานกลาง		-4.63***

*** $P \leq .001$

จากตารางที่ 4.6 แสดงให้เห็นว่านักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยอาจารย์มีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นระดับความผิด พบว่านักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็นต่อความประพฤตินักศึกษา ระดับความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ และระดับความประพฤติที่ดีว่าเป็นความผิดร้ายแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตารางที่ 4.7 แสดงการเปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และลำดับ
ที่ ตามความคิดเห็นระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา
ที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง

ความประพฤติ ที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง	นักศึกษา N = 291				อาจารย์ N = 124				t
	\bar{X}	S.D.	ระดับ การ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ การ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. แสดงกิริยา วาจา ก้าวร้าว ดู หมิ่นอาจารย์	2.27	1.04	น้อย	11	2.42	1.14	น้อย	13	-1.25
2. แสดงกิริยาก้าวร้าวต่อเพื่อน นักศึกษาในสถาบันเดียวกัน	3.31	1.06	ปานกลาง	1	3.30	0.94	ปานกลาง	7	0.07
3. ก่อการทะเลาะวิวาท ชกต่อย ชกพวกตีกัน	3.28	1.10	ปานกลาง	2	3.60	1.07	มาก	4	-2.79**
4. รับน้องใหม่ด้วยวิธีการรุนแรง ซึ่งผิดต่อกฎหมายบ้านเมือง หรือศีลธรรมอันดีงาม	2.78	1.14	ปานกลาง	7	3.53	1.14	มาก	5	-6.14***
5. ดื่มสุราของมีนเมาในสถาน ศึกษา	2.21	1.08	น้อย	14	2.65	1.20	ปานกลาง	9	-3.47***
6. จำหน่ายขาดสติให้โทษ	1.84	0.84	น้อย	19	1.85	0.77	น้อย	18	-0.19
7. คิดสิ่งเสียดสีคนอื่นที่นอก เหนือจาก บุหรีกัญชา หรือสุรา	2.26	1.22	น้อย	12	2.41	1.18	น้อย	14	-1.16
8. มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในเชิงชู้ สาว	3.01	1.19	ปานกลาง	5	3.31	1.01	ปานกลาง	6	-2.45**
9. กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ ลักษณะ โทรมหญิง ข่มขืนกระทำชำเรา	2.15	1.23	น้อย	15	2.25	1.27	น้อย	16	-0.72
10. กระทำอนาจาร	1.88	0.94	น้อย	18	1.81	0.97	น้อย	19	0.72
11. กระทำผิด พรบ.การพนัน (เล่นการพนัน)	2.41	1.14	น้อย	8	2.62	1.19	ปานกลาง	10	-1.74
12. ขโมยทรัพย์สินของสถาบัน หรือบุคคลอื่น	2.04	1.10	น้อย	17	2.16	1.11	น้อย	17	-0.99

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

ความประพฤตินี้ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง	นักศึกษา N = 291				อาจารย์ N = 124				t
	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่	
	13. พกพาอาวุธร้ายแรง เช่น มีด ปืน หรือวัตถุระเบิดเข้าในสถานศึกษา	2.41	1.27	น้อย	9	2.56	1.13	ปานกลาง	
14. กระทำผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ เช่น กักขัง หน่วงเหนี่ยวบังคับให้ผู้อื่นกระทำการใด ๆ	2.13	1.18	น้อย	16	2.27	1.26	น้อย	15	-1.05
15. กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตลักษณะฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	3.23	1.39	ปานกลาง	3	3.94	1.07	มาก	1	-5.67***
16. กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตลักษณะทำร้ายร่างกายจนได้รับบาดเจ็บสาหัส	2.85	1.24	ปานกลาง	6	3.69	1.02	มาก	3	-7.23***
17. ปลอมแปลงเอกสาร	1.78	0.76	น้อย	20	1.75	0.76	น้อย	20	0.41
18. รายงานเท็จ หรือให้การเท็จ	2.32	1.08	น้อย	10	2.77	1.00	ปานกลาง	8	-4.00***
19. เคยถูกลงโทษให้พักการเรียนมาแล้ว และกระทำผิดจนถูกลงโทษให้พักการเรียนอีก	3.05	1.39	ปานกลาง	4	3.83	1.08	มาก	2	-6.13***
20. ถูกตัดคะแนนความประพฤติตลอดหลักสูตรรวมกันเกิน 30 คะแนน	2.22	1.04	น้อย	13	2.44	1.05	น้อย	12	-2.00*
เฉลี่ยรวม	2.47	0.71	น้อย		2.76	0.70	ปานกลาง		-3.78***

*** $P \leq .001$ ** $P \leq .01$ * $P \leq .05$

จากตารางที่ 4.7 แสดงให้เห็นว่านักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็น เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ในภาพรวมระดับความประพฤตินี้ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยอาจารย์มีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ระดับความประพฤตินี้ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 จำนวน 6 ข้อ คือ ข้อ 4 รับน้องใหม่ด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิธีการรุนแรงซึ่งผิดต่อกฎหมายบ้านเมือง รองลงมาคือข้อ 5 คัมสุราของมีนเมาในสถานศึกษา ข้อ 15 กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตลักษณะฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ข้อ 16 กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตลักษณะทำร้ายร่างกายจนได้รับบาดเจ็บสาหัส ข้อ 18 รายงานเท็จหรือให้การเท็จ และข้อ 19 เคยถูกลงโทษให้พักการเรียนมาแล้วและกระทำผิดจนถูกลงโทษให้พักการเรียนอีก ความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 2 ข้อ คือ ข้อ 3 ก่อการทะเลาะวิวาท ชกต่อย ยกพวกตีกัน รองลงมาคือ ข้อ 8 มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในเชิงชู้สาว ความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ข้อ 20 ถูกตัดคะแนนความประพฤติตลอดหลักสูตรรวมกันเกิน 30 คะแนน ที่เหลือนอกนั้นมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 4.8 แสดงการเปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และ ลำดับที่ ตามความคิดเห็นระหว่างนักศึกษา กับอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤติ ที่นักศึกษา ไม่สมควรกระทำ

ความประพฤติที่นักศึกษา ไม่สมควรกระทำ	นักศึกษา N = 291				อาจารย์ N = 124				t
	\bar{X}	S.D.	ระดับ การปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ การปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
1. พุดจาหยาบค้าย้าวร้าวต่อผู้อื่น	2.98	1.11	ปานกลาง	4	3.10	1.03	ปานกลาง	7	-1.11
2. สูบบุหรี่ในสถานศึกษา	3.42	1.27	ปานกลาง	1	3.64	1.05	มาก	2	-1.82
3. ไร้ผมยาว จนด้านข้างและด้านหลังยาวเลยตีนผม	2.95	1.18	ปานกลาง	5	3.27	0.99	ปานกลาง	5	-2.67**
4. ย้อมหรือเปลี่ยนสีผม	1.86	0.78	น้อย	20	2.00	0.89	น้อย	20	-1.62
5. ปล่อยชายเสื้อไว้นอกกางเกง	2.82	1.09	ปานกลาง	7	3.50	0.99	มาก	4	-5.95***
6. สวมเสื้อที่มีสีแตกต่างไปจากระเบียบ	2.45	1.14	น้อย	13	2.76	1.06	ปานกลาง	15	-2.54*
7. สวมเสื้อไม่ติดกระดุมเม็ดบน	2.86	1.43	ปานกลาง	6	3.69	1.00	มาก	1	-6.69***
8. สวมเสื้อฝึกงานที่มีชื่อและรหัสของผู้อื่น เข้าเรียน หรือเข้าทำกิจกรรมในสถาบัน	2.25	1.05	น้อย	16	2.92	1.14	ปานกลาง	12	-5.80***
9. สวมเสื้อฝึกงานเข้าเรียนในวันที่ไม่มีการฝึกงาน	2.79	1.32	ปานกลาง	8	3.06	1.24	ปานกลาง	9	-1.93
10. สวมเสื้อที่มีเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ของแผนกวิชา	2.99	1.36	ปานกลาง	3	2.85	1.08	ปานกลาง	14	1.17

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ความประพฤตินักศึกษา ไม่สมควรกระทำ	นักศึกษา N = 291				อาจารย์ N = 124				t
	\bar{X}	S.D.	ระดับ การ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ การ ปฏิบัติ	ลำดับ ที่	
11. คาดเข้มขัดแตกต่างไปจาก ระเบียบหรือไม่คาดเข้มขัด	2.62	1.13	ปานกลาง	10	3.17	1.06	ปานกลาง	6	-4.66***
12. สวมกางเกงผ้ายีน ผ้าลูกฟูกเข้า เรียนในห้องเรียน	3.03	1.33	ปานกลาง	2	3.60	1.10	มาก	3	-4.26***
13. สวมกางเกงทรงยีนเข้าเรียนใน ห้องเรียน	2.43	1.18	น้อย	14	2.48	1.14	น้อย	16	-0.43
14. สวมรองเท้าแตกต่างไปจาก ระเบียบ	2.54	1.19	ปานกลาง	12	3.09	1.10	ปานกลาง	8	-4.53***
15. สวมรองเท้าแตะเข้าห้องเรียน หรือห้องปฏิบัติการ	2.00	1.08	น้อย	18	2.44	1.14	น้อย	18	-3.67***
16. สวมเครื่องประดับที่ไม่เหมาะ สมกับสภาพนักศึกษา	1.93	0.82	น้อย	19	2.17	0.98	น้อย	19	-2.38*
17. สวมเครื่องประดับที่ไม่เหมาะ สมกับเพศ	2.32	1.09	น้อย	15	2.86	1.06	ปานกลาง	13	-4.66***
18. จับกลุ่มส่งเสียงดัง และก่อ ความรำคาญให้ผู้อื่น	2.74	1.11	ปานกลาง	9	2.99	1.04	ปานกลาง	10	-2.17*
19. แสดงกิริยาหรือพูดจาที่อวด ขณะที่อาจารย์กำลังสอน	2.24	1.15	น้อย	17	2.48	1.24	น้อย	17	-1.93
20. ขัดคำสั่งครู-อาจารย์โดยชอบ	2.59	1.23	ปานกลาง	11	2.98	1.08	ปานกลาง	11	-3.19**
เฉลี่ยรวม	2.59	0.73	ปานกลาง		2.95	0.63	ปานกลาง		-5.08***

*** $P \leq .001$ ** $P \leq .01$ * $P \leq .05$

จากตารางที่ 4.8 แสดงให้เห็นว่านักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็น เกี่ยวกับความ
ประพฤตินักศึกษาไม่สมควรกระทำ ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยอาจารย์มีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษา เมื่อพิจารณา
เป็นรายข้อ พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 จำนวน 8 ข้อคือ ข้อ 5 ปล่อยชาย
เสื้อไว้รอกกางเกง รองลงมาคือ ข้อ 7 สวมเสื้อไม่ติดกระดุมเม็ดบน ข้อ 8 สวมเสื้อฝักงานที่มีชื่อและ

รหัสของผู้อื่นเข้าเรียน หรือเข้าทำกิจกรรมในสถาบัน ข้อ 11 คาคเข้มขัดแตกต่างไปจากระเบียบหรือ ไม่คาคเข้มขัด ข้อ 12 สวมกางเกงผ้ายีน ผ้าลูกฟูกเข้าเรียนในห้องเรียน ข้อ 14 สวมรองเท้าแตกต่าง ไปจากระเบียบ ข้อ 15 สวมรองเท้าแตะเข้าห้องเรียนหรือห้องปฏิบัติการ และข้อ 17 สวมเครื่อง ประดับที่ไม่เหมาะสมกับเพศ ความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 2 ข้อ คือ ข้อ 3 ไว้ผมยาวจนด้านข้างและด้านหลังยาวเลยตีนผม รองลงมาคือข้อ 20 ชัดคำสั่ง ครู-อาจารย์โดยชอบ ความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 ข้อ คือ ข้อ 6 สวมเสื้อที่มีสีแตกต่างไปจากระเบียบ รองลงมาคือข้อ 16 สวมเครื่องประดับที่ไม่เหมาะสมกับ สถานศึกษา และข้อ 18 จับกลุ่มส่งเสียงดังและก่อความรำคาญให้ผู้อื่น ที่เหลือนอกนั้นมีความคิด เห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทนี้จะกล่าวโดยสรุปถึง วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ ซึ่งเป็นสาระสำคัญของการวิจัยเรื่องการศึกษาความประพฤตินักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

ประชากรที่ศึกษาวิจัย ได้แก่ นักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ จำนวน 13 แผนกวิชา รวม 840 คน การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามตารางเครชีและมอร์แกน ได้จำนวนตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาทั้งหมด 291 คน อาจารย์ช่างอุตสาหกรรมและอาจารย์คณะวิชาศึกษาทั่วไป ที่สอนนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ จำนวน 13 แผนกวิชา จำนวน 133 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 424 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม แบ่งเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check-list) ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ แบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ ความประพฤตินักศึกษาที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง จำนวน 20 ข้อ และความประพฤตินักศึกษาที่ไม่สมควรกระทำ จำนวน 20 ข้อ แบบสอบถามนี้ผู้วิจัยได้นำไปหาความเชื่อมั่น (Reliability) แบบสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) กับนักศึกษาแผนกวิชาเทคโนโลยีเสื้อผ้า สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน ผลปรากฏว่าแบบสอบถามทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .96

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามตามจำนวนที่สุ่มตัวอย่าง 424 ฉบับ ได้กลับคืนมาและเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ 415 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 97.88 การวิเคราะห์ใช้

โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS 10.0 For Windows (Statistical Package for the Social Science Version 10.0 For Windows) โดยแบบสอบถามตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ แบบสอบถามตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษา และอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ วิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นด้วยค่าที (t-test)

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 สรุปข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ

มีนักศึกษาคอบแบบสอบถาม จำนวน 291 คน คิดเป็นร้อยละ 70.1 และอาจารย์คอบแบบสอบถาม จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 29.9

มีอาจารย์ที่สังกัดช่างอุตสาหกรรม จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 66.13 และอาจารย์ที่สังกัดคณะวิชาศึกษาทั่วไป จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 33.87

อาจารย์ส่วนใหญ่มีภาระการสอน 21-30 คาบ จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 70.20 รองลงมา มีภาระการสอน 11-20 คาบ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 16.10 มีภาระการสอนมากกว่า 30 คาบ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 9.70 และมีภาระการสอนต่ำกว่า 10 คาบ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00

5.1.2 สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาและอาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นระดับของความผิดเป็นรายด้าน พบว่า ลำดับแรก คือ ความประพฤตินักศึกษาไม่สมควรกระทำ รองลงมาคือ ความประพฤตินักศึกษาที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง ซึ่งสรุปได้ดังนี้

ระดับความประพฤตินักศึกษาไม่สมควรกระทำ พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ระดับความประพฤตินักศึกษาไม่สมควรกระทำ ที่ระดับการปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ สูบบุหรี่ในสถานศึกษา สวมกางเกงผ้ายีน ผ้าลูกฟูกเข้าเรียนในห้องเรียน และสวมเสื้อไม่ติดกระดุมเม็ดบน ส่วนการปฏิบัติน้อยลำดับสุดท้ายคือ ย้อมหรือเปลี่ยนสีผม

ระดับความประพฤตินักศึกษาที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ระดับความประพฤตินักศึกษาที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง ที่ระดับการปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตลักษณะฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ก่อการทะเลาะวิวาท ชกต่อย ยกพวกตีกัน และ

แสดงกิริยาก้าวร้าวต่อเพื่อนนักศึกษาในสถาบันเดียวกัน ส่วนการปฏิบัติน้อยลำดับสุดท้าย คือ ปลอมแปลงเอกสาร

5.1.3 สรุปเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากับอาจารย์ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยอาจารย์มีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นระดับความผิด พบว่านักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็นต่อความประพฤติของนักศึกษา ระดับความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ และระดับความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนการเปรียบเทียบเป็นระดับความผิด และรายชื่อในระดับความผิดต่าง ๆ ปรากฏผลดังนี้

ระดับความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ พบว่านักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยอาจารย์มีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อพบว่า นักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เกี่ยวกับการปล่อยชายเสื้อ ใวนอกกางเกง สวมเสื้อไม่ติดกระดุมเม็ดบน สวมเสื้อฝึองงานที่มีชื่อและรหัสของผู้อื่นเข้าเรียน หรือเข้าทำกิจกรรมในสถาบัน คาดเข็มขัดแตกต่างไปจากระเบียบหรือไม่คาดเข็มขัด สวมกางเกงผ้ายีน ผ้าลูกฟูกเข้าเรียนในห้องเรียน สวมรองเท้าแตกต่างไปจากระเบียบ สวมรองเท้าแตะเข้าห้องเรียน หรือห้องปฏิบัติการ และสวมเครื่องประดับที่ไม่เหมาะสมกับเพศ นักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เกี่ยวกับการไว้ผมยาวจนด้านข้างและด้านหลัง ขาวเลยตีนผม และขีดคำสั่งครู-อาจารย์โดยชอบ นักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกี่ยวกับการสวมเสื้อที่มีสีแตกต่างไปจากระเบียบ สวมเครื่องประดับที่ไม่เหมาะสมกับสภาพนักศึกษา และจับกลุ่มส่งเสียงดังก่อความรำคาญให้ผู้อื่น นอกนั้นนักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ระดับความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง พบว่านักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยอาจารย์มีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อพบว่า นักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เกี่ยวกับการรับน้องใหม่ ด้วยวิธีการรุนแรงซึ่งผิดต่อกฎหมายบ้านเมือง ดื่มสุราของมีนเมาในสถานศึกษา กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตลักษณะฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตลักษณะทำร้ายร่างกายจนได้รับบาดเจ็บสาหัส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายงานเท็จหรือให้การเท็จ และเคยถูกลงโทษให้พักการเรียนมาแล้วและกระทำผิดจนถูกลงโทษให้พักการเรียนอีก นักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เกี่ยวกับการก่อการทะเลาะวิวาท ชกต่อย ยกพวกตีกัน และมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในเชิงชู้สาว นักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกี่ยวกับการถูกตัดคะแนนความประพฤติตลอดหลักสูตรรวมกันเกิน 30 คะแนน นอกนั้นนักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5.2 อภิปรายผล

จากการศึกษาความประพฤติของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ซึ่งศึกษาความประพฤติของนักศึกษา 2 ด้านคือ ความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง และความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ อภิปรายผลการวิจัยดังนี้

5.2.1 ความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์เกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

ความประพฤติของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักศึกษาและอาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ในภาพรวมทั้ง 2 ด้านอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายเข้าสู่วัยเริ่มเป็นผู้ใหญ่มีอายุตั้งแต่ 17-25 ปี ซึ่งเพราพรณ เปลี่ยนภู (2530 : 50) กล่าวว่าวัยรุ่นตอนปลายเป็นวัยที่เริ่มผ่านวัยรุ่นเข้าสู่ผู้ใหญ่ เป็นระยะที่มีการพัฒนาการด้านจิตใจมาก โดยเฉพาะในด้านความคิดและปรัชญาชีวิต วัยนี้เป็นวัยที่มีอิสระจากผู้ใหญ่มากขึ้น การปรับตนจะพยายามปรับตนให้เข้ากับความต้องการของสังคม ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาทางด้านอารมณ์ ความสุขุมเยือกเย็นและรู้จักควบคุมอารมณ์ได้ดีขึ้น ขอมรับสภาพและความเป็นจริงตามธรรมชาติมากขึ้น และ Erickson (อ้างในเพราพรณ เปลี่ยนภู, 2530 : 52) อธิบายเพิ่มเติมว่าเป็นวัยที่มีการพัฒนาการในด้านการทำความเข้าใจและรู้จักตนเองหรือความสับสนไม่เข้าใจตนเอง ผลดีที่เกิดขึ้นจากพัฒนาการคือ ความเสถียรและความซื่อสัตย์จงรักภักดี จึงเป็นผลให้นักศึกษามีการปฏิบัติเกี่ยวกับความประพฤติอยู่ในระดับปานกลาง อีกประการหนึ่งสภาพแวดล้อมด้านการเรียนการสอนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงนั้น ส่วนใหญ่จะเน้นความรู้ด้านวิชาการและวิชาชีพ นักศึกษาที่เข้ามาเรียนส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกมาแล้ว และได้ผ่านการปฐมนิเทศแนะนำข้อระเบียบต่าง ๆ เป็นผลให้นักศึกษามีความเข้าใจในระเบียบที่กำหนดไว้ว่า ถ้า นักศึกษาคิดใคร่ทำผิดระเบียบจะถือว่ามีความผิดที่ต้องถูกลงโทษ ดังนั้นนักศึกษาจึงไม่ค่อยฝ่าฝืนระเบียบด้านความประพฤติจึงเป็นผลให้อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ

ผิวพรรณ คัดโนภาส (2533 : 76) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาการปฏิบัติตนของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พบว่าผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา มีทัศนคติต่อการปฏิบัติตนในสิ่งที่พึงปฏิบัติของนักศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของกอบทอง กลิ่นสุใจ (2530 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวินัยของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคใน 14 จังหวัดภาคใต้ ตามทัศนะของนักศึกษา อาจารย์และผู้บริหารพบว่ามีทัศนคติต่อการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักศึกษา เห็นว่า ความบกพร่องทางวินัยของนักศึกษามีน้อย งานวิจัยของทิพาวรรณ วุฒิสักดิ์ (2536 : 79) ได้ศึกษาทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา ต่อลักษณะการประพฤติดิวินัยของนักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรมภาคใต้ พบว่าในส่วนรวมอยู่ในระดับต่ำ และงานวิจัยของเทอดหญิง ณ พัทลุง (2542 : 79) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความคิดเห็นของ ครู-อาจารย์ต่อการประพฤติดิวินัยของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจังหวัดสงขลา พบว่าโดยส่วนรวมอยู่ในระดับน้อย

เมื่อพิจารณาความประพฤติของนักศึกษาในแต่ละด้านเรียงลำดับของความประพฤติ พบว่าลำดับแรกและอยู่ในระดับปานกลาง คือความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของผิวพรรณ คัดโนภาส (2533 : 115) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาการปฏิบัติตนของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พบว่ามีทัศนคติต่อการปฏิบัติตนในสิ่งที่พึงประสงค์ปฏิบัติของนักศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับสมศักดิ์ ขจรเจริญกุล (2533 : 17-18) ที่กล่าวว่านักศึกษาวัยผู้ใหญ่ตอนต้น บางอย่างมีพฤติกรรมคล้ายเด็กบางอย่างคล้ายผู้ใหญ่ มีการเปลี่ยนแปลงความรู้สึกได้ง่าย และในปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ให้ความสำคัญมากกว่าจิตใจที่จะส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมของวัยรุ่น เช่น วีดีโอ วารสารต่าง ๆ จึงเป็นสื่อประเภทก่อให้เกิดการช่วยทางอารมณ์และทำให้คุณธรรม จริยธรรมเสื่อมทรามลง จึงถูกถ่ายทอดมายังนักศึกษา ทำให้เกิดค่านิยมและการเลียนแบบในสิ่งที่ผิด และระเบียบสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ว่าด้วยความประพฤติของนักศึกษา พ.ศ. 2543 ได้กำหนดไว้คือ สูบบุหรี่ในชุนักศึกษาหรือชุดฝึกงานในสถานที่เปิดเผย แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบของวิทยาเขต จับกลุ่มส่งเสียงดังอีกที่กจนเป็นที่รำคาญแก่ผู้อื่น ชักคำสั่งของครู-อาจารย์โดยชอบ เป็นต้น ซึ่งมีโทษไม่มากจึงส่งผลให้นักศึกษาได้กระทำความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำอยู่ในลำดับแรก

ส่วนความประพฤติของนักศึกษาลำดับรองลงมาและอยู่ในระดับปานกลาง คือ ความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกอบทอง กลิ่นสุใจ (2530 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวินัยของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคใน 14 จังหวัดภาคใต้ ตามทัศนะของนักศึกษา อาจารย์และผู้บริหารพบว่ามีทัศนคติต่อการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักศึกษาในระดับปานกลาง ในกรณีผิดระเบียบวินัยอย่างมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของผิวพรรณ คัดโนภาส (2533 : 13) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาการปฏิบัติตนของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พบว่านักศึกษามีทัศนคติต่อการปฏิบัติงานในสิ่งที่ห้ามปฏิบัติของ นักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะระเบียบได้กำหนดความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรงไว้แล้ว เช่น การทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตลักษณะ

ฆ่าผู้อื่น การทะเลาะวิวาทยกพวกตีกัน มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในเชิงชู้สาว ดื่มสุราในสถานศึกษา ซึ่งสถาบัน ฯ ได้กำหนดโทษไว้แล้ว ถ้านักศึกษาปฏิบัติจะถือว่าเป็นความผิดที่ต้องลงโทษ ดังที่วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2528 : 122-123) กล่าวว่า ส่วนใหญ่แล้วความประพฤติที่ร้ายแรงผิดทั้งกฎหมายบ้านเมือง และผิดทั้งกฎระเบียบของสถานศึกษา ผู้กระทำผิดอาจจะได้รับโทษจากกฎหมายบ้านเมือง และรับโทษจากกฎระเบียบของสถานศึกษา ซึ่งอาจมีโทษถึงคัดชื่อออกหรือไล่ออกก็ได้ และด้วยเหตุที่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เป็นวัยที่มีหลักการมีเหตุผล ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Kohlberg and Piaget (อ้างใน ศิวพรรณ คัดโนภาส. 2533 : 76) ที่กล่าวว่า บุคคลที่มีอายุ 16 ปีขึ้นไป จะมี จริยธรรมอยู่ในระดับเหนือกฎเกณฑ์ (Postconventional Level) ซึ่งเป็นการตัดสินใจด้วยเหตุผล และวัยนี้เป็นวัยที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย เข้าสู่ผู้ใหญ่ ซึ่ง Bridges (อ้างใน เพราพรรณ เปลี้นนุ. 2530 : 54) กล่าวว่า ในวัยผู้ใหญ่เป็นวัยที่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ ไม่แสดงออกมาหรือเรียกร้องด้วยอาการรุนแรง จึงเป็นผลให้นักศึกษาไม่ค่อยฝ่าฝืนในความประพฤติในลักษณะนี้ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในแต่ละด้าน ได้ดังนี้

1. ความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ พบว่านักศึกษาและอาจารย์แม้จะมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง แต่ก็ยังเป็นลำดับแรกของความประพฤติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรื่องที่นักศึกษาได้ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางและเป็นลำดับแรก คือ สูบบุหรี่ในสถานศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาอยู่สภาพแวดล้อมสังคมกลุ่มเพื่อนซึ่งเป็นสังคมกลุ่มใหญ่ และเป็นกลุ่มที่มีบทบาทสำคัญต่อชีวิตความเป็นอยู่ของนักศึกษาในสถาบัน และสมศักดิ์ เกียรติदानุสรณ์ (2533 : 68) กล่าวว่าเด็กวัยรุ่นเป็นวัยที่จำเป็นต้องคบเพื่อน ออกนอกบ้าน ชอบการแต่งกาย และชอบเลียนแบบพฤติกรรมทางสังคมที่เป็นสิ่งแปลกใหม่ หรือทำตัวให้มีลักษณะเด่นและอยากทดลอง จึงทำตัวไปในทางสังคมส่วนใหญ่เช่นการสูบบุหรี่ ดื่มเหล้า ซึ่งนายแพทย์ประเวศ วัชชี (อ้างใน สวาท มุสิกพันธ์. 2535 : 19) กล่าวว่า เขาว่าชนรุ่นใหม่วัย 12-18 ปี จะตกเป็นเป้าในการชักชวนให้สูบบุหรี่แล้วจะติดจนเลิกไม่ได้ และเป็นที่น่าสังเกตว่า นักเรียนส่วนใหญ่จะไม่สูบบุหรี่ทั้งในและนอกสถานศึกษาแต่เพียงลำพัง นอกจากผู้ที่ติดบุหรี่จริง ๆ เท่านั้น การสูบบุหรี่ของนักเรียนจะเป็นไปในลักษณะของการรวมกลุ่มกับผู้อื่น และในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ เป็นการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่สอนทางสายอาชีพ ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี นักศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษาเพศชาย ในสภาพของความเป็นจริงเพศชายมีโอกาสติดบุหรี่ง่าย เพราะมีโอกาสที่เขาคบเพื่อนภายนอก มีนิสัยกล้าลองกล้าเสี่ยง อีกประการหนึ่งสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ตั้งอยู่ในชุมชนเมืองใหญ่ มีความเจริญเติบโตของชุมชน มีแหล่งบันเทิงมีแหล่งอบายมุขต่าง ๆ จึงเกิดการลอกเลียนแบบพฤติกรรมจากสังคมที่พบเห็น เช่น การสูบบุหรี่ ดื่มเหล้า ซึ่งสมนึก ชัชวาล (อ้างใน พร้อม มิตรสุวรรณ. 2536 : 87) กล่าวว่านักเรียนและเยาวชนในเขตเมืองใหญ่มักจะมีการประพฤติดูระเบียบกฎเกณฑ์ของสถานศึกษา เพราะนักเรียนเห็นว่าการสูบบุหรี่ เป็นเรื่องของค่านิยมเป็นที่ยอมรับกันในสังคมปัจจุบัน ดัง พร้อม มิตรสุวรรณ (2536 : 81) ได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ให้ข้อเสนอแนะว่าครูไม่ควรสูบบุหรี่ให้นักเรียนเห็น โรงเรียนควรวางมาตรฐานการปราบปรามนักเรียนสูบบุหรี่ขั้นเด็ดขาด หรือถ้าไม่ปราบปรามก็ให้นักเรียนสูบบุหรี่กันให้เป็นที่เฉพาะ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทิพวรรณ วุฒิสักดิ์ (2536 : 80) ได้ศึกษาทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาต่อลักษณะการประพฤติดิวินัยของนักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรมในภาคใต้ พบว่าด้านความประพฤติ นักศึกษาประพฤติดิวินัยมากที่สุด คือ สูบบุหรี่

ความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำที่นักศึกษาได้ปฏิบัติลำดับที่สอง คือ สวมกางเกงยีน ผ้าลูกฟูกในห้องเรียน และลำดับที่สามคือสวมเสื้อไม่ติดกระดุมเม็ดบน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะค่านิยมของเด็กวัยรุ่น ชอบการเลียนแบบตามกลุ่มเพื่อน และสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบตัวนักศึกษา ซึ่ง Johnson (อ้างในพิวพรรณ คัดโนภาส. 2533 : 76) กล่าวว่าสังคมและบุคคลที่อยู่แวดล้อมตัวเด็กจะมีอิทธิพลต่อการเลียนแบบของเด็กโดยเฉพาะเด็กวัยรุ่น ซึ่งวัฒนา พัทธราวิช (2534 : 304-306) กล่าวว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของวัยรุ่น คือการแต่งกาย ชอบแต่งกายตามกลุ่มตามพวก และนักศึกษาเห็นว่าการแต่งกายผิดระเบียบมีโทษไม่มาก จึงไม่เห็นความสำคัญของการแต่งกายว่าจะมีผลต่อความสามารถทางการเรียนรู้ของเขาแต่อย่างไร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพิวพรรณ คัดโนภาส (2533 : 74) พบว่าปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตนของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ตามความคิดเห็นของนักศึกษา คือนักศึกษาส่วนใหญ่แต่งกายผิดระเบียบ งานวิจัยของ ทิพวรรณ วุฒิสักดิ์ (2536 : 80) ได้ศึกษาทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา ต่อลักษณะการประพฤติดิวินัยของนักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรมในภาคใต้ พบว่านักศึกษามีประพฤติดิวินัยในด้านการแต่งกายมากที่สุด และงานวิจัยของกฤษฎดา แจ่มโสภณ (2538 : 106) ได้ศึกษาทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกันและการแก้ไขในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร พบว่าผู้บริหารและครูมีทัศนะเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน คือแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบที่โรงเรียนกำหนด

ส่วนความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำลำดับสุดท้าย คือข้อมหรือเปลี่ยนสีผม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จะมีอายุอยู่ในช่วง 17-20 ปี ซึ่งเพราะพรรณ เปลียนภู (2530 : 50) กล่าวว่า เป็นวัยที่เริ่มผ่านวัยรุ่นเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ เป็นระยะที่มีการพัฒนาทางกายจะมีการพัฒนาบุคลิกภาพ ความสนใจตนเอง มุ่งไปในทางด้านความสนใจทางสังคม จะพยายามปรับตนให้เข้ากับความต้องการของสังคม เป็นวัยที่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ ไม่แสดงออกหรือเรียกร้องด้วยอาการรุนแรง รับรู้ความเป็นจริง อีกทั้งนักศึกษามีความรู้ความเข้าใจถึงระเบียบต่าง ๆ ของสถาบัน ๆ มีการแยกแยะว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด สิ่งใดควรทำหรือไม่ควรทำ นักศึกษามีความเข้าใจอันดีต่อกันเกี่ยวกับงานปกครองนักศึกษา เช่น นักศึกษาได้รับคู่มือในเรื่องระเบียบข้อบังคับที่ทางสถาบัน ๆ แจกให้ทุกคน หรืออาจจะเป็นเพราะการข้อมหรือเปลี่ยนสีผม เมื่อ

ได้กระทำแล้วจะเด่นชัดมากเนื่องจากพบเห็นได้ง่าย จึงมีความเกรงกลัวต่อการได้รับโทษจากสถาบัน ฯ

2. ความประพฤตินี้ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง พบว่านักศึกษาและอาจารย์มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพิวพรรณ คัดโนภาส (2533 : 72) ได้ศึกษาเรื่องการปฏิบัติตนของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พบว่า ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษามีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนในสิ่งที่ห้ามปฏิบัติของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า เรื่องที่นักศึกษาได้ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางแต่เป็นลำดับแรก คือการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตลักษณะฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในสถาบัน ฯ มีนักศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ซึ่งจะพบเห็นว่านักศึกษาเหล่านี้มีกิริยาท่าทางรุนแรง ก้าวร้าว และพูดจาหยาบคาย ซึ่งปรีชา คัมภีร์ปกรณ (2534 : 56) กล่าวถึงพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น ได้แก่การทะเลาะวิวาท โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อรวมกันเป็นกลุ่ม พฤติกรรมที่แสดงออกค่อนข้างชัด เช่นการยกพวกตีกัน และสมชาย รัชธนกุล (2530 : 86-88) กล่าวถึงปัญหาที่สำคัญของวัยรุ่นเกี่ยวกับความประพฤติและการก่อการวิวาทกัน เนื่องจากวัยรุ่นที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา อาจสร้างปัญหาขึ้นเพียงเล็กน้อยจนถึงขั้นทะเลาะวิวาท ซึ่งจากข้อมูลของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ (สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้, 2544 : อัดสำเนา) ในรอบปี 2543 พบว่ามีนักศึกษาก่อการทะเลาะวิวาทถึงขั้นใช้อาวุธปืนจำนวน 5 ครั้ง เช่นวันที่ 6 มิถุนายน 2543 ได้เกิดการทำร้ายร่างกายเนื่องจาก นักศึกษารุ่นน้องไปร่วมกิจกรรมกับเพื่อน ๆ เช่น การรับน้องใหม่ การร่วมวงดื่มสุรา วันที่ 27 มิถุนายน 2543 มีบุคคลภายนอกพร้อมอาวุธเป็นมีดดาบทำร้ายร่างกายนักศึกษา วันที่ 14 กันยายน 2543 นักศึกษาก่อการทะเลาะวิวาทจนทำให้ถูกยิงบาดเจ็บ 2 คน วันที่ 8 พฤศจิกายน 2543 นักศึกษาทะเลาะวิวาทกันจนทำให้บาดเจ็บ 1 คน และวันที่ 30 พฤศจิกายน 2543 นักศึกษาของสถาบันได้ถูกลอบยิงจนถึงแก่ความตาย 1 คน และบาดเจ็บ 1 คน ดังนั้นจะเห็นว่าสาเหตุของการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตลักษณะฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา สาเหตุนั้นจะมาจากทะเลาะวิวาทก่อนและก่อตัวจนถึงขั้นทำร้ายร่างกายจนถึงขั้นใช้อาวุธ ทำให้เกิดการบาดเจ็บบางครั้งถึงขั้นเสียชีวิตก็มักจะเห็นว่าในรอบปีมีนักศึกษาก่อการทะเลาะวิวาทกันมากจึงเป็นผลให้มีความคิดเห็นอยู่ในลำดับแรก

ความประพฤตินี้ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรงที่นักศึกษาได้ปฏิบัติลำดับที่สองคือ ก่อการทะเลาะวิวาท ชกต่อย ยกพวกตีกัน และลำดับที่สาม คือแสดงกิริยาก้าวร้าวต่อเพื่อนนักศึกษาในสถาบันเดียวกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาไม่เคารพกฎระเบียบต่าง ๆ ของวิทยาเขต ไม่ว่าจะเป็นการเมาสุรา พฤติกรรมเบี่ยงเบนในเชิงชู้สาว และความรู้สึกเป็นแผนกนิยมมากจนเกินไป อันเนื่องมาจากได้รับอิทธิพลการปกครองจากนักศึกษารุ่นพี่ที่ถ่ายทอดความรู้สึกที่ไม่ถูกต้องให้แก่รุ่นน้อง สาเหตุอีกประการหนึ่งของการทะเลาะวิวาท คือความก้าวร้าว ซึ่งวัฒนา พัทธวานิช (2534 : 304-306) กล่าวว่า วัยรุ่นมักมีพฤติกรรมไปในทางก้าวร้าว เช่น อารมณ์รุนแรง พูดจาไม่สุภาพ อวดดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชอบดำเนินผู้อื่น ไม่เคารพผู้ใหญ่ กล่าวเท็จ การแสดงความโกรธ และสอดคล้องกับฉวีวรรณ สุขพันธ์โพธาราม (2536 : 51) กล่าวถึงปัญหาของวัยรุ่นในด้านส่วนตัว และพฤติกรรมการแสดงออกที่เป็นปัญหา คือความก้าวร้าว ความรุนแรง ทะเลาะวิวาท อีกประการหนึ่ง คือสภาพแวดล้อมในสังคมกลุ่มเพื่อน ซึ่งเป็นสังคมกลุ่มใหญ่ และเป็นกลุ่มที่มีบทบาทสำคัญต่อชีวิตความเป็นอยู่ในสถาบัน ซึ่งสมศักดิ์ เกียรติคานุสรณ์ (2533 : 68) กล่าวว่า สภาพสังคมปัจจุบันกลุ่มเพื่อนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด นักศึกษาจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนทั้งในและนอกสถานศึกษา ซึ่งเมื่อนักศึกษามีปัญหาก็จะหันไปปรึกษาจากกลุ่มเพื่อนมากกว่า และสุภาวดี บุญญวงส์ (2542 : 15) กล่าวอีกว่าการคบเพื่อนเขาจะใกล้ชิดจะรักภักดีกับเพื่อนรุ่นเดียวกัน จึงทำให้นักศึกษามีความคิดไปในทางที่ไม่ถูกต้องในบางเรื่อง สาเหตุอีกประการหนึ่ง คือสภาพครอบครัวของนักศึกษา ดังที่สุภาวดี บุญญวงส์(2542 : 15) กล่าวคือมักจะเป็นครอบครัวที่ไม่มั่นคง แยกแยก พ่อแม่หย่าร้างหรือแยกทางกัน ทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างพ่อ แม่ ลูกไม่อบอุ่น ปล่อยปละละเลยต่อความประพฤติ และการลงโทษเขียนติวเข้มแรง เด็กมักจะแสดงพฤติกรรมเป็นการกระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจจากสังคม เป็นการทดแทนความรักความอบอุ่น ทำให้เขาไม่สามารถสร้างสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนในหมู่เดียวกันได้ สิ่งเหล่านี้ทำให้นักศึกษากลายเป็นคนที่มีพฤติกรรมไปในทางก้าวร้าว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิสิทธิ์ คลังสิน (2539 : 179) ได้ศึกษาสาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าสภาพความเป็นอยู่ภายในครอบครัวของนักเรียน นักศึกษา ให้ความเห็นว่างริงส่วนมาก ผู้ปกครองตามใจบุตรหลานมากเกินไป ผู้ปกครองไม่เคยสนใจในการคบเพื่อน ไม่มีเวลาดูแลบุตรหลานอย่างเพียงพอ ขาดความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกันระหว่างบ้านกับสถานศึกษา จึงเป็นเหตุให้นักศึกษามีความประพฤติไปในทางการก่อการทะเลาะวิวาท ชกต่อย ขกพวกตีกัน และการแสดงความก้าวร้าวต่อเพื่อน

ความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรงที่นักศึกษาได้ปฏิบัติลำดับสุดท้าย คือปลอมแปลงเอกสาร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในเรื่องของการทำเอกสารต่าง ๆ ของสถาบัน นักศึกษาจะไม่มีส่วนร่วมในการจัดทำเอกสาร หนังสือของสถาบัน และสถาบันมีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงอยู่แล้ว จึงเป็นผลให้ครู-อาจารย์และนักศึกษามีความมกิดเห็นว่านักศึกษาได้ประพฤติในเรื่องการปลอมแปลงเอกสารอยู่ลำดับสุดท้าย

5.2.2 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษากับอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษาโดยภาพรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยอาจารย์มีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์เห็นว่านักศึกษายังขาดวุฒิภาวะของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความเป็นผู้ใหญ่ ยังเป็นวัยรุ่นขนาดความรู้สึกนึกคิด และวัฒนา พัทธราวิช (2534 : 309) ได้กล่าวถึงลักษณะของวัยรุ่นคือ วัยรุ่นมีอารมณ์วู่วาม คัดสินใจเร็ว และขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ มักจะประพฤติดวินัยเสมอ จึงทำให้อาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างจากนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญพา มลิณฑสุตร (2532 : 84) ได้ศึกษาวิสัยทัศน์นักเรียนอาชีวศึกษาตามทัศนคติของผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอนและนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่าอาจารย์ผู้สอนกับนักเรียนมีทัศนคติเกี่ยวกับวินัยของนักเรียนแตกต่างกัน และงานวิจัยของทิพารรรณ วุฒิสักดิ์ (2536 : 80) ได้ศึกษาทัศนคติของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษาต่อลักษณะการประพฤติดวินัยของนักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรมภาคใต้ ผลการเปรียบเทียบพบว่า โดยภาพรวมแตกต่างกัน แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของเทอดหญิง ณ พัทลุง (2542 : 79) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความคิดเห็นของครู-อาจารย์ต่อการประพฤติดวินัยของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา พบว่าโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาความคิดเห็นในรายด้านพบว่า นักศึกษากับอาจารย์มีลำดับความคิดเห็นตรงกันทั้งสองด้าน คือความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำเป็นลำดับแรก รองลงมาคือความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง ทั้งนี้เป็นเพราะว่านักศึกษากับอาจารย์เห็นว่า ความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ เป็นความผิดที่มีโทษไม่รุนแรงมากนัก เช่น การสูบบุหรี่ การแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบ เป็นต้น และเนื่องจากนักศึกษาอยู่ในวัยของวัยรุ่นตอนปลาย อาจจะเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญและไม่เป็นผลต่อการเรียนแต่อย่างใด อีกประการหนึ่งอาจารย์อาจเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยจึงขาดการเอาใจใส่หรือดูแลไม่ทั่วถึง อาจเนื่องจากการะงานมากนอกเหนือจากงานสอนที่ทำปกติ แล้วยังต้องรับงานอื่นอีกจากสถาบัน ฯ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2538 : 17) ที่กล่าวว่า อาจารย์จะต้องรับภาระงานสอนหนักมาก และบางคนจะต้องรับงานบริหาร งานสนับสนุนการสอนด้านอื่น ๆ รวมทั้งกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ บางครั้งยังต้องทำงานหลังเวลาราชการ หรือเสาร์-อาทิตย์ ตามที่ได้รับมอบหมายจากสถาบัน ฯ ส่วนลำดับรองลงมาคือความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความผิดในลักษณะนี้เป็นความผิดชนิดร้ายแรง โอกาสที่จะเกิดขึ้นกับนักศึกษามีน้อย เพราะนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และระดับปริญญาตรี ซึ่งถือว่าเป็นปัญญาชน รู้จักควบคุมตนเอง อีกประการหนึ่งถ้านักศึกษาประพฤติผิดร้ายแรง เช่น มีหรือครอบครองอาวุธปืน เครื่องกระสุน อาวุธสงคราม หรือวัตถุระเบิด ค้ายาเสพติดให้โทษ ปล้นทรัพย์ กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิต เป็นต้น ก็จะได้รับโทษจากสถาบัน ฯ ถึงขั้นให้ออกจากสถาบัน ฯ ซึ่งเป็นไปตามระเบียบสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ว่าด้วยความประพฤติของนักศึกษา พ.ศ. 2543 และอาจจะได้รับโทษทางกฎหมายบ้านเมืองอีกด้วย ทำให้นักศึกษาเห็นว่าถ้าประพฤติดวินัยดังกล่าวจะทำให้การเรียนไม่ประสบผลสำเร็จ แต่ด้านความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง เมื่อพิจารณาระดับของการปฏิบัติ จะพบว่านักศึกษามีความคิด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เห็นอยู่ในระดับน้อย แต่อาจารย์มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าระเบียบของสถาบัน ฯ กำหนดไว้ว่าแก่นักศึกษามีความประพฤติเช่นนั้นจะถือว่าเป็นความผิดที่ต้องถูกลงโทษตามที่ได้กำหนดไว้ จึงทำให้นักศึกษาได้ปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ผิวพรรณ คัดโนภาส (2533 : 72) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการปฏิบัติตนของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พบว่านักศึกษาและอาจารย์มีทัศนคติต่อการปฏิบัติงานในสิ่งที่ห้ามปฏิบัติของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาแต่ละด้านพบความแตกต่างดังนี้

1. ความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อพบว่าความคิดเห็นแตกต่างกันเรื่อง การก่อการทะเลาะวิวาท ชกต่อย ยกพวกตีกัน ดื่มสุรามึนเมาในสถานศึกษา และการกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตลักษณะทำร้ายร่างกายจนได้รับบาดเจ็บสาหัส ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์เห็นว่านักศึกษาที่มีความประพฤติเช่นนี้ ส่วนใหญ่ในปัจจุบันสภาพครอบครัว พ่อ-แม่ มักจะมีลูกน้อย จึงให้ความรักแก่บุตรมากเกินไป และสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ตั้งอยู่ในเขตเมืองใหญ่ ซึ่งปรีชา คัมภีร์ปกรณ (2532 : 61) กล่าวว่าครอบครัวที่อยู่ในเมือง พ่อ-แม่จะไม่มีเวลาให้กับลูก จึงทำให้ขาดความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างบุคคลภายในครอบครัว นอกจากนี้ในเมืองมีสภาพการเปลี่ยนแปลงมาก มีแหล่งเริงรมย์หรือแหล่งอบายมุขต่าง ๆ ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมกระทำความผิดของนักศึกษามาก จึงทำให้นักศึกษาแสดงพฤติกรรมไปในทางเสื่อมเสีย ทำให้การตัดสินใจหรือการแสดงพฤติกรรมเป็นไปโดยอิทธิพลของเพื่อนมากกว่าครอบครัว และสมนึก ชัชวาลย์ (อ้างใน พร่อม มิตรสุวรรณ. 2536 : 87) กล่าวว่า นักเรียนและเยาวชนในเขตเมืองใหญ่มักจะมีการประพฤติผิดระเบียบกฎเกณฑ์ของสถานศึกษาและสังคม ก่อเหตุเดือดร้อนและเสื่อมเสีย พกพาอาวุธ ก่อเหตุทะเลาะวิวาท จนเกิดความเดือนร้อนแก่ประชาชน จึงทำให้อาจารย์มีความคิดเห็นมากกว่านักศึกษา ส่วนนักศึกษามีความเห็นว่าการประพฤติในลักษณะที่ไม่น่าจะมี ความผิดร้ายแรงอย่างเช่น การดื่มสุรา การชกต่อย ซึ่งเป็นเรื่องที่พบเห็นกันอยู่ทั่วไปในสังคม หรือพบเห็นได้ตามสื่อต่าง ๆ สถานเริงรมย์ และสถานที่เหล่านี้เป็นที่ยอมรับกันในสังคมปัจจุบัน จึงเป็นเหตุให้นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างไปจากอาจารย์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพร่อม มิตรสุวรรณ (2536 : 87) ได้ศึกษาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนตามทัศนคติของครูและนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดพัทลุง พบว่าด้านก่อความไม่สงบในสังคม มีความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยอาจารย์มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษา

ความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง เรื่องการรับน้องใหม่ด้วยวิธีการรุนแรงซึ่งผิดต่อกฎหมายบ้านเมืองหรือศีลธรรมอันดี อาจารย์กับนักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยอาจารย์มีค่าความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์เห็นว่ากิจกรรมการรับน้องใหม่ในสมัยก่อนมีจุดมุ่งหมายหรือเจตนารมณ์ที่แท้จริง แล้วก็เพื่อให้เป็นวัฒนธรรมและประเพณีอันดีงาม เป็นการสร้างความอบอุ่นความรัก และความสามัคคีระหว่างนักศึกษารุ่นพี่กับรุ่นน้อง แต่ในปัจจุบันปรากฏว่าการจัดกิจกรรมนี้ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ซึ่งเศโซ สวานานนท์ (อ้างในครุชิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มงคลสินธุ์. 2536 : 3) กล่าวว่ากิจกรรมของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้กระทำการรับน้องใหม่ที่เกินขอบเขต ทำให้กระทบกระเทือนต่อความรู้สึกของนักศึกษาและผู้ปกครอง และสำเนาวัชรศิลป์ (2531 : 110) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลเสียของการต้อนรับน้องใหม่ที่รุนแรง คือการชู้ตคอกด้วยเสียงอันดัง ทำให้รุ่นน้องเสียสุขภาพจิต เกิดความรู้สึกต่อต้าน เกิดความคับข้องใจ และความกังวลใจจนทำให้หนีศึกษาทบทวนไม่ไหวต้องลาออกจากสถาบัน ซึ่งสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้เองก็เกิดปัญหานี้ทุกปี ส่วนนักศึกษาเห็นว่าสิ่งที่ได้กระทำนั้น เพื่อให้เกิดความรักสามัคคี ส่วนการใช้วิธีที่รุนแรงก็เพื่อการสร้างวาทสนมและทำให้รุ่นน้องเคารพรุ่นพี่ และนักศึกษาคิดว่าเป็นสิ่งที่ได้กระทำได้ปฏิบัติกันมาทุกปี จนเกิดเป็นค่านิยมจึงเป็นการยากที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ซึ่งเพราพรหม เปลี่ยนภู (2530 : 102) กล่าวว่าค่านิยมคือสิ่งที่เรายึดถือในสังคมนั้น เป็นสิ่งที่ยึดถือสำหรับสังคม ซึ่งได้รับการสืบเนื่องต่อ ๆ กันมา ค่านิยมจึงเป็นเป้าหมายของการดำเนินชีวิตค่อนข้างจะแน่นอนถาวรและยึดมั่น จะเปลี่ยนแปลงได้ยาก

ความประพฤติก่อว่าเป็นความผิดร้ายแรง เรื่องพฤติกรรมเบี่ยงเบนในเชิงชู้สาว อาจารย์กับนักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยอาจารย์มีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาอยู่ในช่วงของวัยรุ่นอย่างเข้าสู่ผู้ใหญ่ เป็นระยะที่มีพัฒนาการด้านจิตใจมาก ส่วนทางร่างกายจะมีการพัฒนาบุคลิกภาพ ความสนใจในตนเองรวมทั้งเรื่องเพศ ซึ่งเพราพรหม เปลี่ยนภู (2530 : 76) กล่าวว่าการพัฒนาจากความสับสนทางเพศไปสู่การคบเพื่อนเพศตรงข้าม มีการพัฒนาทางเพศ รู้จักพัฒนาความรู้สึกให้ชอบเพศตรงข้ามได้ และศุภวดี บุญญวงส์ (2542 : 15) กล่าวว่าวัยรุ่นจะสนใจเพศตรงข้าม เริ่มมองหาผู้ที่ถูกใจเพื่อมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดเป็นพิเศษ มีคู่รัก ทำให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อน จึงเป็นเหตุทำให้พฤติกรรมเบี่ยงเบนในเชิงชู้สาว ซึ่งลักษณะการประพฤติดิฉันในเชิงชู้สาว จะนำความเสื่อมเสียแก่ตนเองและสถานศึกษา หากมีผู้อื่นล่วงรู้พฤติกรรมนั้นแล้วผู้ประพฤติกเองจะได้รับความอับอายต่อเพื่อนฝูง อาจารย์ และผู้ปกครอง อาจารย์จึงมีความคิดเห็นมากกว่านักศึกษา

ความประพฤติก่อว่าเป็นความผิดร้ายแรง เรื่องรายงานเท็จหรือให้การเท็จ เรื่องเคยถูกลงโทษให้พักการเรียนมาแล้วและกระทำความผิดจนถูกลงโทษให้พักการเรียนอีก และเรื่องถูกตัดคะแนนความประพฤติตลอดหลักสูตรรวมกันเกิน 30 คะแนน โดยอาจารย์มีค่าความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์เห็นว่านักศึกษาที่มีความประพฤติผิดนั้น ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นนักศึกษาที่เคยกระทำความผิดมาก่อน บางคนเคยถูกตัดคะแนนความประพฤติ บางคนถูกภาคทัณฑ์ ถูกพักการเรียน เมื่อมีการกระทำความผิดอีกนักศึกษาจะปกปิดไม่กล้าบอกความจริงแก่อาจารย์ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของสุธา จันท์เอม และสุรางค์ จันท์เอม (2521 : 97-98) ได้สรุปปัญหาทางวินัยที่พบมาก เช่น การพูดเท็จและพูดคำหยาบ จึงเป็นผลให้อาจารย์มีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษา

2. ความประหลาดที่นักศึกษาที่ไม่สมควรกระทำ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าความคิดเห็นแตกต่างกัน คือไว้ผมยาวจนด้านข้างและด้านหลังยาวเลยตีนผม ปล่อยชายเสื้อไว้นอกกางเกง สวมเสื้อมีสีแตกต่างไปจากระเบียบ สวมเสื้อไม่ติดกระดุมเม็ดบน สวมเสื้อฝีกงานที่มีชื่อและรหัสของผู้อื่นเข้าเรียนหรือเข้าทำกิจกรรมในสถาบัน คาดเข็มขัดแตกต่างไปจากระเบียบหรือไม่คาดเข็มขัด สวมกางเกงยีน ผ้าลูกฟูกเข้าเรียนในห้องเรียน สวมรองเท้าแตกต่างไปจากระเบียบ สวมรองเท้าและเข้าห้องเรียนหรือห้องการปฏิบัติงาน สวมเครื่องประดับที่ไม่เหมาะสมกับสภาพนักศึกษา และสวมเครื่องประดับที่ไม่เหมาะสมกับเพศ ซึ่งทั้งหมดนี้ก็คือด้านการแต่งกายของนักศึกษา โดยอาจารย์มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษา ทั้งในภาพรวมและรายข้อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในปัจจุบันการแต่งกายของนักศึกษาจะได้รับอิทธิพลมาจากสังคมแทบทั้งสิ้น ดังที่ พงษ์ศักดิ์ พละพงศ์ (2531 : 25) ได้กล่าวว่า อิทธิพลของสังคมที่มีต่อเยาวชนมีองค์ประกอบคือ ค่านิยมในการแต่งตัว เช่นทรงผมใหม่ ๆ ที่เยาวชนทั้งชายหญิงนิยมชอบเลียนแบบ ในการเอาอย่างจากต่างประเทศ เช่นเครื่องแต่งกายแบบแปลก ๆ ใหม่ ๆ และชอบทำตามให้ทันสมัยอยู่เสมอของเยาวชน ประกอบกับในปัจจุบัน เทคโนโลยีมีบทบาทต่อนักศึกษามาก เช่น โทรศัพท์ โทรสารบันเทิง โดยเฉพาะเกี่ยวกับการแต่งกาย แต่งหน้า เสื้อผ้าและเครื่องประดับ ต่างก็โฆษณาแข่งขันกันเพื่อประโยชน์ด้านการค้า ซึ่งสอดคล้องกับผลการสัมมนาของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมเอกลักษณ์ของชาติ (อ้างในกฤษฎา แจ่มโสภา, 2538 : 118) ที่ระบุว่า สื่อบางประเภทจัดทำเพื่อการค้าเพียงอย่างเดียว แสวงหาผลกำไร เนื้อหามุ่งเน้นในเรื่องเพศ ความรุนแรง ก้าวร้าว ฟุ่มเฟือย เป็นต้น จึงส่งผลกระทบต่อนักศึกษาในแง่ของความต้องการทางด้านจิตใจ ทำให้นักศึกษาค้นหาสิ่งที่เลียนแบบ จึงแต่งกายตามแบบที่ต้องการ โดยไม่คำนึงถึงกฎระเบียบของสถาบัน ฯ โดยนักศึกษาคิดว่าการแต่งกายที่ผิดกฎระเบียบของสถาบัน ฯ นั้นมีโทษไม่มาก และคิดว่าการแต่งกายนั้นจะไม่มีผลต่อความสามารถทางการเรียนรู้แต่อย่างใด จึงเป็นผลให้นักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกอบทอง กลิ่นสุดใจ (2530 : 79) ได้ศึกษาการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคใน 14 จังหวัดภาคใต้ ตามทัศนะของนักศึกษา อาจารย์และผู้บริหาร พบว่ามีทัศนคติต่อการปฏิบัติเรื่องวินัยของนักศึกษาด้านการแต่งกายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 งานวิจัยของแก้วอุษา ชูทอง (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการประพฤติดวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยม สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปัตตานี พบว่าครู-อาจารย์และนักเรียนมีทัศนคติต่อการประพฤติดวินัยของนักเรียนด้านการ แต่งกายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยครู-อาจารย์มีทัศนคติสูงกว่านักเรียน งานวิจัยของสวาท มุสิกพันธ์ (2535 : 116) ได้ศึกษาการประพฤติดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามทัศนคติของนักเรียนและครู-อาจารย์ พบว่านักเรียนกับครู-อาจารย์มีทัศนคติต่อการประพฤติดวินัยของนักเรียน ด้านระเบียบการแต่งกายมีทัศนคติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และงานวิจัยของ ทิพาวรรณ วุฒิสักดิ์ (2536 : 79) ได้ศึกษาทัศนคติของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต่อลักษณะการประพาศิวิตินัยของนักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรมในภาคใต้ ผลการเปรียบเทียบพบว่าด้านการแต่งกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยอาจารย์มีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษา และงานวิจัยของ กฤษดา แจ่มโสภณ (2538 : 106) ได้ศึกษาทัศนคติของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกันและการแก้ไขในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร พบว่าผู้บริหารและครูมีทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของ นักเรียนคือ แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบที่โรงเรียนกำหนด นักเรียนหญิงใช้เครื่องสำอางสิ่งแปลกปลอมเพื่อการเสริมสวย

ความประพาศิวิตินัยที่นักศึกษาที่ไม่สมควรกระทำ เรื่องจับกลุ่มส่งเสียงดังและก่อความรำคาญให้ผู้อื่น นักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยอาจารย์มีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤษดา แจ่มโสภณ (2538 : 106) ได้ศึกษาทัศนคติของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกันและการแก้ไขในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร พบว่าผู้บริหารและครูมีทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน คือการส่งเสียงดังอีกทีหรือเล่นกันในห้องเรียน เป็นการก่อความรำคาญให้แก่ผู้อื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาต้องสร้างจุดเด่นในกลุ่มเพื่อน ซึ่งบางคนจะแสดงออกในการเป็นนักกีฬา นักแสดง การทำกิจกรรมต่าง ๆ แต่มีนักศึกษาบางประเภทที่ต้องการสร้างจุดเด่นในทางที่ผิด เช่น ผ่าฝืนกฎระเบียบของโรงเรียน ชอบพูดเสียงดัง ชอบพูดสอดแทรกในขณะที่ครูสอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิสิทธิ์ คลังสิน (2539 : 190) ได้ศึกษาสาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าครู-อาจารย์ฝ่ายปกครองมีความคิดเห็นอันดับหนึ่งคือ นักศึกษาต้องการสร้างจุดเด่นในหมู่เพื่อน

ความประพาศิวิตินัยที่นักศึกษาที่ไม่สมควรกระทำ เรื่องขัดคำสั่งครู-อาจารย์โดยชอบ โดยนักศึกษากับอาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาอาจจะขาดประสบการณ์ความรู้และความสุขุมรอบคอบ ดังนั้นการพิจารณาการกระทำต่าง ๆ ว่าควรหรือไม่ควรยังไม่สามารถแยกแยะได้ในบางเรื่อง และกรณีหนึ่งนักศึกษายังอยู่ในช่วงของวัยรุ่น ซึ่งวัฒนา พัทธราวิช (2534 : 309) กล่าวว่าลักษณะพฤติกรรมของวัยรุ่นคือ เด็กวัยรุ่นชอบขัดคำสั่งผู้ใหญ่ ชอบหลีกเลี่ยงที่จะกระทำตามผู้ใหญ่ ชอบทำตามใจตนเอง หรืออาจจะเป็นเพราะนักศึกษาเห็นว่าในกรณีที่ขัดคำสั่งน่าจะเป็นเพราะอาจารย์เป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถทำให้นักศึกษาปฏิบัติเช่นนั้น เช่น การแสดงอารมณ์โกรธ โมโห ฉุนเฉียว การดูค่านักศึกษาเป็นลักษณะที่ก้าวร้าวรุนแรง และกิตติมา ปรีดีดิลก (2532 : 171-172) กล่าวว่าสาเหตุแห่งการกระทำผิดวินัยจากสภาพแวดล้อมในโรงเรียน เช่น การประพาศิปฏิบัติของครูต่อนักเรียน การควบคุมนักเรียน และบรรยากาศทั้งในและนอกโรงเรียน จึงเป็นผลให้อาจารย์กับนักศึกษามีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัย เรื่องการศึกษาความประพฤตินักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ตามความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 โดยศึกษาความประพฤตินักศึกษา 2 ระดับ คือความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง และความประพฤตินักศึกษาไม่สมควรกระทำ พบว่าอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน เรียงตามลำดับคือ ความประพฤตินักศึกษาที่ไม่สมควรกระทำ และความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะให้แก่สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ดังนี้

1. ผู้บริหารควรกำหนดนโยบาย แผนงาน และมาตรการที่ชัดเจนในการแก้ไขและป้องกันปัญหานักศึกษาที่มีความประพฤติผิดระเบียบวินัยทั้งในและนอกสถาบัน โดยให้ฝ่ายปกครองสามารถควบคุมความประพฤตินักศึกษาให้อยู่ในระเบียบได้
2. ผู้บริหารควรกำหนดนโยบาย ให้ ครู-อาจารย์ เป็นแบบอย่างที่ดี และให้มีการสอดแทรกเกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัยเข้าไปขณะที่กำลังสอนอย่างสม่ำเสมอ
3. ผู้บริหารควรให้ความสำคัญแก่งานปกครองมากขึ้น โดยให้อาจารย์ทุกคนรับผิดชอบการควบคุมความประพฤตินักศึกษาให้อยู่ในระเบียบแบบแผน ไม่ควรที่จะปล่อยให้เป็นที่ของฝ่ายปกครองเพียงฝ่ายเดียว
4. ผู้บริหารควรจัดกิจกรรมที่เสริมสร้างวินัยให้กับนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ นักศึกษาได้สร้างจุดเด่นในทางที่สร้างสรรค์ และให้นักศึกษาเห็นคุณค่าของการรักษาวินัย เช่น กิจกรรมกีฬา กิจกรรมดนตรี กิจกรรมการพูด กิจกรรมเสริมสร้างภาวะผู้นำและผู้ตามที่ดี
5. ผู้บริหารควรเพิ่มอัตรากำลังของบุคลากร เพื่อลดภาระการสอนของอาจารย์ให้น้อยลง เพื่อให้อาจารย์สามารถมีเวลาให้คำปรึกษานักศึกษาของตนเองได้อย่างทั่วถึง

5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาถึงสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาประพฤติผิดวินัย ของนักศึกษาศาสนา เทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
2. ควรมีการศึกษาปัญหาการปฏิบัติงานของฝ่ายปกครอง ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

บรรณานุกรม

กรมพลศึกษา. 2534. เอกสารทางวิชาการลำดับที่ 4 เรื่องปัญหา สาเหตุ และแนวทางแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน นักศึกษา. กรุงเทพมหานคร : กองสารวัตรนักเรียน.

กระทรวงศึกษาธิการ. 2536. “การป้องกันและแก้ปัญหาการก่อความไม่สงบในและนอกสถานศึกษา.” เอกสารในการสัมมนาครู-อาจารย์ฝ่ายปกครองเสนอที่ห้องประชุมวิทยาลัยเทคนิคสุโขทัย 16 กรกฎาคม 2536. เอกสารอัดสำเนา.

กรรมา กิจขยัน. 2517. “ความสัมพันธ์ระหว่างค่าความนิยมแห่งตน ความเชื่ออำนาจภายในภายนอกตน และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

กฤษดา แจ่มโสภากา. 2538. “การศึกษาทัศนคติของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกันและการแก้ไขในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

กฤษมันต์ วัฒนาณรงค์และคณะ. 2542. บทความวิจัยเรื่อง ความภาคภูมิใจและความปลอดภัยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอุตสาหกรรมสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. วารสารวิชาการสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ . 9 (4) : 53 – 60

กอบทอง กลิ่นสุดใจ. 2530. “วินัยของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคใน 14 จังหวัดภาคใต้ ตามทัศนะของนักศึกษา อาจารย์และผู้บริหาร.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.

กิติมา ปรีดีดีลิก. 2532. การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : การพิมพ์.

แก้วอุษา ชูทอง. 2535. “การศึกษาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปัตตานี.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.

กรรชิต มงคลสินธุ์. 2536. “การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาและผู้บริหารเกี่ยวกับกิจกรรมรับน้องใหม่ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการอุดมศึกษา. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ฉลอง ภิรมย์รัตน์. 2521. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร : ประจักษ์การพิมพ์.

ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม. 2527. พัฒนาการวัยรุ่นและมารยาทของครู. เชียงใหม่ : คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ชม ภูมิภาค. 2525. บทความวิฤกษ์กระจายเสียงของสมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทยชุดการศึกษา
เพื่อคุณธรรม. กรุงเทพมหานคร : เจริญวิทย์การพิมพ์.
- ชำเลื่อง วุฒิจันทร์. 2524. หลักสูตรปลูกฝังคุณธรรมแก่นักเรียน. กรุงเทพมหานคร : การศาสนา.
- ชำเลื่อง วุฒิจันทร์ และคณะ. 2531. พระราชกรณียกิจและพระมหากษัตริย์คุณในพระบาทสมเด็จพระ
พระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ มหาราช เกี่ยวกับการศึกษา การศาสนาและ
วัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร : กระทรวงศึกษาธิการ.
- เชาวน์ มณีวงษ์. ม.ป.ป. การบริหารกิจการนักเรียน. กรุงเทพมหานคร : ศิลปบรรณาการ.
- ทิพาวรรณ วุฒิสักดิ์. 2536. “การศึกษาที่ส่นะของผู้บริหารอาจารย์และนักศึกษาต่อลักษณะการ
ประพฤติดิควินัยของนักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรมภาคใต้.” ปรินญาการศึกษา
มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้.
- เทอดหญิง ณ พัทลุง. 2542. “ศึกษาความคิดเห็นของครู-อาจารย์ต่อการประพฤติดิควินัยของ
นักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา.” ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชา
เอกการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ประวีณ ณ นคร. 2514. “วินัย” การบริหารงานบุคคลในประเทศไทย.” กรุงเทพมหานคร : สำนัก
ทำเนียบนายกรัฐมนตรี.
- ประสาน ทิพย์ธารา. 2523. พัฒนาและการปรับปรุงตัวของวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร : แพรววิทยา.
- ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา. 2530. สันติวิทยากับการแก้ปัญหาความขัดแย้ง. กรุงเทพมหานคร :
โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประเสริฐ เสียงสุทธีวงศ์. 2525. ประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ บรรพ 1-6 ประมวลกฎหมาย
อาญา. กรุงเทพมหานคร : จีระการพิมพ์.
- ปรีชา คัมภีร์ปกรณ์. 2534. พฤติกรรมวัยรุ่น. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ปรีชา วิหคโต. 2534. พฤติกรรมวัยรุ่น. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ปรีชา เกตุทัต. 2527. พัฒนาการทางอารมณ์ และสังคมของวัยรุ่น. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัย
ธรรมมาธิราช.
- ปूरชัย เปี่ยมสมบูรณ์. 2541. การวิจัยประเมินผล หลักการและกระบวนการ. กรุงเทพมหานคร :
บีเจเพลทโพรเซสเซอร์.
- ผดุง อารยะวิญญู. 2528. “เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม.” กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนคร
รินทรวิโรฒ ประสานมิตร. เอกสารอัดสำเนา.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผิวพรรณ คัดโนภาส. 2533. “การศึกษาการปฏิบัติตนของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ตามระเบียบว่าด้วยการปฏิบัติตนของนักศึกษา ตามทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์และ นักศึกษา.” ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต. วิชาเอกการอุดมศึกษา. มหาวิทยาลัยศรี นครินทรวิโรฒ สงขลา.

พงษ์ศักดิ์ พลพงษ์. 2531. หน่วยงานบริการเยาวชน. ชลบุรี : ภาควิชาสันตนาการ คณะพลະ ศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางแสน.

พนัส หันนาคินทร์. 2526. หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : พิมพ์.

_____. 2529. หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช.

พร้อม มิตรสวรรณ์. 2536. “การศึกษาการประพฤติดิฉันของนักเรียน ตามทัศนะของครูและ นักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดพัทลุง.” ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัย ศรีนครินทร วิโรฒ สงขลา.

เพราพรรณ เปลี่ยนภู. 2530. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

ไพโรจน์ นาคะสุวรรณ. 2527. กฎหมายการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : อักษรบัณฑิต.

เมธี ปิลันธนานนท์. 2523. สวัสดิภาพศึกษา. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ไมตรี ชุมชัยและจิตติพงษ์ ธรรมานุสรณ์. 2529. กฎหมายการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ คุรุสภา.

โยธิน มัชฌมนันท์. พลตำรวจตรี. 2534. “พฤติกรรมนักเรียนนอกพวกเดียวกัน”. มติชน. 30

พฤษภาคม 2534. หน้า 19.

ราชบัณฑิตสภา. 2525. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพมหานคร : อักษร เจริญทัศน์.

วัฒนา พัทธราวิช. 2534. จิตวิทยาวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร : มปท.

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2528. งานบุคลากรนิสิตนักศึกษา. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

วินัย พันธุ์วิชัย. 2530. “การควบคุมความประพฤติและระเบียบวินัยของนักศึกษา ในวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตภาคใต้ ในทัศนะของอาจารย์.” ปรินญาการศึกษา มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.

วิวัฒน์ อัสวานิชย์. 2528. “ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์.” ปรินญาวิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- วิสิทธิ์ คลังสิน. 2539. “การศึกษาศาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- ศุภนิศย์ วัฒนธาดา. 2518. คู่มือจิตวิทยาการศึกษา: ทฤษฎีและปฏิบัติ. พระนครศรีอยุธยา: เทียบวัฒนา.
- ศุภวดี บุญญวงค์. 2542. “บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาและเทคนิคการให้คำปรึกษา.” การประชุมสัมมนาอาจารย์ที่ปรึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้. 1 กุมภาพันธ์ 2542. โรงแรมวีว่า สงขลา.
- สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. 2542. “วิสัยทัศน์ 2550.” กรุงเทพมหานคร : ศูนย์กลางสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. เอกสารอัดสำเนา.
- สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้. 2542. “คู่มือนักศึกษา.” สงขลา : เอกสารการพิมพ์ วิทยาเขตภาคใต้.
- _____. 2542. “ระเบียบการรับนักศึกษา 2542.” สงขลา : เอกสารการพิมพ์ วิทยาเขตภาคใต้.
- _____. 2542. “รายงานประจำปี.” สงขลา : เอกสารการพิมพ์ วิทยาเขตภาคใต้.
- _____. 2543. “ระเบียบสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้.” สงขลา : เอกสารอัดสำเนา.
- _____. 2544. “รายงานประจำปี แผนพัฒนาวิสัย.” สงขลา : เอกสารอัดสำเนา.
- สมชาย รัชชนกุล. 2530. จิตวิทยาวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ 2. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- สมพงษ์ จิตต์ระดับ. 2530. การสอนจริยศึกษาในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โอเอสพริ้นติ้งเฮาส์.
- สมพร สุทัศนีย์, ม.ร.ว. 2523. จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- สมศักดิ์ เกียรติदानุสรณ์. 2533. ปัญหาสาเหตุและแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน นักศึกษา. กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา.
- สมศักดิ์ ขจรเจริญกุล. 2533. “พื้นฐานความเข้าใจพฤติกรรมนักเรียนระดับมัธยมศึกษา”. สารพัฒนาหลักสูตร. กรกฎาคม 2533 : 17 – 18.
- สยาม ปิยะนราธร. 2532. “การลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา.” กรุงเทพมหานคร : เอกสารอัดสำเนา.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- สวาท มุสิกพันธ์. 2535. “การศึกษาการประพจน์ผิระเบียบวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสุราษฎร์ธานีตามทัศนะของนักเรียนและครู- อาจารย์.” ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2538. สรุปรายงานการวิจัยเรื่องประสิทธิภาพการอาชีวศึกษา. กรุงเทพมหานคร : มปท.
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. 2540. คู่มือครูเพื่อการพัฒนาจิตพิสัยในระบบการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร : กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำเนา ขจรศิลป์. 2525. หลักกิจการนักศึกษา. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- _____. 2531. “บทบาทและทิศทางของงานกิจการนักศึกษา.” รายงานการสัมมนาบทบาทและทิศทางการอุดมศึกษาไทย. กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชล หนูดำ. 2540. “การศึกษาการปฏิบัติงานการควบคุมความประพฤตินักเรียนของผู้บริหารวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคใต้.” ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- สุชา จันทร์เอมและสุรางค์ จันทร์เอม. 2521. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : จรัลสนิทวงศ์.
- สุพัตรา สุภาพ. 2531. ปัญหาสังคม. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- อาภา จันทรสกุล และอัญชัน เกียรติบุตร. 2529. การปรับพฤติกรรมทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อำไพ อินฟ้าแสง. 2524. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ภาคผนวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประกาศบัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เรื่อง ผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ขอประกาศรายชื่อหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ที่ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการดังนี้

ได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2543

1. นายสันติพงษ์ ตั้งธรรมกุล ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "การศึกษาคำประพจน์ของ นักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้" โดยมี อาจารย์อัจฉรา สืบสินธุ์สกุลไชย เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.อัสวิน พรหมโสภา เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ทั้งนี้ให้นักศึกษาค้นคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษากับอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ให้ เสร็จสิ้นภายในเวลาที่กำหนดในระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัย

ประกาศ ณ วันที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ.2543

(รศ.ดร.มนัส สัจวรศิลป์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ทม 1504/ 3173

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๑๑ กรกฎาคม 2543

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายสุภณัฐ เพชรรัตน์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายสันติพงศ์ ตั้งธรรมกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา จะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาค้นคว้าความประพฤติของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับ เรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยเกี่ยวกับแบบสอบถาม ดังที่แนบมาพร้อมนี้ จำนวน 1 ชุด ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่าน จะช่วยให้การเก็บรวบรวมข้อมูลของ นายสันติพงศ์ ตั้งธรรมกุล มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอบคุณ เป็นอย่างยิ่งมาใน โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ ทิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 3173

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒ กรกฎาคม 2543

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายวินัย พันธุ์วิชัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายสันติพงศ์ ตั้งธรรมกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา จะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาความประพฤตินักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยเกี่ยวกับแบบสอบถาม ดังที่แนบมาพร้อมนี้ จำนวน 1 ชุด ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่าน จะช่วยให้การเก็บรวบรวมข้อมูลของ นายสันติพงศ์ ตั้งธรรมกุล มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมาใน โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ พิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 3173

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๖ กรกฎาคม 2543

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.วิรุฬห์ นิลโมจน์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายสันติพงษ์ ตั้งธรรมกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา จะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาความประพฤติของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยเกี่ยวกับแบบสอบถาม ดังที่แนบมาพร้อมนี้ จำนวน 1 ชุด ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่าน จะช่วยให้การเก็บรวบรวมข้อมูลของ นายสันติพงษ์ ตั้งธรรมกุล มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมาใน โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ พิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 3173

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนชลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๑๑ กรกฎาคม 2543

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายเกียรติคุณ สิทธิชัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายสันติพงษ์ ตั้งธรรมกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา จะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาความประพฤติของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับ เรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยเกี่ยวกับแบบสอบถาม ดังที่แนบมาพร้อมนี้ จำนวน 1 ชุด ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่าน จะช่วยให้การเก็บรวบรวมข้อมูลของ นายสันติพงษ์ ตั้งธรรมกุล มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอบคุณ เป็นอย่างยิ่งมาใน โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ พิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 3173

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๑๑ กรกฎาคม 2543

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน รศ. วิไลลักษณ์ เล็กศิริรัตน์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายสันติพงศ์ ตั้งธรรมกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา จะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาค่าความประพฤติของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยเกี่ยวกับแบบสอบถาม ดังที่แนบมาพร้อมนี้ จำนวน 1 ชุด ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่าน จะช่วยให้การเก็บรวบรวมข้อมูลของ นายสันติพงศ์ ตั้งธรรมกุล มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมาใน โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ พิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 4016

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๖๕ สิงหาคม ๒๕๔๓

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาทดลองเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

ด้วย นายสันติพงศ์ ตั้งธรรมกุล นักศึกษาระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์
 อุตสาหกรรม สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา จะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาคือ
 ประพฤติของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้" คณะครุศาสตร์
 อุตสาหกรรม จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดพิจารณาอนุญาต ให้นักศึกษาได้ทดลอง
 ใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
 มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ พิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร.3271199,7373000 ต่อ 3679

โทรสาร.3269040

๑๕/๑๗

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 4101

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

29 สิงหาคม 2543

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. คำโครงการวิทยานิพนธ์
2. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและคำโครงการวิทยานิพนธ์

ด้วย นายสันติพงศ์ ตั้งธรรมกุล นักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กำลังทำการวิจัยเพื่อ
เรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาความประพฤติของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตภาคใต้" และได้รับอนุมัติหัวข้อและคำโครงการวิทยานิพนธ์แล้วเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2543
ในการทำวิจัยเรื่องนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่าน คณะ
ครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดพิจารณาอนุญาต ให้นักศึกษาทำการ
เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ พิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 3271199.7373000 ต่อ 3679

โทรสาร.3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้ง
ที่นำไปใช้

๐๗/๒๐๓

 ศ.ดร. ส.ค.

เลขที่แบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาความประพฤตินักศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

อาจารย์ที่ปรึกษา

ผศ. อัจฉรา สืบสินธุ์สกุลไชย

รศ. ดร. อัครวิน พรหมโสภณ

ผู้วิจัย

นายสันติพงษ์ ตั้งธรรมกุล

หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
คณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาความประพฤตินักศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

คำชี้แจง

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหา และพัฒนาระเบียบวินัยของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

แบบสอบถามนี้มุ่งที่จะรวบรวมข้อมูลทางด้านความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์ เกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ ขอได้โปรดตอบคำถามทุกข้อด้วยความคิดเห็นของท่านอย่างอิสระ และตรงความจริงที่สุด ข้อมูลที่ได้จะถูกเก็บเป็นความลับ และนำไปใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้ เท่านั้น แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูล เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความประพฤตินักศึกษา 40 ข้อ

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามด้วยดี จึงขอขอบพระคุณมา ณ ที่นี้ด้วย

นายสันติพงศ์ ตั้งธรรมกุล

ผู้วิจัย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม
โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน []

1. นักศึกษา

แผนกวิชาที่สังกัด

☐ ช่างยนต์	☐ โลหะวิทยา
☐ ช่างโยธา	☐ เครื่องกลเรือ
☐ ช่างโลหะ	☐ อิเล็กทรอนิกส์
☐ ช่างสำรวจ	☐ ไฟฟ้า-ไฟฟ้ากำลัง
☐ ช่างก่อสร้าง	☐ ช่างเทคนิคสถาปัตยกรรม
☐ ช่างกลเกษตร	☐ ช่างกลโรงงานสาขางานรอง
☐ ช่างกลโรงงาน	☐ เครื่องจักรกลอัตโนมัติ

2. อาจารย์

ประเภทที่สังกัด

- ช่างอุตสาหกรรม
- คณะวิชาศึกษาทั่วไป
- ภาระการสอน (คาบต่อสัปดาห์)
- ต่ำกว่า 10 คาบ
- 11 - 20 คาบ
- 21 - 30 คาบ
- มากกว่า 30 คาบ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา จำนวน 40 ข้อ

คำชี้แจง ลักษณะของแบบสอบถามจะมีตัวเลือก 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง มีการปฏิบัติมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีการปฏิบัติมาก
- 3 หมายถึง มีการปฏิบัติปานกลาง
- 2 หมายถึง มีการปฏิบัติน้อย
- 1 หมายถึง มีการปฏิบัติน้อยที่สุด

ให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตารางที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักศึกษามากที่สุด ข้อละหนึ่งเครื่องหมาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง

ข้อที่	ความประพฤติของนักศึกษา	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
1.	ความประพฤติที่ดีว่าเป็นความผิดร้ายแรง นักศึกษาชายชาเสพติด..... ✓

จากตัวอย่าง ผู้ตอบได้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับการปฏิบัติ 2 แสดงว่านักศึกษาชายชาเสพติด เป็นความประพฤติของนักศึกษาที่มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

ต่อไปเป็นคำถามเกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้

ข้อที่	ความประพฤติของนักศึกษา	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
	<u>ความประพฤติที่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง</u>					
1.	แสดงกิริยา วาจา ก้าวร้าว ดูหมิ่นอาจารย์....
2.	แสดงกิริยาก้าวร้าวต่อเพื่อนนักศึกษาในสถาบันเดียวกัน.....
3.	ก่อการทะเลาะวิวาท ชกต่อยชกพวกตีกัน.....
4.	รับน้องใหม่ด้วยวิธีการรุนแรงซึ่งผิดต่อกฎหมายบ้านเมืองหรือศีลธรรมอันดีงาม.....
5.	ดื่มสุราของมึนเมาในสถานศึกษา.....
6.	จำหน่ายยาเสพติดให้โทษ.....
7.	คิดสิ่งเสพติดชนิดอื่นที่นอกเหนือจาก บุหรี่ กัญชา หรือสุรา.....
8.	มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ในเชิงชู้สาว.....
9.	กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ ลักษณะ ไทรมหญิง ช่มชู้กระทำความชำเรา.....
10.	กระทำอนาจาร.....
11.	กระทำผิด พรบ.การพนัน (เล่นการพนัน).....
12.	ขโมยทรัพย์สินของสถาบันหรือบุคคลอื่น.....
13.	พกพาอาวุธร้ายแรง เช่น มีด ปืน หรือวัตถุระเบิดเข้าในสถานศึกษา.....
14.	กระทำผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ เช่น กักขัง หน่วงเหนี่ยวบังคับให้ผู้อื่นกระทำการใด ๆ.....
15.	กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตลักษณะฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา.....
16.	กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตลักษณะทำร้ายร่างกายจนได้รับบาดเจ็บสาหัส.....
17.	ปลอมแปลงเอกสาร.....
18.	รายงานเท็จ หรือให้การเท็จ.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ความประพฤติของนักศึกษา	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
19.	เคยถูกลงโทษให้พักการเรียนมาแล้ว และ กระทำผิดจนถูกลงโทษให้พักการเรียนอีก
20.	ถูกตัดคะแนนความประพฤติตลอดหลักสูตรรวมกันเกิน 30 คะแนน.....
	ความประพฤติที่นักศึกษาไม่สมควรกระทำ					
21.	พูดจาหยาบคาย ก้าวร้าว ต่อผู้อื่น.....
22.	สูบบุหรี่ในสถานศึกษา.....
23.	ไว้ผมยาว จนด้านข้างและด้านหลังยาวเลย ดินผม.....
24.	ข้อมหรือเปลี่ยนสีผม.....
25.	ปล่อยชายเสื้อ ใวนอกกางเกง.....
26.	สวมเสื้อที่มีสีแตกต่างไปจากระเบียบ.....
27.	สวมเสื้อไม่ติดกระดุมเม็ดบน.....
28.	สวมเสื้อฝึกงานที่มีชื่อและรหัสของผู้อื่น เข้าเรียน หรือเข้าทำกิจกรรมในสถาบัน....
29.	สวมเสื้อฝึกงานเข้าเรียนในวันที่ไม่มีวิชา ด้านปฏิบัติการ.....
30.	สวมเสื้อที่มีเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ ของแผนกวิชา.....
31.	คาดเข็มขัดแตกต่างไปจากระเบียบหรือไม่ คาดเข็มขัด.....
32.	สวมกางเกงผ้ายีน ผ้าลูกฟูกเข้าเรียนใน ห้องเรียน.....
33.	สวมกางเกงทรงยีนเข้าเรียนในห้อง เรียน.....
34.	สวมรองเท้าแตกต่างไปจากระเบียบ.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

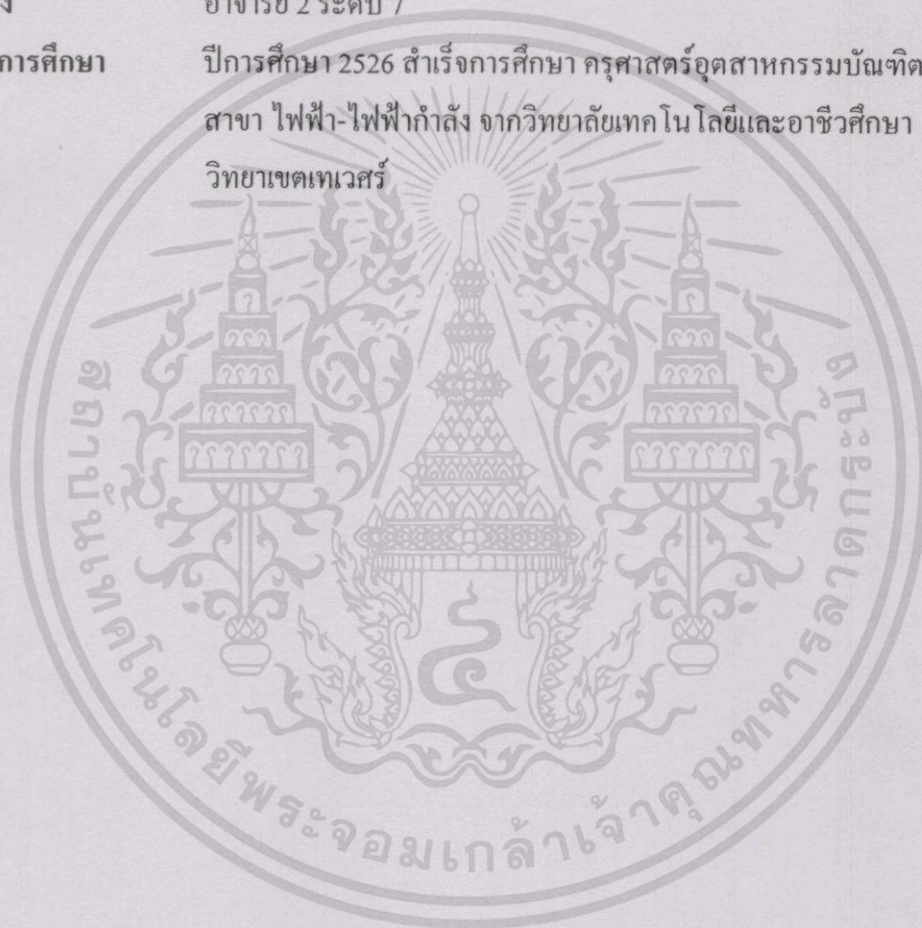
ข้อที่	ความประพฤตินักศึกษา	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
35.	สวมรองเท้าและเข้าห้องเรียน หรือห้องปฏิบัติกร.....
36.	สวมเครื่องประดับที่ไม่เหมาะสมกับสภาพนักศึกษา.....
37.	สวมเครื่องประดับที่ไม่เหมาะสมกับเพศ.....
38.	จับกลุ่มส่งเสียงดัง และก่อความรำคาญให้ผู้อื่น.....
39.	แสดงกิริยาหรือพูดจาก่อวณขณะที่อาจารย์กำลังสอน.....
40.	ขัดคำสั่งครู-อาจารย์โดยชอบ.....

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงที่สละเวลาอันมีค่าในการตอบแบบสอบถาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - สกุล	นายสันติพงษ์ ตั้งธรรมกุล
วัน เดือน ปี เกิด	4 พฤศจิกายน 2503
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดยะลา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 91 ถนนราชดำเนินนอก อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา
สถานที่ทำงาน	สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้
ตำแหน่ง	อาจารย์ 2 ระดับ 7
ประวัติการศึกษา	ปีการศึกษา 2526 สำเร็จการศึกษา วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขา ไฟฟ้า-ไฟฟ้ากำลัง จากวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทเวศร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้